

TIẾNG TƠ ĐỒNG & DÒNG NHẠC LÃNG MẠN CỦA HOÀNG TRỌNG (1922-1998)

“Tiếng Tơ Đồng & Dòng Nhạc Lãng Mạn của HOÀNG TRỌNG” -
Phan Anh Dũng biên soạn

Thực hiện: 2008; Bổ túc: 9/2021

Xin vui lòng gửi thêm tài liệu về: dathphan1@gmail.com

Duyên Văn Nghệ với Gia Đình Nhạc Sĩ Hoàng Trọng

Nhân ngày Giỗ thứ 10 sắp tới của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng (2008), tôi nghĩ đến việc hoàn thành một trang nhạc đặc biệt trên website Cỏ Thơm www.cothommagazine.com/wp để tưởng nhớ đến một trong những nhạc sĩ tài hoa hàng đầu của "Tân Nhạc" Việt Nam. Dòng nhạc của Ông được nhiều thính giả yêu mến và tài nghệ của Ông được nhiều ca nhạc sĩ nhà nghề cùng thời khâm phục. Ông là một trong những người giỏi về hòa âm và là một nhạc trưởng có tài điều khiển các dàn nhạc thính phòng và hợp xướng trước 1975. Ban nhạc Tiếng Tơ Đồng, do Ông sáng lập và điều khiển nổi tiếng một thời, có thể nói "chưa có đối thủ". Riêng tôi, từ thuở trung học cho đến bây giờ, vẫn

trân quý những bản nhạc không những giai điệu hay, dễ nhớ mà lời cũng thấm thiết như: *Bến Bờ Đại Dương, Bận Lòng, Dừng Bước Giang Hồ, Một Thuở Yêu Đan, Mộng Lành, Mộng Ban Đầu, Mộng Đẹp Ngày Xanh, Ngàn Thu Áo Tím, Người Tình Không Chân Dung, Nhạc Sầu Tương Tư, Nhớ Về Đà Lạt, Tiến Bước Sang Ngang, Tôi Vẫn Yêu Hoa Màu Tím ...*

Do cơ duyên, tôi đã gặp gỡ nhiều thành viên trong gia đình Nhạc Sĩ Hoàng Trọng, câu chuyện như thế này:

Năm 2003, Tâm Hảo và tôi sinh hoạt văn nghệ tài tử trở lại. Trong nhóm bạn yêu âm nhạc vùng Hoa Thịnh Đốn, chúng tôi được dịp quen biết với anh Dương Ngọc Hoán, cựu nhân viên Đài Phát Thanh Quân Đội Sài Gòn và cũng là một thành viên trong Ban Nhạc Tiếng Tơ Đồng trước 1975. Mỗi lần gặp nhau, anh đều cố gắng hát cho thân hữu nghe lại vài bản nhạc của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng và kể vài mẩu chuyện lý thú về "nghiep ca hát". Qua anh Hoán, tôi được nghe lại những bản nhạc đã bắt đầu bị "đưa vào quên lãng".

Một ngày vào giữa năm 2005, tôi nhận được email mời đến dự đám giỗ của Ông tại tư gia của vợ chồng Hoàng Dung & Hoàng Cung Fa (thứ nam của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng). Chương trình này được tổ chức với một số bà con, bạn bè thân và có sự góp mặt của gia đình Bạch La (trưởng nữ của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng), từ Đức sang. Tôi đã đến chơi và tham dự với ca khúc *Người Tình Không Chân Dung* (nhạc: Hoàng Trọng;

lời: Dạ Chung – tức: Hoàng Vĩnh Lộc). Anh kể tôi là Đàm Xuân Linh phụ đệm vĩ cầm và chị Giáng Tiêu đọc thơ đoạn giữa. Nhạc phẩm này để lại ấn tượng trong tôi khi xem cuốn phim cùng tựa đề ở Sài Gòn, trong đó có tài tử Kiều Chinh, tiếng hát truyền cảm của ca sĩ Lệ Thu, đoạn giữa có giọng ngâm của Như Hảo, xướng ngôn viên ban nhạc Hoa Thời Đại của Phạm Mạnh Cương thời ấy. Tôi nhận thấy Hoàng Trọng soạn nhạc nền ở phần giữa này đặc biệt, lạ và hay. Hình ảnh cái nón sắt nằm ngửa trên bờ ruộng và những lời hát khá "thê lương" vẫn còn trong trí nhớ của tôi, đủ biết bài nhạc đã gieo ấn tượng lớn như thế nào:

"Hỡi người chiến sĩ đã để lại cái nón sắt bên bờ lau sậy này

Bây giờ anh ở đâu? bây giờ anh ở đâu? Còn trên đời này ? ...

Trong cái nón sắt của anh, mặt trời vẫn có đó ban ngày

Và ban đêm, mặt trăng hoặc muôn muôn, triệu triệu vì sao vẫn còn đó, vẫn còn đó..."

Đào Văn Sách hát:
"Rồi Ngày Sẽ Trôi Qua"

Bạch La hát "Nhạc Sáo Tương Tư" - Ái Mi đệm đàn

Bạch La & Dương Ngọc Hoàn hát: "Bạc Lòng"

Kim Phụng hát:
"Người Đi Chưa Về"

Cung Fa hát:
"Bên Bờ Đại Dương"

Hoàng Dung & Bạch La hát:
"Bắc Một Nhịp Cầu"

Tuyết Lê hát:
"Tìm Một Ánh Sao"

Lâm Chấn Phong hát:
"Cánh Hoa Yêu"

Phan Anh Dũng hát:
"Người Tình Không Chấn Động"
Vĩ cầm: Đàm Xuân Linh
Đọc thơ: Giáng Tiêu

Hoàng Oanh hát:
"Đẹp Giấc Mơ Hoa"

Sau chương trình, anh Lâm Chấn Phong, bạn của Cung Fa, cho tôi biết anh đã rơi nước mắt khi nghe lại bài này. Anh nhớ đến kỷ niệm có thật trong cuộc chiến tranh đẫm máu: cái nón sắt của anh đã trúng đạn khi nhảy từ trực thăng xuống vùng địch, nhưng may mắn thay, nhờ nó mà anh thoát lưỡi hái tử thần.

Hôm đó, tôi đã được nghe thêm nhiều bài rất hay như: *Bắc Một Nhịp Cầu, Chiều Rơi Đó Em, Rồi Ngày Cũng Trôi Qua, Người Đi Chưa Về ...* từ các thành viên trong gia đình của Hoàng Trọng như Bạch La, Đèo Văn Sách, Kim Phụng, Hoàng Oanh, Tuyết Lê ... Ai hát cũng hết lòng và truyền cảm. Anh Sách có cung cách trình diễn của một ca sĩ chuyên nghiệp và cháu Ái Mi, con của Bạch La, đệm đàn keyboard cho mẹ hát rất vững và dễ thương.

Từ hôm đó, chúng tôi thư từ qua lại và gặp gỡ hai gia đình Hoàng Dung-Cung Fa và anh chị Sách-Phụng thường xuyên hơn qua các cuộc họp mặt văn nghệ. Cung Fa chẳng những có giọng ca mạnh và ấm, anh còn có tài đàn keyboard. Vì thế, tôi đã nhờ anh hát và đàn vài bản nhạc của tôi. Những năm gần đây, Cung Fa lại có hứng soạn nhạc. Tôi thích bài *Mùa Thu Xưa*, anh phổ nhạc từ thơ của văn thi sĩ Nguyễn Thị Ngọc Dung. Cung Fa, thành viên trong Ban Tiếng Tơ Đồng trước 75, cũng là một trong những giọng ca nam chính của vùng Thủ Đô với kỹ thuật rất vững. Theo ý của riêng tôi, anh hòa âm và diễn đạt bài *Giọng Hát Năm Xưa* (nhạc: Nguyễn Đức Nam, thơ: Hoàng Anh Tuấn) như một ca sĩ nhà nghề! Có một số bài của Hoàng Trọng anh hòa âm và hát cũng rất hay như: *Gió Mùa Xuân Tới*, *Vui Cảnh Mùa Hè* ... Tôi cũng có dịp hát một bài song ca với Cung Fa, đó là bản *Có Sớm Ta Về* của Nhạc Sĩ Thanh Trang. Anh Thanh Trang cũng rất khâm phục và quý mến nhạc của Hoàng Trọng. Cung Fa tính tình dễ dãi, ai nhờ gì anh cũng sẵn sàng giúp đỡ, tuy rất bận công việc. Dĩ nhiên, mọi chuyện cũng xong đâu vào đó là nhờ tài quán xuyến của Hoàng Dung!

Khoảng thời gian 2005, tôi tham dự diễn đàn Nhạc Việt, nơi quy tụ nhiều nhạc sĩ không chuyên nghiệp. Trong Nhạc Việt tôi quen với cô Linh Chi, một người bạn học violin cùng Trường Quốc Gia Âm Nhạc Sài Gòn với cô Thu Tâm, hiền thê thứ hai của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng. Nhờ Linh Chi cho địa chỉ email nên thỉnh thoảng tôi thư từ qua lại thăm hỏi cô Thu Tâm và mời cô đóng góp vài bài hát, như bài *Thu Qua* của Hoàng Trọng, trong các chương trình nhạc chủ đề trên website Cổ Thơ. Trong lúc làm trang

tưởng nhớ Nhạc Sĩ Hoàng Trọng, cô đã không ngại cho phổ biến một số hình ảnh thật hiếm quý. Trong vài tuần nữa cô và 2 con: Thiên Út và Kim Mi sẽ qua Virginia tham dự một chương trình văn nghệ Tưởng Nhớ Hoàng Trọng.

Cách đây vài tuần, anh Dương Ngọc Hoán gợi cho nghe nhạc phẩm **Thiên Thai** của Văn Cao do hai danh ca Anh Ngọc và Thái Thanh trình bày với phụ họa của Mai Hương, Kim Tước, và có lẽ có cả Quỳnh Giao, Bạch La, Bạch Lan Hương, Hà Thanh, Hoàng Oanh, Nhật Trường, Nhật Bằng, Thanh Sơn, Cung Fa ... Kỹ thuật hợp xướng thật là điêu luyện với nhiều giọng bè cùng hòa âm do người nhạc sĩ tài ba Hoàng Trọng viết và điều khiển. Nghe bản nhạc này và nhìn những hình ảnh ngày xưa của Ban Tiếng Tơ Đồng tôi không khỏi ngậm ngùi thương tiếc nhưng thoáng hãnh diện cho "thời kỳ vàng son" của Tân Nhạc Việt Nam. Nhạc Sĩ Hoàng Trọng đã ra đi vĩnh viễn nhưng **Tiếng Tơ Đồng** vẫn vang vọng, danh hiệu đời trao tặng cho Ông là "**Vua Tango**" vẫn không đổi thay, và các bản nhạc trữ tình của Ông sẽ ở mãi trong lòng người yêu âm nhạc thuần túy.

Phan Anh Dũng

Richmond, Virginia – đầu Hè 2008

TIỂU SỬ

Hoàng Trọng tên thật là **Hoàng Trung Trọng**, sinh năm 1922 tại Hải Dương. Năm 1927 gia đình ông chuyển về sống tại Nam Định.

Hoàng Trọng bắt đầu học nhạc từ năm 1933 qua người anh trai là Hoàng Trung Quý. Từ năm 1937, Hoàng Trọng học nhạc tại trường Thầy Dòng Saint Thomas Nam Định. Đến năm 1941, ông tiếp tục nghiên cứu âm nhạc qua sách vở và học hàm thụ từ một trường ở Paris. Cũng thời gian ở Nam Định, khoảng 1940 Hoàng Trọng có mở một lớp dạy nhạc.

Năm 15 tuổi, Hoàng Trọng cùng các anh em trong gia đình Hoàng Trung An, Hoàng Trung Vinh và một số bạn bè như Đan Thọ, Đặng Thế Phong, Bùi Công Kỳ... lập một ban nhạc. Ban đầu, ban nhạc không có tên và gần như chỉ để giải trí. Năm 1945, Hoàng Trọng mở phòng trà Thiên Thai ở Thái Bình, và ban nhạc từ ấy mang tên Thiên Thai. Thiên Thai trình diễn ở đó mỗi tối và hoạt động tới năm 1946, khi chiến tranh Việt – Pháp bùng nổ.

Cuối thập niên 1930, tân nhạc Việt Nam bắt đầu hình thành, Hoàng Trọng cũng có sáng tác đầu tay *Đêm Trăng (Vàng Trăng Sáng)* được viết năm 1938, khi ông mới 16 tuổi. Một số bản nhạc tiếp theo của ông đã được Phạm Duy trình bày trên sân khấu của gánh hát Đức Huy, trong đó có *Tiếng Đàn Ai*, một trong những bản Tango đầu tiên của Việt Nam. Một bản nhạc tiền chiến nổi tiếng khác của Hoàng Trọng thời gian đó là *Khúc Đàn Tâm*.

Vì chiến tranh, ông di chuyển khỏi Nam Định, qua phủ Nho Quan, Phát Diệm và cuối cùng định cư tại Hà Nội năm 1947. Thời gian đó ông đã viết bản *Phút chia ly*, một nhạc phẩm tango giá trị, do Nguyễn Túc đặt lời. Cũng trong khoảng thời gian ở Hà Nội, Hoàng Trọng liên hệ với những nghệ sĩ của đài phát thanh như Mộc Lan, Minh Diệu, Mạnh Phát, Châu Kỳ... nhờ đó các nhạc phẩm của ông được phổ biến. Hoàng Trọng cũng viết cuốn Tự học Hạ Uy cầm, tích lũy từ những kinh nghiệm dạy đàn trước đó, và được nhà xuất bản Thế Giới phát hành.

Năm 1950, nhạc sĩ Hoàng Trọng gia nhập quân đội. Ông là trưởng ban Quân nhạc Bảo Chính Đoàn trình diễn mỗi tuần tại một vườn hoa cạnh Bưu Điện Hà Nội và trong chương trình Tiếng nói Bảo Chính Đoàn của đài phát thanh Hà Nội. Khoảng thời gian này, ông viết nhiều bài hát, trong đó có *Gió mùa xuân tới*. Năm 1953 tên tuổi Hoàng Trọng thực sự nổi tiếng với *Nhạc sầu tương tư*, ca khúc đó được trình diễn thường xuyên trên đài phát thanh khi ấy. Năm đó ông còn viết một bản tango khác là *Dừng bước giang hồ*.

Năm 1954, Hoàng Trọng di cư vào miền Nam, sống trong hoàn cảnh gà trống nuôi 3 con: Hoàng Nhạc Đô, Hoàng Cung Fa, Hoàng Bạch La. Tại Sài Gòn, ông thành lập những ban nhạc trình diễn trên đài phát thanh Sài Gòn, đài Quân Đội, đài Tiếng Nói Tự Do và đài Truyền hình Việt Nam. Những ban nhạc của ông hoạt động đến tận 1975, từng mang nhiều tên khác nhau như Hoàng Trọng, Tây Hồ, Đất Nước Mến Yêu... đặc biệt từ năm 1967 với tên Tiếng Tơ Đồng. Ban nhạc hòa tấu và hợp xướng Tiếng Tơ Đồng, với các ca sĩ, nhạc sĩ danh tiếng của Sài Gòn khi đó, đã trình bày nhiều ca khúc tiền chiến giá trị.

Khoảng thời gian ở Sài Gòn, Hoàng Trọng sáng tác rất mạnh mẽ, nhiều ca khúc nổi tiếng như: *Ngàn thu áo tím, Lạnh lùng, Bạn lòng, Mộng lành, Tiễn bước sang ngang, Ngõ ngàng...* Trong khoảng 200 nhạc phẩm của Hoàng Trọng, ông chỉ tự đặt lời khoảng 40 bài. Số còn lại được sự giúp đỡ của nhiều nhạc sĩ khác như Hồ Đình Phương, Hoàng Dương, Nguyễn Túc, Quách Đàm, Vĩnh Phúc, Duy Viêm, Thanh Nam ... Trong giới nhạc sĩ Việt Nam, Hoàng Trọng viết tango nhiều và được xem như người thành công nhất với danh hiệu "Vua Tango". Ông cũng tham gia viết nhạc phim, một vài phim có tiếng như *Xin nhận nơi này làm quê hương, Giã từ bóng tối, Người tình không chân dung, Sau giờ giới nghiêm, Bão tình...* Với nhạc trong bộ phim Triệu phú bất đắc dĩ, Hoàng Trọng đã được giải thưởng Văn học Nghệ thuật của Việt Nam Cộng Hòa trong năm 1972-1973.

Sau 1975, Hoàng Trọng lập gia đình lần thứ hai với nhạc sĩ vĩ cầm Thu Tâm và có 2 đứa con Thiên Út và Kim Mi. Ông chỉ sáng tác thêm một vài ca khúc và không phổ biến. Bản nhạc cuối cùng của ông là *Chiều rơi đó em* (1979). Năm 1992 Hoàng Trọng sang định cư tại Hoa Kỳ và qua đời ngày 16 tháng 7 năm 1998 tại thành phố San José, tiểu bang California. (Nguồn: theo wikipedia)

Các con của Nhạc sĩ Hoàng Trọng

Ban Hoàng Trọng - Đài Phát Thanh Sài Gòn 1958

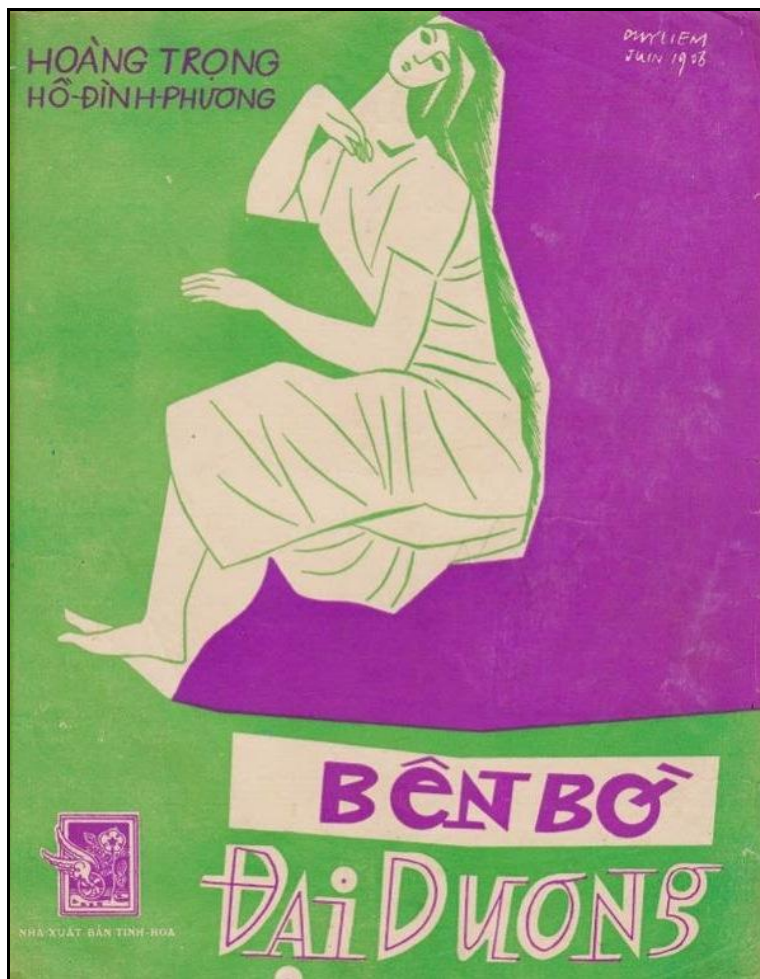
Từ trái: Nghiêm Phú Phi (piano) - Đan Thọ (violin), Hoàng Trọng (violin), Văn Phụng (clarinet),
Xuân Tiên (alto sax), Hoàng Vĩnh (alto sax), Hoàng An (tenor sax)
Phía sau: Hoàng Lang (guitar), Vũ Chân (contre bass)

BAN HOÀNG TRỌNG 1958 - Từ trái: Kim Tước, Mộc Lan, Châu Hà, Nhật Bằng, Hoàng Trọng (violin) Đan Thọ (violin); hàng sau: Vũ Chấn (contre bass), Văn Phụng (clarinet), Hoàng Lang (guitar), Xuân Tiên (sax), Hoàng Vinh (sax), Hoàng An (sax), Nghiêm Phú Phi (piano)

BAN TIẾNG TƠ ĐỒNG

BÊN BỜ ĐẠI DƯƠNG – Nhạc: Hoàng Trọng; lời: Hồ Đình Phương

Việt Dzũng hát: <https://www.youtube.com/watch?v=L8PEqnfGDSY>

Phạm Ngọc Lân đàn & hát: <https://www.youtube.com/watch?v=p0VEodWs3Ok>

BÊN BỜ ĐẠI - DƯƠNG

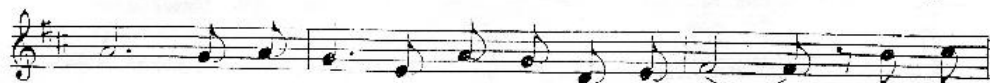
LỜI : HỒ-ĐÌNH-PHƯƠNG

NHẠC : HOÀNG - TRỌNG

Lento espressivo

Đất nước tôi màu thắm bên bờ đại -

dương, Bắc với Nam tình nối qua lòng miền Trung . Đất nước

tôi : từ mái tranh nghèo Bắc - Giang Vượt núi rừng dài Trường-

Sơn Vào tới ruộng ngọt phương Nam . Dân nước

tôi từng đấu - tranh diệt ngoại - xâm, Trên máu

xương cùng hát ca bài thành - công . Dân nước

tôi : nói giồng hùng-cường Lạc - Long. Làm gái toàn là Trung-

Vương, làm trai rạng hồn Quang-Trung . Hôm nay ai đã mơ
 mòng chia mỗi tơ đồng của một khối non sông vinh-
 quang . — Ai ơi, ai nhớ chăng rằng : Gươm súng đầu
 diệt được nòi giặc muôn năm hiên - ngang . Anh với
 tôi còn sống bên bờ đại-dương, Em với tôi còn thấm trong lòng niềm
 thương . Đất nước ơi, còn gió độc lập Trường-
 Sơn. Còn lúa tràn đồng phương Nam : Còn xóa được hồn quê hương .

Nhớ Về Hoàng Trọng với tiếng hát Thu Tâm - 2012

<https://www.youtube.com/watch?v=ggwITVE9hDY>

ĐÊM TƯỞNG NHỚ CỔ NS HOÀNG TRỌNG tại Phòng trà ATB - 2010

Hoàng Nhạc Đô thực hiện

<https://www.youtube.com/watch?v=xljaiVjzBGY>

(15) **Gió Mùa Xuân tới** (1950)

Rumba - Colera

Gió mùa xuân tới, cánh hồng tươi thắm trong nắng xuân
 Bông hồng thì thút trong nắng Tao

Muốn biến từng bay, mang sắc tươi đỏ cùng trời nắng. Gió mùa xuân
 Khiến sóng xô - dồn Mũi sóng ôm trong lòng hoa

Tươi Xuân reo khắp nơi trời ngọt hương trăm lòng mang vẫn victory

Hồn say mộng ước Cùng những đóa hoa ấp - ủ trái tim không những phút say

mu... Với mùa hoa thắm khắp trời xuân sáng vui từng buổi Muốn sắc khoe

tươi Rạo rạt cả vùng nắng trời xuân trời nắng tỏ màu

Sắc Cho những cánh hoa khi trời xuân thắm tỏ cho đời muôn mến

Mang ngọt hương thơm Trời xuân mang niềm ước cho những buổi

người sóng xô - dồn ước mong mùa xuân rải reo khắp nơi tươi

thé... Gió mùa xuân

GIÓ MÙA XUÂN TỚI:

Hoàng Cung Fa hát: <https://cothommagazine.com/nhac/GioMuaXuanToi-HT-HCF.mp3>

Ban hợp ca vùng Hoa Thịnh Đôn:

<https://cothommagazine.com/nhac/HoangTrong/GioMuaXuanToi-HoangTrong-HopCa.mp3>

Một số nhạc phẩm của Hoàng Trọng

1. VỌNG TIẾNG TỚ ĐÔNG – hòa tấu	11. NGÀN THU ÀO TÌM - Thái Thanh
2. NHỚ HOAI - Thu Tâm	12. VUI CANH MÙA HE - Diễm Chi
3. MỘT THUỞ YÊU ĐÀN - Tâm Hào	13. NGƯỜI TÌNH KHÔNG CHÂN DUNG - Lệ Thu
4. GIÓ MÙA XUÂN TỎI - Hoàng Cung Fa	14. ĐẸP GIÁC MƠ HOA- Bạch La
5. NHẠC SẦU TƯƠNG TƯ – Hà Thanh	15. PHÚT CHIA LY - Khánh Ly
6. TIỀN BƯỚC SANG NGANG - Hiếu Thuận	16. CHIỀU RƠI ĐỒ EM - Thu Tâm
7. BẮC MỘT NHỊP CẦU - Thanh Trang	16B. NHỚ THƯƠNG – Khánh Ngọc
8. MỘNG BAN ĐẦU - Ngọc Hạ	17. TÌNH ĐẦU - Sĩ Tuấn
9. NHẠC SẦU TƯƠNG TƯ – hòa tấu: Nguyễn N Châu	18. MỘNG LÀNH - Khánh Ly
10. KHÚC ĐÀN TÂM - Duy Trác	19. RƠI NGÀY SẼ TRỜI QUA – Kim Tước

BẤM VÀO SỐ Ở DƯỚI ĐỂ NGHE TỪNG BÀI:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 16B 17 18 19

20. BÊN BỜ ĐẠI DƯƠNG - Hoàng Cung Fa	30. MỘT THUỞ YÊU ĐÀN - Hòa tấu: Thanh Trang
21. MỘNG ĐẸP NGÀY XANH- Tâm Vấn	31. TIẾNG LÒNG - Bạch La
22. CHIỀU NHỚ MẸ - Tâm Hào	32. MUÔN KIẾP NGAM NGỦI - Lệ Thu
23. BUỒN NHỚ QUÊ HƯƠNG - Lệ Thu	32B. HƯƠNG NGOC LAN - Trần Thái Hòa
24. TINH TA NHƯ GIÁC MƠ - Đèo Văn Sách	33. TÔI VẤN YÊU HOA MÁU TÌM - Thái Thanh
25. TÌM MỘT ÁNH SAO - Quỳnh Giao	34. NGƯỜI ĐI CHƯA VỀ - Hiếu Tâm
26. NHẬT LÁ VÀNG - Mai Hân	35. HAI PHƯƠNG TRỜI CÁCH BIỆT - Thanh Thúy
27. VÀO MỘNG - Kim Phụng	36. TRANG NHẬT KÝ - Thu Tâm
28. BAN LONG - Quỳnh Giao & Nguyễn Thanh Vân	37. BẢO TÌNH – Khánh Ly
29. NHỚ VỀ ĐÀ LẠT-Thanh Thúy	38. DỪNG BƯỚC GIANG HỒ - Lam Trường, Cảnh Hân, Minh Tuyết, Cẩm Ly

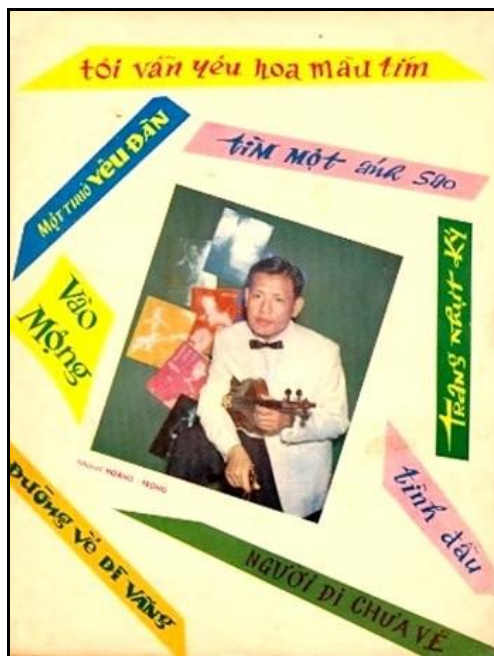
BẤM VÀO SỐ Ở DƯỚI ĐỂ NGHE TỪNG BÀI:

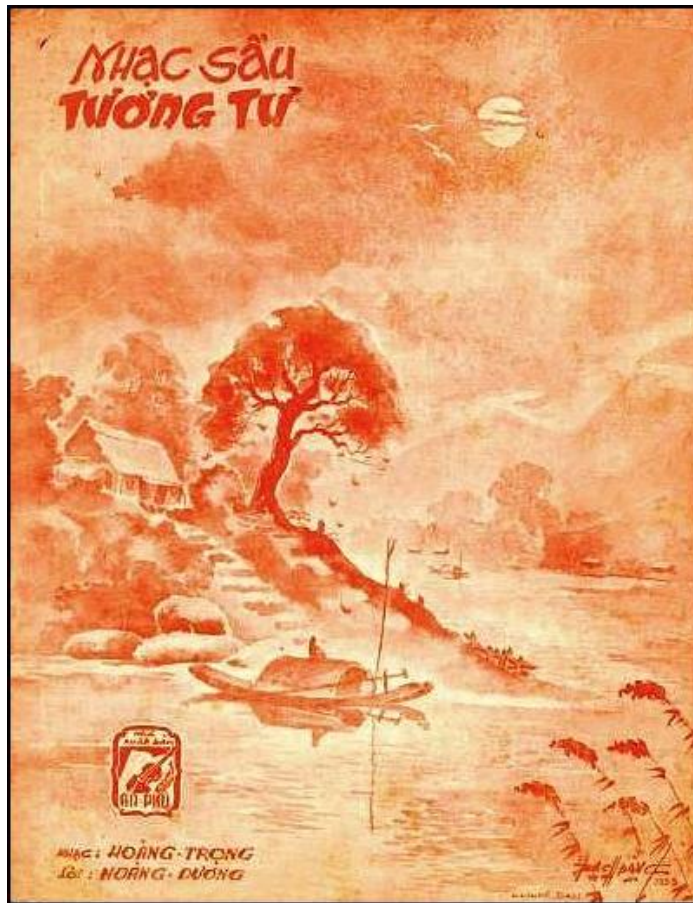
20 21 22 23 24 25 26 27 28 29
30 31 32 32B 33 34 35 36 37 38

39. VÀNG TRẮNG SÁNG (ĐÊM TRĂNG) - Thu Tâm	49. CHIỀU THA HƯƠNG - Mai Hương
39A. VUI BƯỚC PHONG SƯƠNG - Hợp ca T T Đồng	50. ĐƯỜNG VỀ DĨ VẮNG - Thanh Thúy
40. TÌM MỘT ÁNH SAO - Mai Hương	51. CHIỀU VỀ THÔN XƯA - Jo Marcel
41. CẢNH HOA XƯA - Khánh Ly	52. MỘT NGƯỜI LÊN XE HOA - Giao Linh
42. CHIỀU THA HƯƠNG - Thủy Dương	53. MÙA HOA THẮM - Mộc Lan
43. EM CÒN NHỚ KHÔNG EM - Duy Khánh	54. HAI PHƯƠNG TRỜI CÁCH BIỆT - Quốc Đại
44. CẢNH HOA YÊU - Bảo Yến	55. NGỖ NGÀNG - Anh Khoa
45. HẸN GIÓ XUÂN VỀ - Bạch Lan Hương	56. PHÚT CHIA LY - Mai Hương
46. ĐƯỜNG VỀ - Quang Tuấn	57. NHỊP VÒNG NGÀY XANH - Ngọc Anh
47. HÌNH ẢNH QUÊ XƯA - Thu Phương	58. TIẾNG ĐÀN AI - Khánh Ly
48. BÓNG TRĂNG XƯA - Khánh Ly	

BẤM VÀO SỐ Ở DƯỚI ĐỂ NGHE TỪNG BÀI:

39 39A 40 41 42 43 44 45 46 47 48
49 50 51 52 53 54 55 56 57 58

NHẠC SẦU TƯƠNG TƯ – Nhạc: Hoàng Trọng; lời: Hoàng Dương

Khánh Ly hát: <https://www.youtube.com/watch?v=SQGwRHwfUxQ>

Nhạc Không Lời – Hòa âm & đàn: Nguyễn Ngọc Châu
<https://cothommagazine.com/nhac/lyrics/HoangTrong/NhacSauTuongTu-HT-NguyenNgocChau.mp3>

(25) Nhạc Sâu Tương Tư (1953) Nhạc Sĩ Hoàng Trọng
 lời Hoàng Trọng

f *molto espressivo*

Chiều rời cho lòng lạc loài chờ với Ngày rời ai buồn giã phứt qua
 đi trời xa miền náo xa xôi Tìm ai trong lòng thôn thủa năm

rời Chờ giùm lòng phả cho ai mai, đau lòng than cho ai mai
 dai Đợi mắt ai mòn chờ chưa kịp với, gió đứng thốc nửa giờ

đau, muôn kiếp ai sầu Chiều ơi! tan nát lời

Sôi mây trời bở vì mang theo niềm nhớ ảnh trắng vàng

úa soi lòng hình hai phương trời nào đây mới em thì ngày, mai tóc óng

dai, Đợi mắt ai mòn chờ chưa kịp với, gió đứng thốc nửa giờ

đau cho lòng trần đây thường đau Vì đau cho đời ta xa cách

nhau Ngày trời xóa tình duyên cũ nghĩa xưa, đêm chìm theo lớp gió

mùa trong cõi xa 1953

Thủ Bút của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng

Ca Khúc Đầu Tiên của Nhạc sĩ Hoàng Trọng

① Vàng Trắng Sáng (ĐÊM TRĂNG)
(1938) H.T

Lento

vàng trắng sáng lung lơi bên thềm chòm mây nước tiếng chuông êm dần
 Song sầu vương buồn lưu theo gió nhỏ hương ai khuất khúc chơ vơ...
 Trăng buồn khuya dài Rêu hèn trong cỏ Bóng người xa mờ trong
 Cỏ long vắng vơi Tâm tư bị
 vàng gió than cao trướng thán Dưới trăng khuya mây mù
 tối ảm khơi sầu đau

Vàng Trắng Sáng – Thu Tâm trình bày

<http://cothommagazine.com/nghe-nhac/NhacHoangTrong3/39.VangTrangSang-HT-ThuTam.mp3>

NHẠC PHẨM của Hoàng Trọng

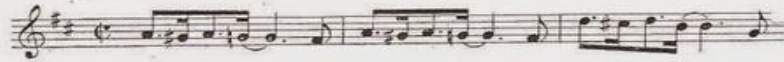
Ánh xuân thì - 1963	Gió lạnh chiều đông - 1952	Một Nụ Cười - 1954	Tiếng đàn ai - 1943
Bão tình - 1971	Gió mùa xuân tới - 1950	Một thuở yêu đàn - 1961	Tiếng hát đêm thanh - 1956
Bắc một nhịp cầu - 1956	Gửi hương cho gió - 1953	Muôn kiếp ngậm ngùi - 1971	Tiếng nhạc trong sương - 1951
Bên lòng - 1953	Gợi sầu - 1970	Mùa mưa thương nhớ - 1974	Tiếng lòng - 1953
Bên bờ đại dương - 1956	Hai mối tình yêu - 1958	Mùa thăm giao duyên - 1956	Tiếng suối reo - 1963
Bên cầu - 1963	Hai phương trời cách biệt 1963	Mùa lúa mới - 1955	Tiếng mưa rơi - 1954
Bên mơ - 1951	Hẹn ước năm xưa - 1946	Mừng đón Xuân về - 1958	Tìm lại hương yêu - 1969
Bên sông đưa người - 1951	Hình ảnh quê xưa - 1958	Mưa gió đầu - 1970	Tìm một ánh sao - 1962
Bơ vơ - 1969	Hoa xuân - 1952	Ngân thu áo tím - 1962	Tình đầu - 1961
Bóng trắng xưa - 1940	Hoàng hôn - 1963	Ngày vui năm đó - 1974	Tình thơ mộng - 1963
Buồn nhớ quê hương - 1951	Hương đời đẹp tươi - 1958	Ngỡ ngàng - 1958	Tình trăng - 1956
Cánh hoa xưa - 1952	Hương ngọc lan - 1971	Người đi chưa về - 1962	Tình yêu không bến - 1970
Cánh hoa yêu - 1962	Hương yêu - 1958	Người tình không chân dung - 1970	Tôi vẫn yêu hoa màu tím - 1961
Cho nhau ăn tình - 1972	Hững hờ - 1953	Nguồn mên yêu - 1956	Trao nhau lời cuối - 1969
Châu Đốc miền quê yêu - 1974	Khúc biệt kinh kỳ - 1954	Nhạc sầu tương tư - 1953	Trăng lên - 1956
Chiều mưa nhớ Bắc - 1956	Khởi chiều - 1960	Nhật lá vàng - 1970	Trăng lên khơi - 1963
Chiều nhớ mẹ - 1955	Khúc ca màu xanh - 1958	Nhân người giang hồ - 1948	Trang nhật ký - 1962
Chiều nhớ quê hương - 1963	Khúc đàn tâm - 1941	Nhịp chèo đêm trăng - 1963	Trăng sầu viễn xứ - 1954
Chiều rơi đỏ em - 1979	Khúc hát mùa chiêm - 1956	Nhịp võng ngày xanh - 1958	Trên bến vắng - 1943
Chiều tha hương - 1946	Khúc nhạc xuân - 1947	Nhớ hoài - 1963	Trên sông - 1963
Chiều về thôn xưa - 1952	Khúc tình ca ngày cưới - 1978	Nhớ thương - 1959	Trong nắng hạnh - 1963
Chiều Vũng Tàu - 1958	Lá rụng - 1953	Nhớ trường xưa - 1963	U Hoài - 1973
Chiều xưa tưởng nhớ - 1954	Lá rừng - 1970	Nhớ về Đá Lạt - 1956	Vào mộng - 1962
Chiều về trên xóm - 1963	Lạnh lùng - 1946	Phút chia ly - 1948	Vào Thu - 1974
Còn gì cho nhau - 1972	Lặng gió - 1963	Gua mùa chinh chiến - 1958	Vắng trắng sáng - 1938
Cung đàn duyên kiếp - 1969	Mang xuống tuyến đài - 1972	Sao cho trọn tình yêu - 1966	Vọng Tiếng Tơ Đòng - 1969
Dừng bước giang hồ - 1954	Màu thơ ấu - 1963	Sao phụ tình anh - 1971	Vui bước phong sương - 1973
Đàn yêu - 1958	Miền quê tôi - 1963	Say say say - 1960	Vui ca - 1963
Đầy bình minh - 1956	Mơ Xuân - 1952	Sóng trùng dương - 1963	Vui cảnh mùa hè - 1954
Đám cưới đôi chim hồng - 1977	Mộng đầu - 1970	Suy tư - 1973	Vui cảnh xây đời 1958
Đêm về 1964	Mộng ban đầu - 1956	Thanh bình nhạc khúc - 1958	
Đẹp Mùa Yên Vui 1958	Mộng cô đơn - 1969	Thời đồng lưu luyện em ơi - 1958	
Đẹp giấc mơ hoa 1961	Mộng đẹp ngày xanh - 1956	Thu qua - 1943	
Đường về - 1950	Mộng đẹp tình xuân - 1956	Thu sang - 1963	
Đường về dĩ vãng - 1961	Mộng lạnh - 1956	Thuyền chờ - 1956	
Em còn nhớ không em - 1961	Mộng ngày hồi hương - 1956	Thương về quê cha - 1956	
Giấc mơ ban đầu - 1963	Một người lên xe hoa - 1963	Tiến bước sang ngang - 1958	

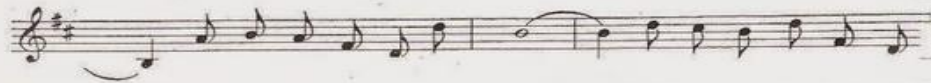
BUỒN NHỚ QUÊ - HƯƠNG

Nhạc và Lời: HOÀNG-TRỌNG

Blues

Sương gió phôi pha bao tình trường.

Say đắm chỉ cho lòng vẫn vương. Biết bao năm gió phai mùi

hương. Chốn xa xăm lòng nhớ quê hương.

Trông bóng chim bay ngang về chiều. Khi ánh dương thu tàn hết

Copyright 1953 By
HOÀNG-TRỌNG -- HANOI
All rights reserved

Tác-giả
GIỮ BẢN QUYỀN

Lệ Thu hát BUỒN NHỚ QUÊ HƯƠNG:

https://cothommagazine.com/nghe_nhac/NhacHoangTrong2/23.BuonNhoQueHuong-HT-LeThu.mp3

hiu. Lắng theo ngàn tiếng chuông chiều vang.
 Gió xa đưa lướt ngoài quan san. Qua bao mùa thương
 nhớ, ngàn lá úa tôi bồi, lòng vẫn ước xa - xôi.
 Nhạc thu đưa réo rất gieo sâu những tâm hồn giang hồ xa quê
 hương quên lối. Mây gió trôi bay khi chiều tàn.
 Xao xuyên bao tâm hồn nát tan. Những khi thu gió reo tràn
 lan. Nhớ quê hương héo sâu tâm can.

MỘT THUỞ YÊU ĐÀN – Nhạc: Hoàng Trọng; lời: Vĩnh Phúc

Mai Hương hát: <https://www.youtube.com/watch?v=p9JhnOoF4qA>

Tâm Hảo hát: <https://www.youtube.com/watch?v=plTtYLeXyI4>

MỘT THUỜ YÊU ĐÀN

Đã đọc hàng SÔNG NHẠC thu thanh vào
đĩa qua phòng ca THAI-THANH cùng ban
nhạc của tác giả.

Nhạc : **HOÀNG-TRỌNG**
Lời : **VĨNH-PHÚC**

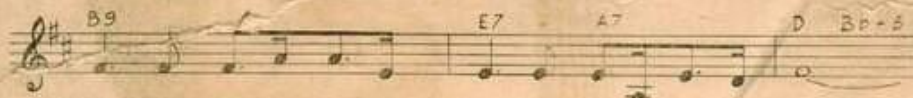
Slow Rock

Nghe tiếng thời-gian âm-thầm đưa

Ngân-ngờ thương nhớ đến cung đàn một mùa trăng đã vắng xa đường

to, heo mây gió rét từng mùa, ôi thơ-mộng đâu còn nữa.

Tôi vẫn tha-thiết yêu ngày xưa, Ngày nào say-đắm với cung đàn

mơ, Ngày nào hai đứa dưới trăng mùa thu, hôm nào bắt khúc tạ-

từ, Hôm nay sầu lắng lắm - tr... Một mùa thu xưa dưới vầng trăng hai
 đũa đã hơn một lần mơ... Nào ngờ duyên - tơ đã chìm trong thương
 nhớ, đã trôi vào xa - xưa...! Ai biết thương nhớ bao giờ người,
 lạnh-lòng trông cánh lá khô nhẹ rơi, Tìm dư - âm cũ nhớ nhau mà
 thôi, Đêm đêm dõi bóng một người, Tôi đi tìm thuở xa - xôi...
 (nghe tiếng thời - gian êm - thấm...) xói. Tiếng xưa còn
 đó Gió trăng còn đó, Thấy dấu người xưa.

Chương Trình Phát Thanh Hải Ngoại về Nhạc Hoàng Trọng

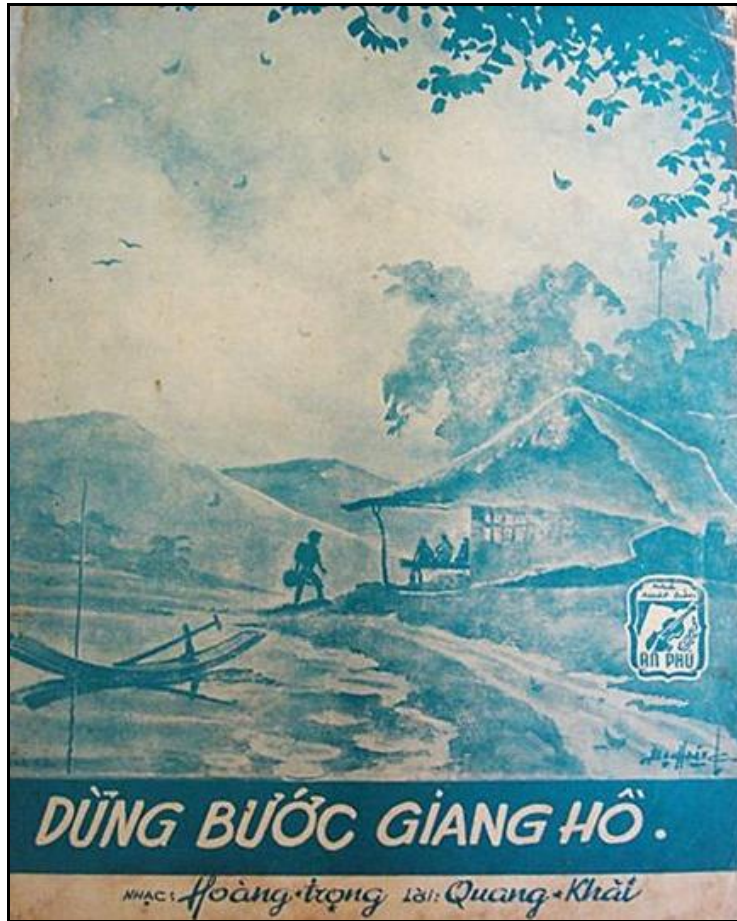
🎵 [Duy Trác thực hiện](#) – VOVN Houston, Texas

🎵 [Hoài Nam thực hiện](#) – SBS- Úc Châu

Nhạc sĩ Nguyễn Ánh 9 nhắc về kỷ niệm
với Nhạc sĩ Hoàng Trọng: 🎵 [youtube](#) 🎵 [mp3](#)

(“Đêm Nhạc 2 Thế Hệ: Hoàng Trọng & Hoàng Nhạc Đô” -
thực hiện tại nhà hát Tây Đô ngày 18 tháng 7 năm 2013)

DỪNG BƯỚC GIANG HỒ - Nhạc: Hoàng Trọng; lời: Quang Khải

Đoan Trang hát:

<https://www.youtube.com/watch?v=ddM1IJ59HTE>

Nhạc hòa tấu:

<https://www.youtube.com/watch?v=yVV-xbcq9q8>

DỪNG BƯỚC GIANG HỒ

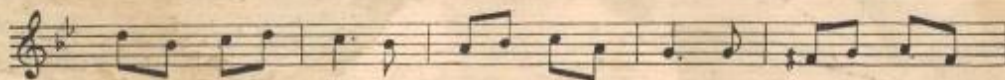
Nhạc : HOÀNG-TRỌNG

Lời : QUANG-KHAI

Paso-doble

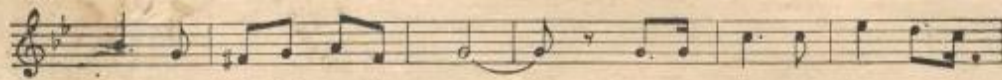
Chiều nay sương gió lữ

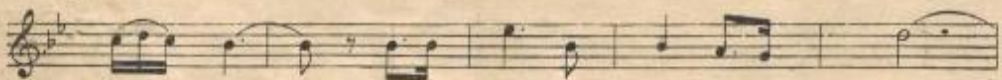
khách dừng bên quán xưa mơ màng nghe tiếng chuông chiều vương về bên quán tiêu

điều . Vàng trăng hoen ủa như lá vàng rơi cuối thu lững lờ soi mấy hàng

cây u sầu đang ngấm trời mây . Ngày nào xa khi dẫn bước trong

phong sương . Tầng hây én tung bay muôn ngàn hương .

Dừng đây nơi cũ nghe tiếng diều trong gió thu vương hòa nền khúc nhạc
 thư tâm hồn ta lắng nguồn mơ. Tới đây nơi xưa gió
 êm êm đưa áng mây trôi tới xa xôi khuất nơi sau đời quán
 tranh xiêu xiêu chốn đây có liêu nhắc cho ta biết bao nhiêu dáng xưa
 yêu kiều Tiếng ca xa xa lắng trong bao la với tiếng
 ru khẽ rung lên trong chiều gió. Đã bao năm qua sống
 nơi phương xa về quê cũ đành đứng bước chân gang hồ.

Fine
D.C

Kỷ Niệm Với Nhạc Sĩ Hoàng Trọng

** Vũ Đức Nghiêm **

Cách đây khoảng 60 năm khi còn là học sinh Trung học Chu Văn An, tôi có dịp về Nam Định. Khi đi qua đường Pasteur, tôi dừng chân trước một căn nhà nhỏ có tiếng nhạc với đàn, kèn, trống rất du dương. Tò mò, tôi đứng lại xem và được biết là gian hàng của Nhạc sĩ Hoàng Trọng.

Tôi yêu âm nhạc và say mê dàn nhạc trình bày những bản nhạc rất hay của các nhạc sĩ đàn anh như: Dương Thiệu Tước, Văn Cao, Phạm Duy v v Tôi được biết đây là dàn nhạc của Nhạc sĩ Hoàng Trọng, người tôi rất ngưỡng mộ, nhưng vì bản tính nhút nhát nên chưa có dịp làm quen.

Sau năm 1954, tôi có dịp gặp Nhạc sĩ Hoàng Trọng ở Đài Phát Thanh Sài Gòn khi Ông làm Trưởng “Ban nhạc Hoàng Trọng” cùng với Nguyễn Hiền, Văn Phụng, Nhật Bằng ...

Khoảng đầu 1973, tôi thường đến thăm anh Hoàng Trọng ở đường Phan văn Trị, Chợ Lớn. Tôi được anh chỉ dẫn về sáng tác nhạc. Mỗi lần đến chơi, cháu Bạch La (tức là “nốt La trắng”, NS Hoàng Trọng đặt tên các con bằng nốt nhạc, ví dụ: Bạch La, Cung Fa ...) thường đem cho tôi một ly nước cam pha bằng bột cam “Tang” (mùa Hè ở Sài Gòn được uống một ly nước cam giải khát rất tốt).

Những ngày gặp nhau, anh đưa cho tôi một nhạc khúc và tôi viết lời ca tựa là “Vui Bước Phong Sương”, có những câu:

*“Lúc ta đi, chân trời nhuộm hồng
Gió lên rồi, đời xa mệnh mông” ...*

Đó là một bài hát tôi được hân hạnh viết cùng với anh Hoàng Trọng.

Những năm 1991-1992, tôi gặp lại anh ở San Jose. Một sáng Chủ nhật, tại “Thánh Đường Tự Do”, Ông Mục sư giới thiệu quan khách là “có Nhạc sĩ Hoàng Trọng đến với nhóm chúng ta”. Đó cũng là lần đầu tiên tôi biết mặt chị Thu Tâm, hiền thê thứ hai của anh.

Suốt một đời tận tụy phục vụ âm nhạc, anh Hoàng Trọng đã viết hàng trăm ca khúc nổi tiếng, nhất là những bài tango tuyệt vời, ví dụ như: “Dừng Bước Giang Hồ”, “Mộng Ban Đầu” ... nên giới viết nhạc gọi anh là “Vua Tango”.

Anh là người khiêm tốn, hiền lành, nói năng dịu dàng, nên được mọi người cảm mến và quý trọng.

Riêng đối với tôi, nhỏ hơn anh 8 tuổi, nên được anh coi như em, sẵn sàng chỉ dẫn, giúp tôi học hỏi nên tôi thương và kính mến anh như tình anh em ruột thịt.

Anh Hoàng Trọng qua đời ngày 16 tháng 7, 1998 hưởng thọ 76 tuổi. Nhân dịp ngày giỗ 16 năm của anh, tôi xin ghi lại một vài kỷ niệm như một nén hương lòng tưởng nhớ anh.

Vũ Đức Nghiêm

(15/7/2014 – San Jose, California USA)

*Dương Ngọc Hoán, Vũ Đức Nghiêm, Hoàng Bạch La
(Virginia USA – Tháng 11, 2011)*

(132) **Vui Bước Phong Sương** Hoàng Trọng
Lời v. Đức Nghiêm
(1973)

For mod.

Lúc ra đi chân trời nhuộm hồng, gió lùa rồi đời xa miền
 miêng, thong thả bát ngát cánh chim trời tung bay tiếng chim hồng vang đò
 đay. Hát lên đi quên niềm sầu sầu, tiếng ca vọng rừng núi non
 cao, trên đường mới quyết tâm lên người ở góp sức xây Việt
 Nam ngàn đời... Chắp chắp đời mới, heo
 chiều dần dần xuống, nắng
 miêng cuộc đời thắm xanh, như nắng, gió mát êm
 nắng dịu dàng khắp nơi, người về đời sống thêm
 dần liền lạc rộn quanh vui trong bước gian nan, ra
 nào đây, rừng núi soi, tay ta nắm tay, bên
 đi xây dựng, giang sơn Ta vui sống, tha
 như vui bước phong sương Cho quân bất gian
 phương ca hát hàng hàng trong miền ruộng thường không con
 non kho ruộng đai

vui lòng lúc ra

20.6.57

 Vui Bước Phong Sương

Nhạc: Hoàng Trọng, Lời: Vũ Đức Nghiêm – Ban Hợp Ca Tiếng Trẻ Đồng trình bày

Hoàng Trọng: Người Nhạc Sĩ Chân Thành

**** Ca sĩ Quỳnh Giao ****

Người nhạc trưởng đang điều khiển dàn nhạc. Hai hàng lệ làm nhòe mắt ông khiến ông không nhìn rõ được dòng nhạc. Nhưng ông có cần nhìn rõ đâu, bởi nó -dòng nhạc- có trong ông đã lâu lắm rồi, nó là xương là máu của ông mà!... Những người nhạc sĩ đang cầm cúi đàn, đều là những người đã làm việc với ông từ hơn hai thập niên trước, có người là bạn của ông từ nửa thế kỷ qua. Người ngồi dương cầm là nhạc sư Nghiêm Phú Phi, cộng tác với Hoàng Trọng từ bao lâu rồi nhỉ, có lẽ là từ khi mới du học bên Pháp về, vào đầu thập niên 50. Nơi hàng ghế đầu của dàn violons có Đan Thọ, bạn của ông từ ngày ở ngoài Bắc, trong ban nhạc Bảo An, người đã trình tấu những đoạn ad-lib có phong điệu tzigane bất hủ cho những bài tango trác tuyệt của Hoàng Trọng. Tiếng đàn Đan Thọ vẫn như xưa: là lướt mềm mại, nhưng khuôn mặt ông, cũng như của nhạc sĩ Hoàng Trọng, đã đầy nếp nhăn... Cạnh đó vẫn dàn violons có Phạm Văn Phúc, Trần Nhật Hiền, có Nguyễn Văn Mô, có violoncelle Cao Thanh Tùng, những sinh viên trường nhạc ngày xưa từng cộng tác với ông khi vừa tốt nghiệp. Những mái đầu rất xanh ngày đó, nay đã ngả muối tiêu...

Hai người ca sĩ nhìn về phía khán giả, tức là quay lưng về phía dàn nhạc đang trình bày song ca bản “Lạnh Lùng”, bài hát ông viết từ mùa Đông 1946. Đó là bài song ca

ông soạn cho một nam và một nữ. Người nữ ca sĩ đang hát, nhìn về phía khán giả, nhưng không nhìn thấy gì trước mắt cả, mà chỉ thấy lại khung cảnh cũ, đã mấy chục năm qua. Nàng thấy lại phòng thu thanh nóng bức, đầy khói thuốc lá. Nàng nghe lại tiếng cười nói vui nhộn và thân mật của những người ca sĩ xung quanh, mà nàng gọi họ bằng cô, bằng chú. Ngày ấy nàng mới 16, 17 thôi. Cô bé vừa chạy thục mạng gọi xích lô đến đài cho kịp giờ thu, trên áo dài trắng còn mang huy hiệu trường Gia Long. Cuốn sách nhạc nàng viết tay những bài hát mình yêu thích còn nằm trong cặp, để trên bàn.

Cô Kim Tước vừa ký tặng nàng bài Đùng Xa Nhau của Phạm Duy, lời đề tặng là “tặng Trang bài của tôi đang yêu thích”. Cô Mộc Lan thì đề tặng bài Lặng Lẽ của Lâm Tuyền với lời thủ thỉ “tặng cháu bài của cây si cổ thụ”. Chị Mai Hương thì tặng bài Chú Cuội với lời đề “tặng Trang bài hát đầu tiên của chị”. Ngay trang đầu tiên của tập nhạc là bài hát do người trưởng ban đề tặng: “tặng cháu bài chú viết từ mùa đông năm cháu vừa chào đời”. Nàng thích làm sao lời đề tặng! Vì nó cho thấy rõ sự ý nhị kín đáo mà lại đầy tình cảm của ông. Ông mà đề năm 1946, thì cũng thường thôi, có phải không? Bài hát đó mang tên Lạnh Lùng...

Người nữ ca sĩ chớp mắt, cố không để tâm trí mình đi quá xa, xa cái khung cảnh hiện tại, cô đang trình diễn trên sân khấu nhạc hội tại rạp Le Petit Trianon ở San Jose, miền Bắc California, kỷ niệm một đời phụng sự âm nhạc của Nhạc Sĩ Hoàng Trọng. Chính ông nắn nót viết lời nhắn, về hát cho ông...”Lần cuối đây”, ông nhắn mạnh với nét chữ đã ngả nghiêng.

Không cần phải kể thêm, chắc độc giả đã đoán cô học trò đó chính là kẻ viết bài này...

Thấm thoát đã hơn 30 năm, kể từ khi nhạc sĩ Hoàng Trọng mời tôi hát cho ban Tây Hồ thay thế cho Mẹ. Tôi phải nói sao cho đủ lòng biết ơn của tôi đối với ông, khi mình còn là một đứa bé con 15 tuổi đã được hát với toàn người lớn. Người nhỏ thứ nhì sau tôi là chị Mai Hương cũng mới lập gia đình. Có chồng là thành người lớn rồi, tôi nghĩ vậy.

Hát cho ban Tây Hồ là hạnh phúc lớn của tôi lúc đó, mặc dù, cùng lúc hoặc sau đó, các nhạc sĩ khác cũng lần lượt mời tôi cộng tác hát trên đài phát thanh Sài Gòn như: Văn Phụng, Nghiêm Phú Phi, Hoàng Lang, Võ Đức Tuyết, Vũ Thành, Đan Phú, Y Vân, Võ Đức Thu, Anh Ngọc, Phạm Duy, Nhật Bằng, Hoàng Nguyên (trong ban nhạc mà trưởng

ban là nhạc sĩ Anh Việt, cũng có mặt tại San Jose ngày hôm đó). Và dĩ nhiên cả ban nhạc của Dương Thiệu Tước nữa chứ.

Năm 1962, là năm mà đất nước đất nước còn tương đối yên ổn. Thời kỳ này chính quyền ông Diệm để ý và nâng đỡ nhiều sinh hoạt về văn hóa. Nơi trường nhạc người ta thấy có mời nhạc trưởng người Đức qua dạy và điều khiển dàn hoà tấu của trường nhạc. Vào năm trước đó, nhạc trưởng Otto Solhner đã hoà âm và điều khiển dàn nhạc của trường trong bài “Con Đường Cái Quan” của Phạm Duy, có đi lưu diễn ở Đà Lạt. Khi ấy tôi mới 14, lần đầu đi hát với người lớn, nhưng vẫn với tên Đoàn Trang của mình trong Ban Thiếu Nhi.

Cái tên Quỳnh Giao ra đời khi nhạc sĩ Hoàng Trọng mời tôi hát thay cho Mẹ.

Ban đầu, tên tôi là Quỳnh Dao với chữ “D” mới đúng, nhưng Hoàng Trọng cứ ghi là Quỳnh Giao với chữ “G”. Thành thử cũng chính ông là người làm tôi phải giữ tên mình là Quỳnh Giao với chữ “G”, nhất là khi có truyền hình, generique bao giờ cũng ghi chữ G mặc dù tôi có dặn và các chú Phạm Duy, Anh Ngọc, Hoàng Lang đều ghi là Dao... Ông bướng lắm đấy!

Lúc bấy giờ, Chủ sự phòng Văn Nghệ của đài là Vũ Thành. Vốn là Nhạc sĩ chân chính và cẩn trọng, ông chú ý đến phẩm chất nghệ thuật nên dành nhiều đặc ân cho các nhạc sĩ có chân tài như Hoàng Trọng, Nghiêm Phú Phi, Văn Phụng, Nhật Bằng. Ông xin trả thù lao rất cao cho phần hòa âm công phu, nhờ đó mà các ca khúc nghệ thuật của chúng ta được thăng hoa và tồn tại mãi trong lòng người yêu nhạc. Và ông vua tango Hoàng Trọng còn là vua hòa âm thời đó. Ông hòa âm cho dàn nhạc đã hay mà viết cho hợp ca càng xuất sắc. Hát bè phụ của ông là dùng hết công phu để nâng giọng solist, để làm nổi giọng chính. Bè ông viết không rườm rà mà đan lượn uyển chuyển đầy nghệ thuật. Hát trong ban của ông, ngoài đơn ca, tôi còn song ca, tam ca, hợp ca, rồi phụ họa, bài nào cũng tân kỳ và độc đáo. Vì vậy mà tôi thường háo hức trước ngày thu thanh, như chờ ngày hội vậy. Tính ông cẩn thận, thường đưa bài trước để tập dượt, ngoài xấp bài hát còn kèm miếng giấy nhỏ ghi chú, mà giờ đây tôi như còn thấy rõ trước mắt:

- 1/ Mưa trên phím ngà (đơn ca)
- 2/ Tình Xuân (tam ca) QG bè nữ 1

- 3/ Thương về quê cũ (hợp ca)
- 4/ Bạn Lòng (song ca với An)
- 5/ Thiên Thai (phụ họa)

Cứ như thế hàng tuần, Hoàng Trọng lái chiếc lambretta màu xám, áo chemise màu xám hoặc xanh, chứ không có màu nào khác, đến đài phát thanh. Ông luôn luôn đến đài trước giờ đã định. Hát xong, cả ban rủ nhau đi ăn phở 44, tôi nhớ là ông không ăn hành ngò, bị tôi gheo là ăn như đi tu. Gương mặt ông nghiêm nghị trong dáng u buồn, khi nào trên ông cười được thì chúng tôi vui suốt buổi. Ông luôn đón nghe và thu thanh lại chương trình của mình, nên ca sĩ nào lỡ hát sai thì nơm nớp lo! Cô Mộc Lan hay đòi đứng cạnh tôi, nhờ tôi đếm mesure trước cho đỡ hồi hộp. Ông cứ đòi thu đi thu lại một bài hát cho thật hoàn toàn làm chú Anh Ngọc có lần đòi “bỏ của chạy lấy người, thà mất tiền còn sướng hơn, chứ hát nhọc quá”, khiến mọi người được dịp cười ầm. Hoàng Trọng rất thích chụp hình, nên cứ bắt tội tôi làm người mẫu cho ông huấn nghệ. Đôi khi để trả thù cho những lúc ông nghiêm nghị, tôi lè lưỡi làm trò. Bức hình buồn cười ấy, năm 1992, sang Mỹ, ông đưa tôi xem lại. Cười đâu không thấy, tôi chỉ thấy cay cay nơi con mắt...

Vào thời kỳ bắt đầu có truyền hình, Hoàng Trọng lập Ban Tiếng Tơ Đồng, mỗi lần đi thu mất cả một ngày thật vất vả cho giới nghệ sĩ chúng tôi. Ông chọn và mua vải bất may đồng phục cả nam lẫn nữ, và thành phần ca sĩ thì mời thật đông. Chúng tôi biết chắc là ông lỗ vốn. Vậy mà Hoàng Trọng say mê, không mỗi mệt, ngay cả giây phút cuối cùng trên sân khấu ở San José mà tôi kể ở đoạn trên, ông vẫn say mê. Nhìn bàn tay ông run rẩy, tôi chỉ sợ ông sẽ ngất ngay lúc ấy... Hát xong tôi chào khán giả quay lại nắm tay cảm ơn ông. Tôi thấy hai hàng lệ ông tuôn rơi mà mình chột nghẹn ngào. Hôm đó, tôi không thốt được lời cảm ơn ông...

Các ca nhạc sĩ đều từ già ông để về ngay sáng hôm sau. Riêng tôi vì đến từ xa, đã ở lại đến tối hôm sau mới đi Virginia. Buổi sáng Chủ nhật đó, vợ chồng Hoàng Cung Fa, con trai ông đưa tôi đến thăm ông và dự định ở chơi cho đến giờ tôi ra phi trường. Vừa vào nhà, không khí đã có vẻ u buồn: người vợ hiền bé nhỏ của ông cho biết cả đêm qua Hoàng Trọng không ngủ được, và vừa nôn hết thức ăn ra rồi. Tôi vẫn cố hồn nhiên, cười cười: “chắc là chú vui quá vì đã xong chương trình hôm qua, nên mới không ngủ được chứ gì?” tôi trêu tiếp: “và lúc chị Tâm hát xong bài Chiều Rơi Đó Em cháu mới hết lo, chỉ sợ chú cảm động quá mà ngất đi đấy chứ!”

Tôi nói đùa mà như tự trấn an mình, vì lúc đó chú than là hơi bị khó thở. Cả nhà bàn bạc không biết có nên đưa đi nhà thương hay không, vì nhà thương đã có hẹn là thứ năm mới vào khám để hôm sau mới mổ tim. Người con trai tên Út mới 17 tuổi mà chứng chặc như người lớn, đột nhiên thừa với mẹ là nên đưa cha đi nhà thương ngay. Nét mặt cậu giống hệt chú Hoàng Trọng của tôi lúc trẻ, nên càng nhìn mình càng thấy xót xa. Cô gái út tên Kim Mi mới 12 tuổi xinh thật là xinh, mà hầu cha cũng thật là giỏi, đang ngơ ngác đứng nhìn. Cung Fa và Bạch La, là hai người con lớn từ xa đã về dự ngày nhạc hội của cha. Bạch La và Phước cùng hai con về từ bên Đức, còn Cung Fa và Dung về từ Virginia. Cả nhà lo lắng, ỉn rĩ. Mọi người chờ chú vào nhà trong thay áo, rồi đi hai xe đưa chú vào nhà thương Palo Alto. Tôi ngồi xe do chị Thu Tâm lái, nhìn chị, tôi thương cảm hết sức và hiểu được tình yêu của hai người. Tình yêu của họ có lẽ bắt đầu bằng sự cảm phục về tài, và tồn tại bằng sự chia sẻ nghệ thuật trong những năm cô đơn và đau buồn của người nhạc sĩ sau 75. Tôi thấy họ đẹp vô cùng, và tôi cũng thấy được cái hạnh phúc cuối cùng của chú Hoàng Trọng. Tôi ngồi ghế ngoài phòng đợi với Phước và Bạch La, khi hai mẹ con đưa chú vào phòng khám, mà lơ mơ nghĩ rằng có thể đây là lần cuối tôi được nhìn thấy chú...

Trở về Virginia vài ngày, tôi gọi điện thoại hỏi thăm, thì gặp ngay giọng của Dung, người con dâu trả lời, tôi giật mình lo sợ: Dung và Fa đã về Virginia rồi, nay lại có mặt ở đó, nghĩa là tình hình không khả quan, có khi bệnh tình đã nguy ngập. Dung nói “chị gọi vào nhà thương cho cha em đi, chắc ông vui lắm đó. Mấy hôm nay cha nói mớ toàn tên bài hát và có nhắc đến tên chị nữa đó”. Tôi ghen ngào xin số của nhà thương. Gọi vào gặp chị Thu Tâm, và được chuyển ngay cho Hoàng Trọng. Tôi hỏi thăm và cố nói vui: “Chú ơi, ráng khỏe lại nhé, mình còn làm vài chương trình nữa chứ!” Hoàng Trọng chỉ ừ ừ cảm ơn, giọng thều thào như qua tấm lá chắn. Tôi lại hỏi: “Chú ơi, cháu muốn hát một bài tango của chú, chú khuyên bài gì, Tình Trăng được không?”. Tôi nghe như có niềm vui: “Ừ, hát Tình Trăng thì hay lắm, chưa hát đĩa bài ấy đấy.”

Vài tuần sau thì mẹ tôi gọi từ quận Cam của Cali, báo cho biết chú Hoàng Trọng vừa ra đi. Sau đó Nguyễn Thành Vân (người song ca với tôi bản Lạnh Lùng ở San Jose) gọi báo tin, kèm lời than “trời ơi! ai biểu ông làm chương trình nhạc làm chi, mệt quá ông mới vào nhà thương đó.” Tôi an ủi Vân: “không đâu, ông có được niềm vui sau cùng đó, Vân à”. Sống với âm nhạc cả một đời, chú đặt tên cho con toàn là nốt nhạc: Hoàng Nhạc Đô, Hoàng Cung Fa, Hoàng Bạch La, Hoàng Thiên Út (tức khóa Đô trong nhạc) chứ không phải út ít như nghĩa thường, và Hoàng Kim Mi. Ông chỉ thiếu Ré và Sol vốn

là chữ khó dùng để đặt tên được vì nghe không thuận tai. Còn nốt Si thì tôi trộm nghĩ đó chính là tên của ông: Hoàng Trọng là người si mê âm nhạc đến tận cùng, và ông gắn bó với nhạc cho tới hơi thở cuối cùng.

Hoàng Trọng viết nhạc từ thời còn thanh niên cho tới gần đây, và tôi ít thấy nhạc sĩ nào có trí nhớ hơn ông. Sau 1975, phần lớn các nhạc sĩ mất hết tài liệu và tác phẩm của mình. Người nào may mắn có tác phẩm trình bày trong tape, được người khác mang theo khi di tản, thì mới còn mong ghi lại lời ca ý nhạc của mình. Nhưng, nhạc thì không quên được, chứ lời thường bị quên. Phần lớn các nhạc sĩ còn phải hỏi ca sĩ về lời của bài hát mình viết. Các nhạc sĩ như Văn Phụng, Ngọc Bích, Tuấn Khanh, v..v..thường gọi chúng tôi hỏi lời bài hát, Cô Châu Hà cũng còn quên lời nhạc của chú Văn Phụng, và mẹ tôi không nhớ lời các ca khúc Dương Thiệu Tước bằng chính tôi, vì mình vẫn hát mãi... Chính các ca sĩ chúng tôi đã tiếp tục đem lại sự sống cho các ca khúc và giữ chúng tồn tại ở ngay trong tim mình. Cho nên, với thời gian thì quên lời là sự thường, đó là trường hợp chung. Chỉ riêng chú Hoàng Trọng thì có lẽ ông quên tất cả để chỉ nhớ nhạc, nhớ lời.

Khi qua Mỹ năm 1992, Hoàng Trọng mang theo một cuốn sách nhạc nhỏ, giấy rất xấu, tự chép tay tất cả các tác phẩm của mình, từ bài đầu tiên cho đến về sau, từ lời tim óc của mình đến lời ca của người khác, với đầy đủ năm sáng tác nữa... Ông đã in lại tặng cho vài người trong chúng tôi mấy bản chép tay thật tỉ mỉ công phu đó. Đối với tôi, đây là món quà vô giá.

Là một ca sĩ đã hát nhạc của ông từ mấy chục năm nay, tôi biết nói gì để cảm ơn Hoàng Trọng?

Tánh ông ít nói, nên xưa nay tôi cũng ít có dịp thổ lộ sự tri ân của mình. Từ nay, tôi chỉ còn lẩm nhẩm lại bài “Nhạc Sầu Tương Tư” để nghe tiếng lòng áp úng của ông trước nhan sắc của một giai nhân Hà Nội thời trước, hay “Lạnh Lùng” để thấm thía với tình quê hương dạt dào trong lòng ông. Ai đó có nói là người Việt mình thương nơi chôn nhau cắt rốn đậm đà hơn các sắc dân khác. Tôi thấy đúng vì vẫn rưng rưng mỗi khi hát bài Lạnh Lùng, Chiều Tha Hương, hay Buồn Nhớ Quê Hương, Chiều Về Thôn Xưa, hoặc Đường Về... Những tuyệt tác trên nhịp điệu tango của Hoàng Trọng có một phong thái rất mới mà cũng rất Việt Nam. Nó có nét Tây Phương về nhịp điệu, mà lại rất Á Đông trong nét nhạc. Đông phương mà sang trọng chứ không bình dân quê kệch. Các

ca khúc Mộng Ban Đầu, Mộng Ngày Hồi Hương hay Tình Trăng... nghe ròn rã nhịp điệu mà vẫn gợi lên hình ảnh đắm thắm của quê hương.

Khi Hoàng Trọng yêu màu xanh, ông làm những bài xanh ngát hương đời và niềm tin. Những Mộng Đẹp Ngày Xanh, Khúc Ca Màu Xanh, hay Thanh Bình Nhạc Khúc... chan chứa tình người và những hy vọng tươi đẹp cho đất nước. Ông đã làm cho lũ bạn trường Gia Long của tôi mê màu tím khi sáng tác Tôi Vẫn Yêu Hoa Màu Tím, Ngàn Thu Áo Tím hoặc Cánh Hoa Yêu... Tuổi hoa niên của chúng tôi có bị ảnh hưởng bởi dòng nhạc của ông, dòng nhạc mơ mộng mà chân thật như con người đó, ít nói, ít cười mà đắm thắm và đam mê kín đáo.

Thưa chú Hoàng Trọng,

Giờ đây, hồi tưởng lại cả một đoạn đường sáng tác của chú, từ miền Bắc tới trong Nam và trong những ngày cuối của cuộc đời trên đất Mỹ, cháu thật kính trọng lòng say mê và phục vụ âm nhạc nơi chú. Những người có may mắn để biết, làm việc và sống gần chú đều yêu thương và quý trọng chú. Có một điều rõ ràng hơn cả, là chú không bao giờ giả dối, làm dáng, cường điệu. Ngay cả sự vụng về của chú cũng là điều làm cháu yêu quý chú. Cháu biết ơn chú mà cũng biết là chú không cần cháu nói ra điều đó. Chú thấy không, đến phút cuối cháu cũng chỉ nắm tay chú mà không nói lên được điều gì cả. Cháu chỉ mong là chú hiểu cháu và nghe được lời cảm ơn của cháu, bây giờ và mãi mãi.

Giờ đây, ở nơi đó, chú có biết không, cháu vẫn còn nghe văng bên tai câu hát mà cháu có lúc đùa nghịch, bắt bẻ chú, vì chú dùng chữ “mà” lặp đi lặp lại nhiều lần:

*Mà mơ, mà nhìn lên cõi trời cao,
Mà ngùi thương những năm nào,
Mà mong tìm một ánh sao...*

Xin vĩnh biệt ánh sao.

Quỳnh Giao – Tháng 7, 1998

Quỳnh Giao hát TÌM MỘT ANH SAO:

<https://cothommagazine.com/nhac1/QuynhGiao/TimMotAnhSao-HoangTrong-QuynhGiao.mp3>

TÌM MỘT ÁNH SAO

HOÀNG - TRỌNG

Slow

Mây cuốn mặt - mũi che khuất ánh sao, Lạnh lùng sương xuống đã
Tối - tái lặng nhìn năm tháng lướt mau, nghẹn-ngào như môi sáng

lâu, Hồn đêm nay mơ về đâu ? Nhiều khi nhìn trời sao chiều thẩn
nhau, Hồn mệnh mang mơ về đâu ? Mong xưa tàn rồi tôi vẫn còn

tiên, lòng hằng mơ ánh sao hiền, Lòng lấy sáng giữa trời đêm... tôi
mơ, Tình ngày xưa có xa mờ, Lòng vẫn luyến nhớ ngày xưa... Năm

muốn tìm về vầng bóng lúc xưa, Mà lòng sao mãi ngàn - neo, Tàn đêm qua tôi năm
ấy mình thường đi dưới ánh sao, Hẹn rằng khi thấy nhớ nhau, mình ra bến song tìm

mơ : Và mơ trời vừa tan bóng hoàng - hôn. Một vì sao rớt trong
sao... Nhìn sao thở rằng yêu mãi người ơi ! Dù nghìn giòng tở trong

hồn, dịu như ngàn câu mến - thương ! Bao nhiêu tình thơ chìm
 đời, Dù cho ngàn sao đổi ngôi ! Nay xa ngàn phương, Lòng

trong cõi xa mờ, Bao nhiêu lần đêm xuống mơ - hồ,
 se sắt khòin lương, Đêm đêm sầu thương - nhớ qua hồn,

Ngôi sao ngày xưa hiện trong tim rạn vỡ, rồi tan biến thành ngàn thương
 Tái đi tìm sao, thắm úm trong vật áo, Mà sao khuất mờ bên trời

nhớ... Nhưng đã muốn làm sao níu giấc mơ, Tìm làm sao những phút
 sao... Không biết giờ này phương ấy xa - xôi, Người tình xưa có nhớ

xưa ? Ngôi trông sương rơi thờ - ơ . Giờ đây ngoài trời khuya vắng mình
 tôi. Mà đi trong sương mờ rơi... Mà mơ..., mà nhìn lên cõi trời

tôi, Tìm vì sao khuất bên trời, Thắm mơ một tình tú rơi...
 sao, Mà ngôi thương những năm nào... Mà mong tìm một ánh sao ?

Thanh Trang viết về “Bạn lòng” & “Bắc một nhịp cầu”

Những bài hát xưa kia mà tôi thuộc thì cũng không phải là ít. Những lúc rảnh rang đôi chút, có dịp ngồi vào đàn để dạo qua những giai điệu cũ ấy thì mười lần như một, bao giờ cũng thấy hiện ra trong tâm trí những hình ảnh thật cũ kỹ, thật xa trong đời! Thoảng hoặc có dịp hát lại – hai mươi, ba mươi năm đổ lại đây thì ảng chừng mỗi năm hát lại nhiều lắm là một lần cỡ một đoạn ngắn ngắn của một bài nào đấy trong lúc đàn – thì những cảm xúc không mạnh mẽ bằng khi đàn. Lời hát đàn nào cũng đóng khung cái ý chính của bài, trong khi nét nhạc thả cho tâm trí mình được tự do ngao du hơn! Nhưng mấy hôm trước đây khi ngồi soạn xong cái hòa âm gọn nhẹ cho bài “Bạn lòng” của Hoàng Trọng (lời của Hồ Đình Phương), rồi đến lúc phải cầm “micro” để hát vì đã có hứa với L.T. là sẽ tuần tự hát cho đủ mười bài thì tự dưng thấy như có cái gì đấy nó nghẹn trong cổ họng khi hát lên những lời hát xưa! Xưa giờ thì tôi chỉ hát những bài nào tôi thích vì giai điệu đẹp, lời lẽ dung dị mà hay, rồi với thời gian thì bài hát lại chứa chất thêm những kỷ niệm. Riêng khi hát bài “Bạn lòng” thì, như vừa nêu, tôi thấy như có cái gì nó nghẹn trong cổ họng. Tôi hát và thu vào CD một lần để “làm nháp”, nhưng khi hát lại “chính thức” thì thấy là không được nữa! Cứ đến những đoạn như “*Tôi đang còn ghi nhớ sớm nào trời đẹp màu nắng ta cùng hòa nhịp đồng tâm trong câu...*” hoặc ở câu cuối: “*Để hồn vui nhớ câu mơ ước ngày xưa nay dâng đẹp tình thơ..*” thì tự nhiên cảm thấy như lòng mình bị thắt lại!

Thời ấy là năm tôi mười sáu tuổi. Mẹ tôi vẫn còn sống. Anh chị em còn quây quần với nhau đông đủ, chung một mái nhà với bố mẹ. Ấy là cái thời tôi hàng ngày chỉ có hai việc để làm: đi học và đi chơi với lũ bạn trong trường. Ấy là cái thời mà khi tan trường nơi góc Công Lý và Trần Quý Cáp ra thì tôi mãi mong xách xe gắn máy chạy vù đến một trường Tư Thục nơi mặt đường Hai Bà Trưng để đón Thiên Hương, cô bé Bắc-Kỳ-con đang học lớp Đệ Ngũ, rồi cả hai cùng đi bộ về nhà cô nàng ở một cái biệt thự cách đấy không quá hai trăm mét! Thiên Hương dáng người thanh tú, nước da thật trắng, đôi môi lúc nào cũng hồng hào với nét cười rất tươi. Ấy là cái thời tôi đã đánh đàn ghi-ta tương đối ngon lành! Ấy là những ngày mà chiều đến nếu như không kẹt chuyện gì khác là tôi vác cây đàn ghi-ta đến ngồi với Thiên Hương trong vườn hoa sau nhà cô bé. Hồi ấy cái bài tôi thường hát đi hát lại là bài “Bạn lòng”.

Tình cảm con người ở vào cái lứa tuổi ấy, đang nói về tình đôi lứa, sao mà nó trong sáng đến thế! Trong tâm trí tôi ngày ấy chưa có chữ “Anh”, chữ “Em”. Chưa có chữ

“Tình Yêu” theo như với thời gian cứ nghe hoặc thấy thiên hạ viết trong các bài hát, trong thơ, trong các truyện ngắn truyện dài! Ở cái thuở ban đầu ấy, tôi chỉ biết có mấy điều giản dị: có mình, có cái cô Bắc-Kỳ-con ấy, và nếu có giấc mơ gì cho tương lai của đôi lứa thì đấy: nó nằm sẵn ở đấy, ở từng lời từng chữ trong bài hát với phần lời của Hồ Đình Phương!

Nhân đấy thì tưởng cũng cần nêu một điểm mà với thời gian khi nhìn lại thì càng thấy rõ: Bài “Bạn Lòng” không có những lời hát như nó vẫn có thì tôi e rằng tôi cũng chỉ nhớ nó như bất kỳ một bài hát xưa nào khác với giai điệu giản dị mà đẹp. Mà Nhạc Sĩ Hoàng Trọng thì phải đâu là không viết được lời hát hay cho chính những bài hát của mình! Ông xử dụng lời của Hồ Đình Phương (không phải một bài thơ phổ nhạc) chứng tỏ ông thấy rõ rằng viết lời cho một hát có giai điệu đẹp để thì không thể tự dễ dãi với chính mình nếu như không có đúng những lời lẽ mình muốn viết! Không thể cứ chỉ cốt viết sao cho xong chuyện; những cái làm nhảm, sáo rỗng! ...

Khi hát bài “Bạn lòng”, nhạc của Hoàng Trọng và lời của Hồ Đình Phương thì tôi đã có đề cập đến hai ông này. Có nơi người ta đã từng định nghĩa nhạc sĩ là “người viết nên giai điệu”. Nhưng trong một quyển sách về Nhạc thì ông Leonard Bernstein ở xứ Mỹ này ông ấy cũng đã viết rằng phàm đã ghép các nốt nhạc lại với nhau thì người ta nhất thiết phải tạo nên một giai điệu chứ không còn có thể tạo nên được cái gì khác! Ông ấy viết là cứ ghép ba nốt nhạc khác tên lại với nhau, bất kể là ba nốt gì, thì nhất thiết là cũng tạo nên được một “giai điệu”! Thì cũng đúng thôi! Thì cũng chả khác gì một người cầm bút lên rồi viết đại một câu gì đấy thì trước sau gì nếu chẳng thành “văn xuôi” thì cũng là “văn vắn”, nếu như đấy là hai câu có vần có điệu với nhau! Hay dở, cao thấp thì lại là chuyện khác. Và tất nhiên là không phải “nhạc sĩ” nào cũng có được những giai điệu đẹp để như Hoàng Trọng!

Nếu ai từng theo dõi các bài hát của nhạc sĩ Hoàng Trọng từ thời cuối thập niên 40 cho đến trước năm 75 đều dễ nhận thấy một nét chung nhất: Chả có bài nào nghe qua một đôi lần mà người ta lại không nhớ ngay đến giai điệu của bài hát! Người nghe nhạc Hoàng Trọng thường nhớ đến những bài của ông theo tiết điệu Tango. Các cô thiếu nữ trong Nam khi xưa thì mười người như một đều dễ yêu thích cái chu kỳ yêu đương của đôi lứa qua bài “Mộng lành”, điệu Tango, (lời của Hồ Đình Phương) khi người ta đang mơ ước đến nhau với những lời lẽ như:

Ấy tơ đồng chờ ta chấp nối
 Nhưng nào hồn ta dám nói
 Vì muốn duyên còn đẹp hoài
 Vì tình ấm không là tình hòa
 Mà ấm khi lòng còn chờ
 Thâm ước mơ rồi ước mơ

Rồi sau đó dẫn đến giai đoạn yêu thương hò hẹn với nhau như trong bài “Mộng ban đầu”, điệu Tango, (lời cũng của Hồ Đình Phương) với những lời lẽ như:

Nhớ về thăm em nhé!
 Đừng van nõi đường xa!....
 Và:
 Hôm qua buồn nhìn đâu
 Thoáng mẹ già nom thấy
 Hỏi: con chờ ai đấy?
 Em níu lấy cành dâu
 Che dấu mộng ban đầu

Tới đoạn đó thì tương lai của đôi lứa cũng đã có phần rạn vỡ! Thế nhưng thường khi thì kết cuộc cũng dẫn đến cái cảnh trong bài Tango khác, nhạc và lời của Hoàng Trọng, như được kể đến trong bài “Hai phương trời cách biệt”:

“Ánh nắng chiều thoáng phai rồi
 Hoàng hôn gọi thương nhớ xa xôi
 Nhớ mãi nhớ muôn đời
 Một chiều em khóc trong hồn tôi!”

Xưa kia giới trẻ, nhất là các cô, thích mấy bản Tango của Hoàng Trọng như vừa nêu là bởi trước sau gì các cô các cậu cũng thấy là những bài hát “giống” như thể viết riêng cho mình!

Thuở còn ở lứa tuổi yêu đương thì tuy thích giai điệu những bài hát vừa kể nhưng riêng tôi lại thích những bài như “Bạn lòng” (lời của Hồ Đình Phương), còn về thể điệu Tango thì tôi thích nhất những bài như “Đường về” (lời của Quách Đàm), “Phút chia ly” (lời của

Nguyễn Túc), “Ánh trăng” (lời của Hồ Đình Phương), “Bắc một nhịp cầu” (lời của Hồ Đình Phương).

Thuở xưa mỗi lần nghe bài “Bắc một nhịp cầu” tôi cảm thấy lạc quan bao nhiêu khi nghĩ đến viễn ảnh cho cả một đất nước tự do thanh bình thì giờ phút này tôi cảm thấy ngậm ngùi bấy nhiêu. Hát nó lên như tưởng niệm một ước mơ đã mất, một ước mơ chung cho mọi người chứ chẳng của riêng ai!

Thanh Trang (Nam Cali, mùa Thu 2004)

54 **Bắc Một Nhịp Cầu** Nhạc Hoàng Trọng
(1956) Lời Hồ Bắc, Hoàng

Tango

4 Chấn về nghĩa, nghĩa, tên anh slim, tay lưng trời,
Xanh ven bờ

Hôm người kình kình, như gặp thú, ai xa với, Đâu cũng là lên phim,
Orgam người phước, Đâu thì, nhạc xa, xâu mong đợi, Vì một giọng cười xòa

rời rêu, kình con người, sông đời, năm đàn, hoa trắng, trắng với...
mở mắt, đời là đời, đời

Đâu cũng phước, Nam mở bóng cây, Bỏ, ai người, con như quê xưa?

Em đi, như lời, năm ấy, ra đi, lên về, 1 sớm, ngàn
có chiều, thường, đàn Nam, Việt, đời, Việt, mới, về

hoa, thưa, cánh, Anh, càng, bày, câu, thưa, lời, mai, tay, người, người, cũng, hát, khúc,
thường, bóng, Hồng, mai, kia, thơm, người, tên, nắng

ca, giai, điệu, mai, kia, dưới, Anh, mang, về, cùng, niềm, thường, đời, này, không, thơm, khác

chưa, là, một, vai, quay, phút, cũng, xa, khi, đời, này, anh, đi, về

mười, năm, đẹp, tay, Em, đàn, như, thế, ai, ra, xử, ngoài, cho, như, ai

Đâu, như, là, người, may, hát, thành, câu, trong, nhạc, Đâu, đây, là, trên, là, nắng

Anh, tìm, nhịp, cầu, Việt, sông, sông, thành

03.03.6-87

Bùi Thiện & Sơn Ca hát BẮC MỘT NHỊP CẦU:

<https://www.youtube.com/watch?v=Ev-jcBFJoao>

Một số nhạc phẩm do Ban Nhạc Tiếng Tơ Đồng trình bày:

BUỒN (Dương Thiệu Tước) - Tiếng hát: 🎵 **Mai Hương**

BẾN ĐÒ XƯA (Đào Thừa Liệt) - Tiếng hát: 🎵 **Nhật Trường**

CẢNH HOA TRẮNG (Phạm Duy) - Tiếng hát: 🎵 **Thái Thanh**

ĐÊM TRẮNG TRÊN VỊNH HẠ LONG (Hoàng Quý) - Tiếng hát: 🎵 **Phượng Bằng**

KHÚC NHẠC NGÀY XANH (Nhật Bằng) - Tiếng hát: 🎵 **Bạch La & Thái Thảo**

ĐI CHƠI CHÙA HƯƠNG (nhạc: Trần Văn Khê; thơ: Nguyễn Nhược Pháp) –
Tiếng hát: 🎵 **Hà Thanh**

Nhạc sĩ Hoàng Trọng giới thiệu ca sĩ Mộc Lan trình bày 3 giọng
ca khúc 🎵 “**Khi Ánh Chiều Rơi**” của Tạ Tấn & Trịnh Kính

(108) **Bên Cầu** *nhạc Hoàng Trọng lời Việt Kiều*
Moderate 2/4 (1963)

Hoa thơm khoe muôn màu ngọt ngào la đà bên cầu
Đầy có thêm giòng sông, mướt trong không gợn tia sóng
Sóng trôi trôi qua cầu, trôi hoa, hoa càng trôi mãi
Nhưng nước trôi sẽ đâu, như khói hoa càng phai màu.

BẠN MUỐN HỌC ÂM-NHẠC MỘT CÁCH MAU TẬN
TÔI MÀ KHÔNG TỐN HỌC-PHÍ, XIN HÃY ĐÓN NGHE
BUỔI PHÁT-THANH : KÝ-ÂM-PHÁP DẪN-GIẢI
DO HOÀNG-TRỌNG PHỤ-TRÁCH MỖI CHIỀU CHỦ-NHẬT
TỪ 18 giờ 15 ĐẾN 19 giờ 00, VÀ MUA NGAY CUỐN :

KÝ - ÂM - PHÁP
DẪN - GIẢI BẰNG RADIO

CÓ BÁN KHẮP CÁC HIỆU SÁCH, TIỆM NHẠC,
VÀ NHỮNG SẠP BÁO

BÀI HỌC THỨ NHẤT ĐƯỢC PHÁT-
THANH VÀO CHỦ-NHẬT 3-3-1963
TỪ 18 GIỜ 15 ĐẾN 19 GIỜ

Nhạc sĩ Hoàng Trọng đã dạy nhạc hàm thụ và qua chương trình Dẫn Giải Ký Âm Pháp trên đài phát thanh. Ông đã soạn một số bản nhạc ngắn (như bài “Bên Cầu” ở trên) để giảng dạy.

Tiếng Tơ Đồng - Anh Ngọc

Tiếng Tơ Đồng - Thái Thanh

 THIÊN THAI (Văn Cao)
Anh Ngọc và Thái Thanh hát với Ban Nhạc Tiếng Tơ Đồng

"TIẾNG TƠ ĐỒNG" ĐÀI PHÁT THANH QUỐC GIA SAIGON

Phần 1: <https://www.youtube.com/watch?v=iy6W3FLYQWc>

- 01) GIỚI THIỆU - [00:00](#)
- 02) NHẠC SẦU TƯƠNG TƯ (Hoàng Trọng) | HÀ THANH - [01:25](#)
- 03) DỨT ĐƯỜNG TƠ (Văn Thủy & Doãn Cảnh) | HOÀNG OANH - [05:40](#)
- 04) TIỀN EM (Phạm Duy) | DUY TRẮC - [08:44](#)
- 05) CHIỀU MƠ (Vũ Đức Sao Biển) | NGỌC LONG - [12:35](#)
- 06) MỘNG ĐẸP TÌNH XUÂN (Hoàng Trọng) | Thanh Thúy - [15:38](#)
- 07) CÔ LÁI ĐÒ (Nguyễn Đình Phúc) | THANH VŨ - [18:27](#)
- 08) HỒ CHÈO THUYỀN (Dân Ca Bắc Bộ) | MAI HƯƠNG - [20:45](#)
- 09) MỘNG DU (Phạm Duy) | KIM TƯỞC - [23:09](#)
- 10) TIẾNG DƯƠNG CẦM (Văn Phụng) | ANH NGỌC - [26:19](#)
- 11) HỘI HOA ĐĂNG (Dương Thiệu Tước) | QUỲNH GIAO - [31:36](#)
- 12) CHÙA HƯƠNG (Hoàng Quý) | HÀ THANH, ANH NGỌC & TOÀN BAN PHỤ HỌA - [35:09](#)

"TIẾNG TƠ ĐỒNG" ĐÀI TRUYỀN HÌNH SỐ 9

Phần 2: https://www.youtube.com/watch?v=6trYLA_Ain8

- 01) GIỚI THIỆU - [00:00](#) /
- 02) SUỐI MƠ (Văn Cao) | HÀ THANH (Đơn ca giọng nữ có phụ họa) - [01:01](#)
- 03) HẸN GIÓ XUÂN VỀ (Hoàng Trọng) | BẠCH LAN HƯƠNG (Đơn ca nữ) - [04:42](#)
- 04) NỖI LÒNG (Nguyễn Văn Khánh) | ANH NGỌC (Đơn ca giọng nam có phụ họa) - [09:00](#)
- 05) SÓNG VÀNG (Văn Chung) | QUỲNH GIAO & MAI HƯƠNG (Song ca) - [13:20](#)
- 06) CÔ HÁI MƠ (Phạm Duy) | BẠCH LA, BẠCH LAN HƯƠNG, THU THẢO (Tam ca) - [19:39](#)
- 07) XUÂN VỀ (Hoàng Quý) | BÙI THIỆT (Đơn ca nam) - [23:27](#)
- 08) TIẾNG HÁT QUAY TƠ (Tử Phác) | TOÀN BAN HỢP CA - [26:24](#)

(116) **Vọng Tiếng Tô Đông** Nhạc Hoàng Trọng
Lời Duy Liêm (1969)

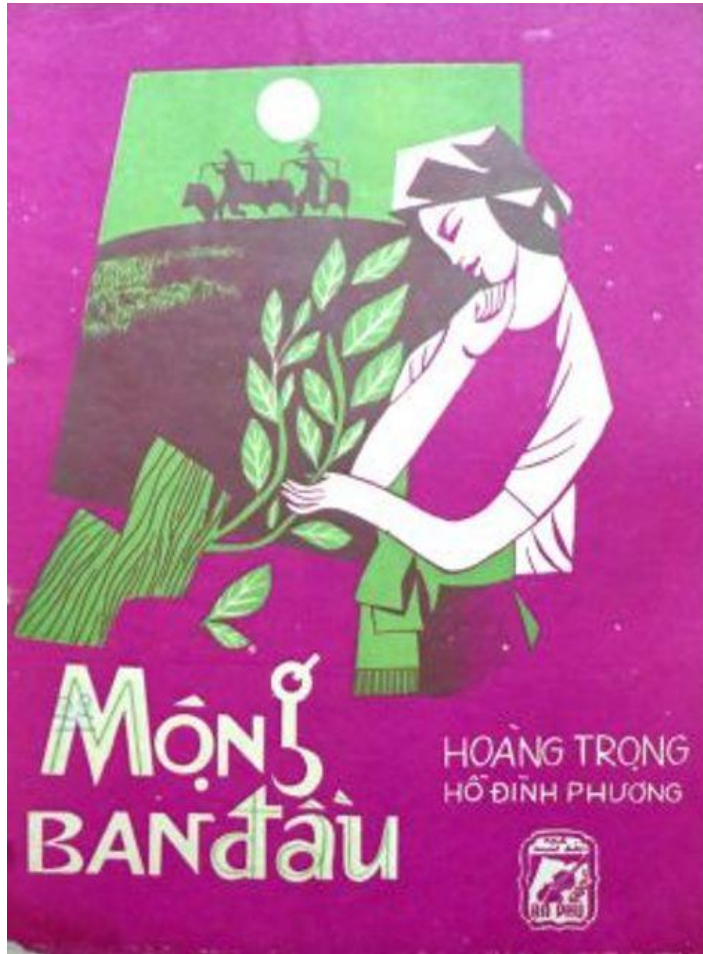
Blues

Thiệt tha tiếng ngân Tô Đông vọng êm, Tiếng tơ rắc róc thềm đá ngựa,
 đêm, Thường yêu hoa đời sâu bướn tàn biên,
 Thấu âm vui về trau cây hương
 mịn, Say khúc nhạc duyên... Tiếng tơ ói lan qua đồng ruộng xanh,
 Luôn lưu cánh hoa muôn
 đong đời xinh, Thêm trười mới hồng
 lịch xuân lung
 ngọt, Say mở tiếng ngân hồn ngàn câu hát... Tiếng tơ vọng lam...
 Thanh âm vui ngày tháng, Gió nhạc xóa phôi hồn khôn than,
 yên ấm bao hôn già, Tắm ngàn hoa xanh lá...
 Tiếng tơ thiệt tha ngân vọng tầng mây, Gió đưa tiếng êm hương nhạc về
 đây, Cung tơ vờn ngọt liền ai vậy đứng, Cung tơ xoa dịu vạnh khăn tang
 tưởng... Tiếng Tô Đông vọng.

27-6-87

NHẠC KHÔNG LỜI – Vọng Tiếng Tô Đông

<https://cothommagazine.com/nhac/lyrics/HoangTrong/VongTiengToDong-HT-hoatau.mp3>

Ngọc Hạ hát MỘNG BAN ĐẦU:

<https://www.youtube.com/watch?v=GnDiu6lb1dU>

MỘNG BAN ĐẦU

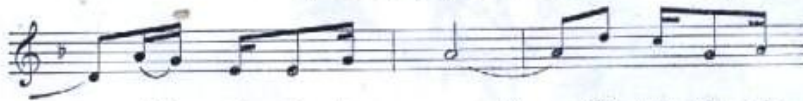
Thơ : HỒ-DÌNH-PHƯƠNG

Phủ nhạc : HOÀNG-TRỌNG

Tango

I Quê em miền thùy dương
II ah

Lúa ngọt ngào hoa môi Gió mang mùa xuân
Hái một cành hoa thắm Chép bên lòng trong

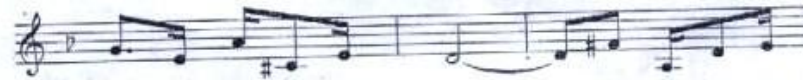
tôi Hân liếp dĩa lên hương Thơm thơm trên muôn lối
trắng Vườn ngắt bồn thơ xanh Thay cho lời em nhắn

Quê em đầy bình mịch Nắng đẹp lòng thôn
Hương thanh bình vẽ lâu Lúa được mùa mưa

xôn Quán tranh hiễn vai đón Dâng bát nước chè
nắng Gói trai lòng vui sống Quàng gánh nãi lòng

xanh Chạm chửa mộng yên lảnh Nhớ về thím - em
nhau Em thấy Mộng Ban Đầu Nhớ về thím em

ẤN-QUYÊN 1966 CỦA AN-PHÚ

TÁC-GIẢ GIỖ HÂN-QUYÊN

Hoàng Trọng, “Vua Tango” của nhạc Việt Nam

Thy Nga (phóng viên đài RFA – 2006.05.21)

Chương Trình Hoàng Trọng

Nhạc điệu Tango quý vị đang nghe Duy Trác trình bày, là bài “Đẹp giấc mơ hoa” Hoàng Trọng soạn nhạc, với lời ca của Thanh Nam ...

Trong làng âm nhạc Việt Nam, nhạc sĩ Hoàng Trọng được mệnh danh là “Vua Tango” do viết nhiều về nhịp điệu này và có nhiều bài Tango nổi tiếng. Hoàng Trọng đã lìa trần năm 1998 nhưng tới nay, ngôi vị ấy vẫn thuộc về ông.

“Mộng ban đầu” ... Ngọc Hạ đang hát gửi đến quý thính giả, là nhạc bản Hoàng Trọng viết với lời của Hồ đình Phương.

Hoàng Trọng chào đời vào năm 1922 tại Hải Dương, lên 11 tuổi đã bắt đầu học hỏi về nhạc. Ngoài nổi đam mê và năng khiếu về âm nhạc, Hoàng Trọng còn có tài tổ chức ban ca nhạc. Lên 15, đã thành lập ban nhạc gồm các anh em trong gia đình, cùng với các bạn như Đan Thọ, Đặng Thế Phong, Bùi Công Kỳ, Tạ Phước, ... Và sáng tác đầu tay khi vừa 16 tuổi với nhạc bản “Đêm trắng”. Đến năm 1945, ban nhạc ấy lấy tên là “Thiên thai” theo với tên phòng trà mà ông mở tại Nam Định. Cuối năm 1946, chiến tranh Việt-Pháp bùng nổ, phải tản cư khỏi Nam Định, qua Phủ Nho Quan rồi Phát Diệm, Hoàng Trọng ghi lại thời chinh chiến đó qua nhạc bản “Phút chia ly”, bài Tango nổi tiếng nhất của ông.

Mời quý vị nghe đoạn thâu tiếng của chính nhạc sĩ Hoàng Trọng giới thiệu bài “Phút chia ly”. (Xin theo dõi trong phần âm thanh bên trên)

“Phút chia ly” do Thu Tâm trình bày ... Là ca sĩ và nhạc sĩ Violon tham gia “Tiếng tơ đồng”, Thu Tâm sau này trở nên người bạn lòng của Hoàng Trọng. Các nhạc bản của ông bắt đầu được phổ biến qua làn sóng phát thanh.

Hồi còn ở Nam Định, vào năm 1940 nhạc sĩ Hoàng Trọng đã mở lớp dạy đàn. Với kinh nghiệm ấy, khi lên Hà Nội, ông biên soạn quyển “Tự học Hạ Uy cầm”. Ngoài ngón đàn

này, các nhạc cụ mà ông sử dụng là Saxophone, Violon, sáo, và ông liên tục soạn hòa âm.

Hoàng Trọng đoạt giải thưởng Âm nhạc Bắc Việt 1952 với nhạc bản “Buồn nhớ quê hương”. Năm sau đó thì bài “Nhạc sầu tương tư” đưa tên tuổi Hoàng Trọng âm vang khắp nơi. “Nhạc sầu tương tư” Lam Trường hát ...

Qua năm 1954, ông soạn nhạc bản “Dừng bước giang hồ” với lời của Quang Khải. Đây là bài mà ta có thể gọi là tiêu biểu cho nhạc điệu Paso doble của Việt Nam. “Khóc biệt kinh kỳ” di cư vào Nam năm 54, Hoàng Trọng viết “Trăng sầu viễn xứ” và “Chiều xưa tưởng nhớ” ghi lại nỗi niềm xa quê.

Mời quý vị thưởng thức bài “Ngàn thu áo tím” qua tiếng hát “vượt thời gian” của Thái Thanh. Nhạc bản này (lời ca của Vĩnh Phúc) được coi là bài hay nhất của Hoàng Trọng về điệu Valse.

Hoàng Trọng để lại cho đời, khoảng 200 nhạc bản gồm nhiều thể điệu mà nổi nhất là Tango. Về lời, ông chỉ viết lối chừng bốn mươi bài, còn là lời do các bạn nghệ sĩ như Hồ đình Phương, Vĩnh Phúc, Quang Khải, Nguyễn Túc, Hoàng Dương, ... đặt. Nhạc tình của Hoàng Trọng hay nói đến trăng sao, lần trong nỗi xót xa bởi tan vỡ tình yêu, và như nhạc sĩ Anh Việt cảm nghĩ thì “Hoàng Trọng miên man đi trong cơn mê dài, ve vuốt, nâng niu thú đau thương đó.”

Nhạc quê hương thì nổi tiếng là bài “Bên bờ đại dương”, và bài “Người đi chưa về” mà nhiều người còn nhớ qua giọng hát Lệ Thanh. Hoàng Trọng cũng sáng tác một số ca khúc cho thanh thiếu niên.

Có chi tiết đặc biệt mà Thy Nga muốn chia sẻ cùng quý thính giả, là nhạc sĩ Hoàng Trọng yêu nhạc tới nỗi đặt tên các con theo nốt nhạc: Hoàng Cung “Do”, Hoàng Cung “Fa”, Hoàng Bạch “La”, Hoàng Lê Thiên “Ut” và Hoàng Lê Kim “Mi”. Đến đây, Bạch La gửi đến quý thính giả ca khúc “Gió mùa Xuân tới”

Ở miền Nam, Hoàng Trọng bắt tay vào việc thành lập các ban nhạc trình diễn trên đài phát thanh Sài Gòn, đài Quân Đội, đài “Tiếng nói tự do”, và đài Truyền hình Việt Nam. Đó là các “Ban Hoàng Trọng”, “Tây hồ”, “Đất nước mến yêu” và nhất là từ năm 1967,

ban đại hòa tấu và hợp xướng “Tiếng tơ đồng” trình bày những nhạc phẩm giá trị trên đài truyền hình, đã tạo danh tiếng cho người nhạc sĩ này.

Sau biến động Mậu Thân, ngành điện ảnh Việt Nam bỗng ngưng hoạt động mạnh mẽ. Hoàng Trọng được mời viết nhạc cho tổng cộng là 16 cuốn phim mà đậm nét là bài “Người tình không chân dung” quý vị chắc nhiều người chưa thể quên. Với nhạc cho phim truyện “Triệu phú bất đắc dĩ” thì Hoàng Trọng chiếm giải thưởng Văn học Nghệ thuật 1972-73.

Những ban nhạc do Hoàng Trọng điều khiển, trình diễn cho tới khi xảy ra biến động năm 75. Trong thời gian bị kẹt lại, ông chỉ viết thánh ca, và vài ca khúc cho gia đình. Bài “Chiều rơi đó em” để tặng Thu Tâm, người bạn nghệ sĩ mà sau đó, trở nên bạn đời của ông. “Chiều rơi đó em” do chính Thu Tâm trình bày ...

Năm 1992, Hoàng Trọng cùng Thu Tâm và hai con nhỏ sang Hoa Kỳ định cư. Ông cộng tác một thời gian với đài “Mẹ Việt Nam” trong chương trình nhạc tiền chiến, và chỉ sáng tác 3 nhạc bản trên đất Mỹ. Ca khúc “Chiều rơi đó em” kết thúc chương trình tưởng nhớ nhạc sĩ Hoàng Trọng.

Thy Nga xin chào tạm biệt quý thánh giả.

BẠN LÒNG – Nhạc: Hoàng Trọng; Lời: Hồ Đình Phương

Quỳnh Giao & Nguyễn Thành Vân:

<https://cothommagazine.com/nhac/HoangTrong/BanLong-HoangTrong-QGiao-NguyenThanhVan.mp3>

Kim Phụng & Đèo Văn Sách hát:

<https://www.youtube.com/watch?v=NkzBWACHF7Q>

(46) **Bản Lòng** nhạc Hoàng Trọng
Là một bài hát tình yêu

Boston (1956)

Bản lòng thân mến, đây đây phải là tôi nghe chan chứa tiếng
 ấy trao em hết lòng tin yêu cùng phần gió
 thổi

Đi lạc lối em đi, tôi có anh cùng một mộng bao đời lòng người
 Cùng nghe tiếng nói yêu đương mới tươi xanh, yêu hương lúa thơm
 tươi

Bản là trắng, sống trong đời tôi hiện tại nơi bên bờ nước, trời
 Đã tôi chúng hương báo hiệu ở đây mộng xây đắp nên miền
 tươi

Bản là hoa thơm trên hương rừng tôi, em lên 3 mùa xuân
 Đủ cùng em sống này rồi đời khác

Đẹp sắc màu mình chưa bao giờ quên ngày xanh... Tôi đang còn ghi
 nhớ sắc màu trời đẹp màu nắng từ cùng hoa nhụy đồng tâm trong
 cơn:

Ơi không gì em anh cho bằng tình bạn và hết tâm
 đầu rồi lại tiếng có xa nhau... Bản lòng thân

mến đây tôi hiểu bài ca mộng ai kết với bạn, Bản lòng xuân
 thêm cho tôi đời như em hương gió hương trời thanh như Bài thơ tình

ngắm đời chim hết trời xa say mê em tiếng em đã lên em
 nhớ em nhớ em ngày xưa may đây đây tình thế

*Từ trái: Nam Lộc, Phạm Duy, Hoàng Trọng, Văn Phụng, Song Ngọc, Ngô Thụy Miên, Vũ Thành An
Giải Kim Khánh Âm Nhạc Hải Ngoại – Houston Texas 1997*

*Từ trái: Thương Hà, Hoàng Trọng, Như Hào, Thu Tâm, Ngọc Swong, Nghiêm Phú Phi, Đan Thọ,
Linh Sơn, Tuyết Anh, ÔB Anh Việt – San Jose, California USA – tháng 6, 1998*

Chương Trình Sống Trong Tình Thân Ái của Như Hào

45 phút - có phỏng vấn Hoàng Trọng, Kim Tước, Mai Hương, Hà Thanh và Xuân Thu

<https://cothommagazine.com/nhac/lyrics/HoangTrong/CTSongTrongTinhThanAi-NhuHao.mp3>

50 NĂM ÂM NHẠC NHẬT BẰNG – Virginia USA

Từ trái: Bà Tâm Đạt, ca sĩ Châu Hà, ca sĩ Hà Thanh, ca sĩ Kim Tước,
nhạc sĩ Hoàng Trọng, x, x, ca Sĩ Anh Ngọc, x

Từ trái: NS Nguyễn Túc, NS Hoàng Trọng, NS Nhật Bằng, CS Trần Kính,
Bà Nhật Bằng, CS Minh Trang, ÔB Thẩm Oánh, x, CS Châu Hà, NS Văn Phụng

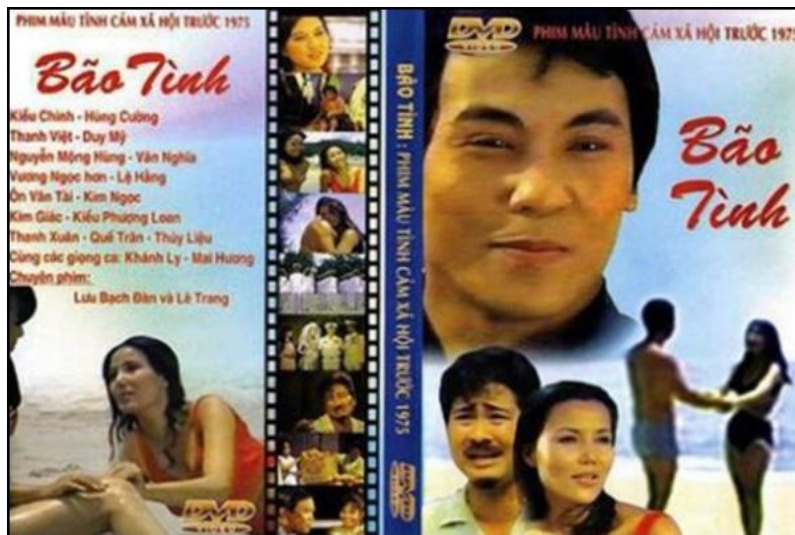
Nhạc soạn cho phim điện ảnh:

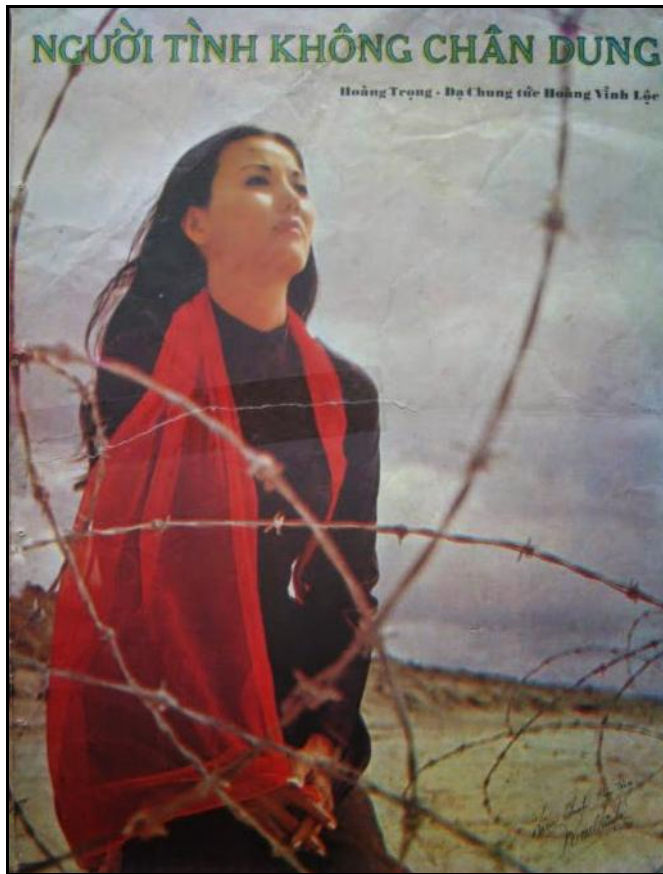
<https://www.youtube.com/watch?v=Peq57t4o8sU>

Mời xem 2 phim ở youtube:

“[Người Tình Không Chân Dung](#)“(1971) và “[Bão Tình](#)“(1972)

Lệ Thu hát NGƯỜI TÌNH KHÔNG CHÂN DUNG:

<https://cothommagazine.com/nhac/HoangTrong/NguoiTinhKhongChanDung-HT-LeThu.mp3>

Nhạc không lời cho phim:

<https://cothommagazine.com/nhac/HoangTrong/NguoiTinhKhongChanDung-HoaTau.mp3>

NGƯỜI TÌNH KHÔNG CHÂN DUNG

Hoàng Trọng & Dạ Chung

RUBATO ANDANTINO

Hỡi người chiến - sĩ đã để lại cái nón sắt bên bờ lau sậy
 này Bây giờ anh ở đâu? Bây giờ anh ở
 đâu? Con trên trời này: đang xông pha đèo cao dốc thẳm hay đã
 về lên kia phương trời miền viễn chiêm bao. Trên đầu
 anh, cái nón sắt ngày nào cấp - ú mộng mơ của anh mộng mơ của một con
 người. (nhạc dao)
 (nói) Ôi nó khác chi mấy trời hiên hoa, khác chi
 bốn mùa êm trời, có tiếng cười thủy tinh của vai đười trẻo và hờ âm vọng
 tay ôm của một người vợ hiền phải thế không anh!
 Piu VIVO
 Bây giờ, bây giờ: trong cái nón sắt của anh để lại bên bờ lau sậy này.

Chỉ có một Con ếch ương vườn vũng nước mưa đọng trong đó làm hồ trong cái
nón sắt của anh, bây giờ vẫn có đó trời, vẫn mây hiền hoa trời, và bốn mùa
vẫn về; Xuân muôn thú dự dâng Đông rét lạnh, Thu khi xẩm buồn khi
rục vàng nắng quái Hạ cháy lửa nung trời -

(HÁT) Trong cái nón sắt của anh, một trời vẫn có đó ban ngày
và ban đêm mặt trăng hoặc muôn muôn triệu triệu vì sao vẫn còn
đó, tất cả vẫn còn đó, vẫn còn đó... nhưng anh, bây giờ anh ở
đâu? Con ếch ương vẫn gọi tên anh trong mùa dầm, tên
anh nghe như tiếng thở dài của lòng đất mẹ Đạo tháng
Ba, tên anh lẫn trong tiếng sấm đầu mùa mưa Nghe như tiếng gấm phần
nó đến từ cuối trời Hỡi người chiến sĩ đã để lại cái nón
sắt bên bờ lau sậy này Anh là ai? Anh là
ai? Anh là ai?

Tiếng Tơ Đổng – Xuân Tiên Chiến 1

1. Lời Mở Đầu - Hoàng Trọng
2. Nghệ Sĩ Hành Khúc (Lê Yên) - Thu Tâm
3. Gió Mùa Xuân Tới (Hoàng Trọng) - Thanh Lan
4. Xuân Về (Hoàng Quý) - Bùi Thiện
5. Đêm Xuân (Phạm Duy) - Mai Hương
6. Đẹp Giấc Mơ Hoa (Hoàng Trọng) - Bạch La & Thu Tâm
7. Mộng Chiều Xuân (Ngọc Bích) - Yến Vĩ
8. Khúc Nhạc Xuân (Hoàng Trọng) - Khánh Ly
9. Ly Rượu Mừng (Phạm Đình Chương) - Thái Thanh
10. Nhớ Về Đà Lạt (Hoàng Trọng) - Thanh Lan
11. Bến Xuân Xanh (Đương Thiệu Tước) - Kim Tước
12. Tình Đầu (Hoàng Trọng) - Phương Hồng Quế
13. Khúc Nhạc Ngày Xuân (Ngọc Bích) - Nhật Trường
14. Hoa Xuân (Hoàng Trọng) - Thu Tâm
15. Lời Kết Thúc - Hoàng Trọng

~ Hoàng Trọng thực hiện Xuân Đình Sưu 1997 ~

Tiếng Tơ Đổng – Xuân Tiên Chiến 1

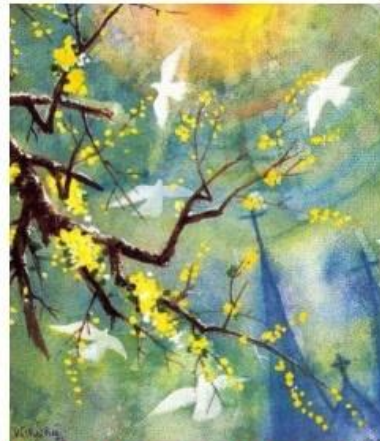
BẤM VÀO SỐ Ở DƯỚI ĐỂ NGHE TỪNG BÀI:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

Tiếng Tơ Đổng – Xuân Tiên Chiến 2

1. Lời Mở Đầu - Hoàng Trọng
2. Bến Xuân (Văn Cao) - Thái Thanh
3. Mộng Lành (Hoàng Trọng) - Bạch La
4. Cô Lái Đò (Nguyễn Đ. Phúc) - Duy Khánh
5. Mơ Xuân (Hoàng Trọng) - Thanh Lan
6. Xuân Về (Thẩm Dánh) - Hoàng Danh
7. Mùa Thắm Giao Duyên (Hoàng Trọng) - Thu Tâm
8. Xuân Và Tuổi Trẻ (La Hối) - Bùi Thiện & Sơn Ca
9. Cánh Hoa Xưa (Hoàng Trọng) - Hoàng Danh
10. Cô Láng Giếng (Hoàng Quý) - Anh Ngọc
11. Gió Xuân (Tỳ Vũ) - Thanh Lan
12. Mộng Đẹp Tình Xuân (Hoàng Trọng) - Thanh Thúy
13. Xuân Thắm Tươi (Hoàng Trọng) - Thu Tâm
14. Lời Kết Thúc - Hoàng Trọng

~ Hoàng Trọng thực hiện Xuân Đình Sưu 1997 ~

Tiếng Tơ Đổng – Xuân Tiên Chiến 2

BẤM VÀO SỐ Ở DƯỚI ĐỂ NGHE TỪNG BÀI:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

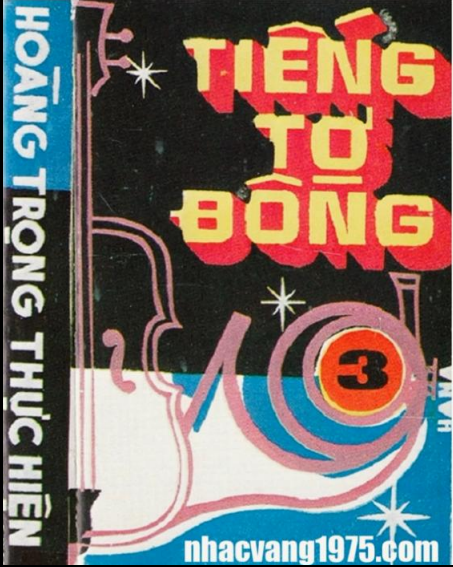
Nhạc soạn cho phim điện ảnh:

<https://www.youtube.com/watch?v=Peg57t4o8sU>

<https://www.youtube.com/watch?v=mZbSJb43Io>

HOÀNG TRỌNG THỰC HIỆN

BẢNG NHẠC Tiếng trống 3

NHỮNG TÌNH KHÚC (TANGGO) ĐƯỢC ƯA THÍCH NHẤT

• Mộng ban đầu	Khánh Ly
• Mộng lạnh	Son Ca
• Tiếng đàn ai	Thanh Thủy
• Cảnh hoa xưa	Hồng Oanh
• Bóng trắng xưa	Thái Thanh
• Ngõ vắng	Nhật Trường
• Kiếp hoa	Kim Tước
• Tình trăng	Thanh Lan
• Sơn nữ ca	Bùi Thiện, Sơn Ca
• Hai phương trời cách biệt	Yến VT
• Vườn thu	Bạch Lan Hương, Bạch La, Thu Thảo

★ — MẶT B — ★

• Trỏ về Huế	Kim Tước, Mộc Lan
• Tình đầu	Hương Oanh
• Em còn nhớ không em	Duy Khánh
• Kiếp nghèo	Mai Hương
• Tiếng đàn tôi	Bạch La
• Tiên bước sang ngang	Nhật Trường
• Tổng vệ	Mộc Lan
• Đường về	Thanh Thủy
• Nhớ hoài	Bạch Lan Hương
• Tiếng mưa rơi	Khánh Ly
• Bắc một nhịp cầu	Bùi Thiện, Sơn Ca

<https://www.youtube.com/watch?v=gaCMTkgPprE>

Nhạc Sĩ Hoàng Trọng

1. Dừng Bước Giang Hồ-Khánh Ly
2. Một Thuở Yêu Đàn-Hoa Mi
3. Hai Phương Trời Cách Biệt-Khánh Ly
4. Ngàn Thu Ao Tím-Thái Thanh
5. Nhạc Sầu Tương Tư-Thu Phương
6. Bóng Trắng Xưa-Khánh Ly
7. Cảnh Hoa Yêu-Thiên Trang
8. Chiếu Tha Hương-Giao Linh
9. Còn Gì Cho Nhau-Khánh Ly
10. Đẹp Giấc Mơ Hoa-Khánh Ly
11. Đường Về-Khánh Ly
12. Gió Mùa Xuân Tới-Hồ Lệ Thu
13. Mộng Ban Đầu-Như Quỳnh
14. Trăng Nhật Ký-Hương Lan
15. Mộng Lành-Ngọc Hạ
16. Tiên Bước Sang Ngang-Khánh Ly
17. Tình Đầu-Ngọc Lan

<https://www.youtube.com/watch?v=VvSdG4v1-GE>

Bạch La hát THƯƠNG VỀ QUÊ CHA – Nhạc: Hoàng Trọng; thơ: Vĩnh Tâm

<https://cothommagazine.com/nhac/HoangTrong/ThuongVeQueCha-HT-VT-BachLa.mp3>

THƯƠNG VỀ QUÊ CHA

Có ai trong những đêm mưa
Phong sương rú áo mắt đưa trở về ?

Có ai giây phút nặng nề
Nao nao nghe tiếng hồn quê giặt mình ?

Thơ VĨNH-TÂM

đo

HOÀNG-TRỌNG phổ nhạc

Habanera

1. — Quê tôi năm triển miên .
2. — Xa quê buồn lòng tôi .

— Cảnh đê dài hoang vắng . Trong hàng tre xanh
— Chạnh thương vùng quê vắng . Trong miền Nam yên

thăm . Con sông dài uốn quanh . Dưới nắng vàng long lanh .
âm . Ai đi về chốn xưa . Nhìn giúp hàng tre thưa .

Quê tôi miên xa xa . Lạnh tẻ chiều đông
Xa quê lòng không vui . Nặng tâm hồn mong

vắng . Tôi buồn trông mây trắng . Trời trên vài nếp
nhờ . Ôi ! sầu dâng tràn mở . Tôi trông với cố

tranh . Khói lam chiều lên nhanh . Trong đêm nào mùa
 hương. Nổi lên niềm thương thương . Bao đêm trường nhin

sang . Tràn ngập ánh trăng vàng . Khắp chốn' lời hò
 sang . Tràn ngập ủa trăng vàng . Sóng gió dãn dãn

vang , Cho hồn tôi ngây ngất . Quê nghèo dang phần
 lan . Đê dài vương u uất . Mây vàng trôi phía

hương . Quê tôi mờ trong sương . Lặng nghe hoàng hôn
 nao ? Tôi quay nhìn quê hương . Nặng cảm hồn cay

lắng . Trong màn đêm thanh vắng . Tôi mơ về phía
 dang . Ôi ! màn đêm đang lắng . Ai mang về giúp

xa . Lấp lánh vùng sao sa
 ta . Ánh sáng trên quê cha

Đường Vào Dĩ Vãng

**** Bạch La** (Ái nữ của cố nhạc sĩ Hoàng Trọng) **

Bây giờ trời đã chuyển Thu sang Đông, sáng sáng đưa con đến trường học, trên đường về nhà, co ro trong chiếc áo lạnh dày cui, tôi vừa đi vừa rửa thầm cái thời tiết mắc dịch ở cái xứ lạnh lẽo này. Vùng chúng tôi là vùng kỹ nghệ nên thời tiết thật quái gỡ, mùa Hè thì chẳng mấy nóng lâu, mùa Thu thì mưa... mát chỉ, mùa Đông thì vừa mưa vừa lạnh, sống ở đây mà có tâm sự buồn thì bối cảnh chung quanh càng làm cho con người thối chí. Chẳng trách nào thỉnh thoảng báo chí vẫn đăng tin là người ta nhảy lầu hay đâm đầu xe vào gốc cây mà tự tử và lại thường xảy ra vào mùa này, cái mùa mà sáng bừng mắt dậy thì trời vẫn tối đen cứ tưởng là còn đêm, nhìn đồng hồ mới biết là giờ mà ở quê nhà thì mặt trời đã lên khỏi đỉnh đầu, ra khỏi nhà mới thấy cái thắm thía cái lạnh của thời tiết xứ người!

Sau bài hồi ký nói về chuyến đi Mỹ của chúng tôi vừa rồi được đăng ở các báo Việt tại hải ngoại thì nhiều người mới biết thêm về nhạc sĩ Hoàng Trọng; người cha đầy lòng yêu âm nhạc, vừa mất đi của tôi. Tôi được nhiều độc giả xa gần khuyến khích viết thêm nữa về cha tôi, về con người có cái vẻ thật khô khan bên ngoài nhưng lại có những dòng nhạc lãng mạn quá sức, mà càng nghe mới càng thấy những uẩn tình của ông che dấu trong ấy... Viết thêm về cha tôi ư? mặc dù cũng đã học vài năm tại Đại Học Văn Khoa Sài Gòn trước năm 1975, tôi chưa hề viết bao giờ và tôi vốn chẳng có tài viết lách, cái năng khiếu về nghệ thuật của tôi chỉ gói ghém trong sự ca hát làm hobby. Sau này khi theo học đại học bên Đức này tôi đã lựa ngành vẽ mẫu cho vải, nên vẽ vờ thì còn kha khá chứ muốn viết lách thì phải có trí nhớ dai mà tôi thì chúa quên lại thêm hai lần sanh mổ bị chụp thuốc mê làm trí nhớ cũng hơi.. lũng!!!

Lần qua Mỹ vừa rồi tôi như trải qua một cơn ác mộng, ông ra đi một cách quá đột ngột làm tôi xúc động bàng hoàng đến độ cần phải viết một bài về ông để kể lại những diễn biến trong khoảng thời gian cuối bên cạnh ông. Tôi chỉ nhắm mắt lại là những hình ảnh ấy lại hiện ra tuần tự rõ ràng khiến tôi chỉ cần ghi lại mà không gặp khó khăn gì cả. Cái cảm xúc mất đi người cha thân yêu vẫn còn đầy áp trong tâm tư, nhưng muốn viết về ông thì quả thật không dễ vì ông thật giản dị, thật ít nói, thật khép kín. Những người sống chung quanh ông đều tôn trọng cái thế giới riêng mà ông chỉ mở ra cho người ta thấy qua những dòng nhạc ông viết, còn con người của ông đối với bối cảnh bên ngoài

chỉ là một sự nhịp nhàng điều hòa như cái máy: viết nhạc, thân thanh, sáng đi, trưa về, chiều tối viết bài hoặc lên sân thượng nằm ướp sương và ngắm trăng sao...

Tôi được xem lại video buổi tưởng niệm 49 ngày của cha tôi được chú Nghiêm Phú Phi và các anh các chú tại tòa báo Người Việt ở Santa Ana tổ chức. Hôm ấy, ngoài các ca nhạc sĩ mến mộ cha tôi lên đàn hát nhạc của ông còn có các bạn hữu đã từng làm việc chung tại đài phát thanh cũng như thân quen lên nói chuyện về con người của ông cũng như những kỷ niệm với ông. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên khám phá ra rằng cha tôi rất thật, rất trong suốt, nên ai đã tiếp xúc với ông đều có những nhận xét về ông rất đúng, những gì họ diễn tả là cha tôi đó, trong lẽ lối làm việc hay trong nếp sống gia đình ông vẫn là một người trong ngoài như một. Bây giờ, tôi cũng cố gắng để tâm tư trở về với dĩ vãng, nhớ lại những kỷ niệm với cha tôi mà xin viết bổ túc thêm để quý vị biết về ông vậy.

Hoàng Trọng và Âm Nhạc

Cha tôi bắt đầu viết nhạc lúc ông 16 tuổi, nghĩa là lúc ấy tôi đang còn ở một kiếp khác nên tôi không được biết gì về những hoạt động của cha tôi với âm nhạc lúc bấy giờ. Qua các tiểu sử của ông được đăng trên các báo chí thì ông cho biết ông đã phải ra đời rất sớm, tự học hỏi về âm nhạc vì hoàn cảnh gia đình không cho phép ông được theo trường lớp để có bằng cấp về âm nhạc như nhiều nhạc sĩ khác. Cha tôi sanh vào năm Nhâm Tuất mà theo Tử Vi Á Châu thì trai Nhâm gái Quý là số tốt lắm đấy, chỉ có chờ người đem dâng đến miệng mà ăn thôi. Nhưng sao tôi thấy có lẽ cha thôi thuộc thành phần ngoại lệ vì ông rất vất vả. Cũng vì hoàn cảnh eo hẹp của gia đình, ông phải dẫn dắt, dạy dỗ các em của ông là các chú và cô tôi theo ông vào ngành âm nhạc để mưu sinh. Chỉ có bác Cả tôi thì lập gia đình và làm việc cho chính phủ nên không hoạt động gì về nhạc, mặc dù chính bác Cả đã dạy và hướng dẫn cha tôi tập tễnh vào âm nhạc và nhờ đó cha tôi mới khám phá năng khiếu và sự đam mê về âm nhạc của ông.

Nói đến cha tôi thì phải nói đến ban nhạc do ông lập ra: Tiếng Tơ Đồng. Tôi chỉ được biết những hoạt động của cha tôi từ khi tôi hát cho ban Tiếng Tơ Đồng, được trình diễn trên đài truyền hình độ hai hoặc ba tuần một lần, còn đài truyền thanh thì hàng tuần nhưng bận học nên tôi được tha. Làm việc cho cha tôi rất ư là... khó chịu vì ông là một người rất tôn trọng kỷ luật và tỉ mỉ. Mỗi khi ông soạn chương trình, ông chuẩn bị rất kỹ lưỡng, từ bài vở cho các ca sĩ và nhạc sĩ, ông luôn luôn muốn ban nhạc của mình được

hoàn hảo nên hay nghĩ ra những ý kiến mới lạ mà chúng tôi: những người cộng tác chung với ông, dưới sự hướng dẫn của ông như một vị tiền bối, như một người anh cả, đôi khi phải chịu đựng những ý kiến đôi khi hơi... khác bình thường! Thí dụ như ban Tiếng Tơ Đồng là một ban trình diễn những bài ca tiền chiến của các tác giả cùng thời hoặc lớn tuổi hơn cha tôi nữa, và các ca sĩ cộng tác với Tiếng Tơ Đồng phần đông cũng là các người chuyên môn hát về các loại nhạc này, các cô chú cũng đã hát có tiếng tăm từ ngoài Bắc, hoặc ngoài Huế nên đều đã khá lớn tuổi như các cô Mộc Lan, Kim Tước, Thái Thanh, Châu Hà, Hà Thanh, các chú Anh Ngọc, Nhật Bằng, Thanh Vũ.. các chị trẻ hơn thì cũng phải có trình độ nhạc lý vững vàng như chị Mai Hương, Quỳnh Giao, Hoàng Oanh, Thanh Lan, anh Nhật Trường... Vì sợ chơi nhạc tiền chiến khó chiếm cảm tình của các khán thính giả trẻ, cha tôi muốn tạo một sắc thái đặc biệt cho ban nhạc, ông tự đi chọn, mua vải để các ca sĩ mặc đồng phục; may áo giống nhau cũng có lắm vấn đề lắm chứ, theo luật nghệ thuật thì người gầy, nhỏ nhắn thì nên mặc vải hoa to hay mẫu to trong khi người có da, có thịt một chút thì nên xài vải hoa nhỏ thôi. Cha tôi thì chẳng phân biệt chi cả, cứ đi mua các loại vải thật là lòe loẹt, bông hoa nào cũng to bằng cái bát ăn cơm để lên truyền hình cho nó nổi mà lì! vừa nổi nhưng giá lại phải chằng nên chỉ có loại vải may màn cửa mới có, mà vải may màn cửa thì nó vừa dày, vừa cứng, ai mà may áo dài?

Từ trái: Hồng Tước, Bạch Lan Hương, Bạch La, Mai Hương

Hồi ấy chúng tôi đã đảo dữ lắm, nhất là các chị ca sĩ, lên truyền hình ai chả muốn diện cho đẹp, cho cả nước thấy mà, nhưng cha tôi thì cứng rắn lắm, gần như là độc tài, cộng tác với ông thì phải làm theo ý của ông thôi, có bất bình thì cũng chỉ càu nhàu mà rồi cũng chẳng đi đến đâu. Ông đưa vải chỉ có việc đem may, tiền công tự phải lo, chắc mấy bà thợ may nào cắt áo dài cho chúng tôi cũng đều phải cười thầm, khách hàng này có cái “gout” quái lạ thiệt! Chưa hết, có người muốn mặc cổ cao, cổ thấp, cổ bà Nhu... cứ loạn cả lên, cha tôi có biết đến chuyện đó đâu, cứ việc may sao cho đồng nhất đi, bởi vậy đến ngày khâu hình đem áo dài đến mới phát giác ra người thì cổ tròn, người thì cổ trái tim lung tung, cha tôi lại tối sầm mặt mày, thở ngắn, thở dài cho là đám ca sĩ cố tình “chơi” ông Bầu. Ông nhất quyết không chịu thua, đưa vải bắt may tiếp, bởi vậy mà số áo dài lạ lùng này chả ai dám mặc đi khơi khơi ngoài đường – thứ nhất: vì sợ người ta tưởng lầm mình là... các kè bông! thứ hai: trời Sài Gòn nóng hôi hổi mà mặc áo dài dày cui như thế không khéo mồ hôi toát ra trôi cả phấn son mất! Càng ngày số áo dài càng gia tăng nên đến ngày đi khâu hình ai cũng khệ nệ rê theo gần như cả một tủ áo dài nặng chình chịch - toàn vải may màn cửa mà ị!

Đến ngày khâu hình cũng nhọc công lắm. Ở các ban khác thì ca sĩ đến hát khỏe ru, nhắm giờ đến hát xong bài mình thì ra về, hoặc đôi khi hát cho hai ba ban khác nhau, khâu xong ban này thì chạy sang phòng khâu khác khâu cho ban khác, thật là nhất cử... tam tứ tiện. Nhưng hát cho Tiếng Tơ Đồng của cha tôi đâu có... thoải mái vậy! Ban nhạc của ông là một ban đại hòa tấu và hợp xướng nên bao giờ người ta cũng dành cho ông khâu hình và khâu âm vào buổi sáng vì họ biết sẽ kéo dài đến buổi chiều nếu không trực trực gì. Còn nếu ba cái máy khâu hình mà đình công thì khỏi nói, đến tối cũng chưa xong – nghĩa là kể như đi “đoong” một ngày vì cha tôi bắt các ca nhạc sĩ đi sớm sớm mà còn tập dợt, ngoài những bài solo còn có song ca, tam tứ ca, phụ họa nữa, ai cũng cầm một sấp bài đã được phát từ cả tuần trước!

Tuy ai cũng được cho là có trình độ nhạc lý vững vàng nhưng cũng vẫn phải tập dợt chung với ban nhạc. Người Việt mình lại hay mắc bệnh kéo giờ, dặn 8 giờ thì dừng đỉnh 9, 10 giờ cũng còn kịp chán. Nhưng làm việc với cha tôi thì không có chuyện đi trễ được, ông mà dặn giờ nào là trước đó cả tiếng ông đã có mặt, đến trễ thì sẽ được tiếp đón bằng bộ mặt lạnh lùng như cục nước đá của cha tôi khiến ai cũng hơi... ón. Thường thì chỉ có những “ca sĩ khách” nghĩa là những ca sĩ không thường trực cộng tác với Tiếng Tơ Đồng và cũng chưa biết tính cha tôi thì mới phạm phải lỗi làm đó, chứ

ai làm việc với ông chỉ một vài lần là tự động phải đi đúng giờ ngay. Ông thường ít nói nhưng có một cái nhìn mà ai cũng hiểu ý, không cần phải nói bằng lời, ông buồn, ông vui, ông giận, ông hài lòng... chỉ qua một ánh mắt nhìn thì ai cũng biết ngay. Tất cả đều thể hiện trên đôi mắt của ông, còn miệng thì không nói không cười, làm việc hay tiếp xúc với ông là tự động ai cũng phải hiểu cái ngôn ngữ "câm" ấy – có phải là người có bản lãnh không hở quý vị?

Ngày ấy tôi còn trẻ lắm, mới độ đôi tám, ca sĩ trong ban TTD chia ra làm nhiều nhóm: các cô, thường nhỏ hơn cha tôi từ một chục cho đến vài tuổi, được gọi là nhóm mấy "bà già giết giặc". Nhóm này đã từng quen biết hoặc làm việc với cha tôi từ dạo ngoài Bắc, các cô rất tự nhiên như người trong gia đình và... có vẻ chả... ngán cha tôi tí nào cả nên hay chọc ghẹo cha tôi lắm. Thấy cha tôi càng hỏi hộc khẩn trương vì trực trực kỹ thuật hay gì đó là họ càng thích đùa giỡn cho bớt căng thẳng, lắm khi chúng tôi cứ phải dẫu mặt đi mà cười bò, trong khi cha tôi thì mặt mũi như đeo chì ấy, không thấy cười mở tí nào. Khi nào thu hát xong thì cũng thấy ông hài lòng với nhóm này nhiều nhất, mấy cô mà tam tứ ca thì nhún nhảy hết chỗ chê, thật đúng ý ông Bầu! Nhóm tuổi ít hơn thì các chị ít dám giỡn hơn, thỉnh thoảng mới dám bỏ nhỏ, ghẹo mà nói sau lưng cho ông nghe thôi chứ không dám nhìn mặt "ngầu" của ông. Tôi còn nhớ các chị hay bảo nhau: "thôi coi chừng chú Trọng sắp sửa ""môi anh hé run" kia, đang hoàng lại đi! Nghĩa là cha tôi đang giận đấy, môi ông cứ xệ xuống mà lại run run như đang cảm động không nói nên lời vậy. Nhìn ông là đủ hiểu muôn vàn câu trách mắng trong ánh mắt, ở ông: đôi mắt đúng là cửa sổ của tâm hồn! "Nhóm nhĩ", có tôi trong ấy, tuổi tác nhỏ nhất và cũng sợ ông nhất. Ngoài tôi là con gái "rượu" của ông Bầu thì tuy sợ thì có sợ nhưng cái mềm nhất quyết không chịu thua, hay lép nhép, lải nhải hầu có gỡ gạc được đôi chút. Còn các "tên" kia thì tuyệt đối không dám hó hé gì cả. Ông biểu gì là răm rắp nghe theo thôi, hát bài vui là phải đu đưa, lắc loạn cả lên mới đúng ý ông, lắm khi mắc cỡ thì mồm mà vẫn phải lắc. Ôi, Cha tôi nhà độc tài số một!

Hồi mới có truyền hình, phải thu hình ảnh và hát với ban nhạc cùng một lúc mới là đáng sợ. Có lỗi, phải thu đi thu lại, làm mặt ông đã tối lại càng tối hơn, chớ có nhìn mặt ông vì đã sai lại càng sai dữ nữa! Sau này, chơi kiểu "play back" nghĩa là thu tiếng trước rồi khi thu hình ca sĩ chỉ việc nhép lại nên cũng đỡ phiền nhiễu mà lại khỏi cần học thuộc bài vì trong khi thu hình thì có người nhắc ở ngoài cũng được. Tuy vậy nhưng cha tôi vẫn bắt các ca sĩ học thuộc lòng vì ông muốn họ diễn tả tự nhiên chứ không để lâm vào cảnh bối rối chờ người khác nhắc rồi mặt mũi cứ đờ đẫn ra, bài ca

vui mà mặt mày hơi đau khổ! Đôi khi lại còn bị nhắc nhảm đâm ra miệng nhép một đặng, tiếng lại ra một nẻo thì... quê xê! Bởi vậy trong ngày thu hình cho TTĐ thì hay có cái cảnh... các ca sĩ đi thơ thần vòng vòng hoặc kiếm một góc nào trong phòng trang điểm để mà lằm nhằm học bài, xong rồi còn khảo bài cho nhau nữa để khỏi bị ông Bầu khiển trách. Riêng tôi nhớ lại những ngày đi thu hình cho cha tôi thì thật là... đau khổ! Ngoài việc bài vở phải chuẩn bị kỹ càng không thì chết với ông, con ông mà không làm gương thì còn gì là thể diện ông Bầu. Thật ra tôi không đau khổ vì vấn đề phải thuộc lòng bài cho lằm vì trong ban của ông tôi chỉ hát những bài hợp ca, hay tam tứ ca với đám ca sĩ nhí thôi chứ không hát đơn ca. Thứ nhất là vì ban của ông toàn là ca sĩ “chiến” nên những bài đơn ca không đến lượt mình, thứ hai là tôi cũng bị bệnh run- ở sát bên ông thì càng “rét” hơn nữa, hát cho ông mà cứ sợ làm hỏng kiểu thôi... thà đừng hát còn hơn.

Đau khổ là vì tôi phải dậy thật sớm để đi với cha tôi, hôm nào mà có hẹn 9 giờ sáng là tinh mơ mình đã phải dậy sửa soạn, chưa 8 giờ đã phải ra khỏi nhà, leo lên cái xe Vespa của ông, ôm một đồng áo dài nặng như bao gạo, bài vở thì ông bỏ vào cặp táp thật to để đàng trước dưới chân ông và hai cha con ì ạch mà tiến thẳng đến Đài. Cha tôi có một lối lái xe thật là an nhàn, cứ gần đến cột đèn giao thông thì hể đèn vàng là ông đã từ từ để dừng lại, rất là đúng luật lệ, nhưng từ đặng xa mà thấy đèn xanh thì ông cũng chạm thắng để rồi đến nơi thì đèn vàng thì nghĩa là cũng dừng lại, ngồi đặng sau mà sốt cả ruột, cũng chả dám nói vì cũng ... thế thôi! Trong mọi vấn đề, ông có bao giờ chịu thay đổi. Trời thì hay có luật bù trừ, sống trong một gia đình toàn những người thật trầm tĩnh, làm gì cũng từ tốn chậm chạp, từ cách đi đứng cho đến ăn nói, tôi lại là những gì hoàn toàn ngược: cha tôi cạy miệng cũng chả ra chữ thì tôi lại hay lách chách cái miệng, ông rất nhàn nhã trong việc lái xe thì tôi lại thích tốc độ, được dịp lái xe một mình là tôi phóng nhanh ghê gớm. Ai ngờ sau này lấy phải ông chồng cũng lái xe kiểu ăn chắc mặc bền như cha mình vậy, tôi chỉ còn biết kêu trời “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa”!

Hoàng Trọng và nếp sống gia đình

Khi mới di cư từ Bắc vào Nam, cha tôi cùng anh em tôi và người cô, em ruột cha tôi – người thay thế mẹ tôi để nuôi chúng tôi khôn lớn, đều ở chung tại một căn nhà nhỏ hẹp ở đường Cô Bắc, ngay khu chợ Cầu Muối, nơi nổi tiếng là không an ninh vì toàn các tay “anh chị” sống tại khu đó. Chúng tôi chỉ ở đó một thời gian thì dọn về khu Nancy Chợ Lớn, nhưng cha tôi vì muốn ở một mình để soạn bài vở nên vẫn cứ ngủ ở đó, ban

ngày ông về đằng chúng tôi ăn cơm trưa chiều. Tôi còn nhớ thỉnh thoảng cô tôi và tôi phải lên chỗ cha tôi ở để dọn dẹp vì cha tôi bày bừa ghê lắm. Ngoài âm nhạc, ông còn có thú chụp hình và tự rửa hình lấy, ông sắm máy móc đầy ra nên căn nhà nhỏ không có lối mà đi. Trên giường, trên bàn thì bài vở hình ảnh ngổn ngang, chất đống. Cô tôi phải dọn dẹp cả ngày mới xong nhưng tôi chắc chỉ gọn được vài ngày rồi thì cha tôi cũng sẽ bày bừa tiếp. Cái hay là ông vẫn tìm được bài vở trong đống hỗn loạn ấy. Tôi nghe ông luôn dặn cô tôi là khi dọn đừng quăng vứt đi của ông bất cứ cái gì, bởi thế cô tôi chỉ được phép xếp tất cả lại cho gọn mà thôi!

Riêng tôi, đi theo tháp tùng cô tôi chỉ để phá phách, nghịch ngợm và vì tò mò, tôi thích nhào vào những đống giấy ấy mà moi móc lục lọi, có khi có cả tiền cắc thì thú quá. Còn không thì cứ tìm xem có hình cô nào lạ lạ mà được cha tôi chọn làm người mẫu thì phải kiếm cách mà đối phó nữa chứ, biết đâu chả là bồ của ông? vì cha tôi thích chụp hình và quay phim nên ông hay yêu cầu các chị ca sĩ trong ban nhạc làm người mẫu. Cả tôi và người chị họ cũng là người mẫu thường xuyên của cha tôi. Mỗi khi Tết đến có chợ hoa là thể nào cũng có một ngày mấy chị em diện thật đẹp rồi đi khắp chợ, cười thi đua với hoa Xuân trong lúc cha tôi thì loay loay với máy quay phim trong tay và máy chụp hình trên cổ. Đôi khi ông sắm được máy mới thì chẳng cần chợ hoa, ông bảo chúng tôi thả bộ trong Thảo Cầm Viên đến rã cả chân để ông quay phim và chụp hình. Lại có khi mình cười làm dáng thiếu điều vọp bẻ cả mấy cái bắp thịt ở miệng lẫn chân (vì đi bộ cả buổi cơ mà!) thì ông bảo hết phim, đủ rồi, và hình ông khám phá ra điều gì không ổn, ông phán một cách thất vọng:

– Thôi chết chữa, ta lắp phim sai rồi!

hoặc là:

– Ờ, tuột phim mất rồi! Thôi, làm lại từ đầu nhá.

nghĩa là nãy giờ chỉ là công cốc thôi và ông mới cười hi hi coi như xin lỗi... thật là què xệ! Chỉ những lúc ấy mới thấy ông cười, đáng giận quá nhưng nhìn về mặt bên lên của ông lại không nở, nhưng thôi hết hứng mất rồi, khất ông lần khác vậy.

Sau năm 92, cha tôi sang định cư tại Mỹ, mỗi lần sang thăm và bước vào phòng ông là tôi mừng tượng lại căn gác hẹp ngày xưa vì ông vẫn bày bừa như xưa. Cha tôi vẫn làm những công việc ông đã từng làm như ngày xưa là chí thú với âm nhạc và nghệ thuật phim ảnh, dĩ nhiên cô Tâm, vợ ông và Thiên Út, Kim Mi, các em tôi là các người

mẫu cho ông thử nghiệm những khám phá mới lạ của ông, chúng tôi trao đổi những kinh nghiệm ... méo mó của ông phó nhòm (cha tôi) cho nhau nghe để rồi cùng cười bò vì giống nhau quá sức!

Lần vừa rồi, sau khi cha tôi mất, anh em chúng tôi mới có dịp thu dọn căn phòng hỗn độn đó vì khi còn sống, ông muốn cứ để mọi thứ như thế cho ông, để ông có thể tìm ngay được những gì ông muốn tìm. Có lẽ ông vẫn áp dụng trật tự trong sự vô trật tự như mình học trong môn nghệ thuật chẳng? Tôi bùi ngùi lượm những tiền các vương vãi đây đó nhưng lòng không còn thấy thú vị như ngày xưa. Tôi lại tiếc nuối khi sắp vứt bỏ những bài nhạc viết tay đã vàng của cha tôi, những dòng chữ quen thuộc của cha tôi và theo ông từ quê nhà đến xứ người. Tôi nâng niu xếp vào một thùng giấy cả những phim ảnh cha tôi tự chụp rửa cũng được giữ cả lại, những lưu vật của cha tôi mà, ai nỡ vứt bỏ...

Có lần khu Cầu Muối cháy vào ban ngày, lúc cha tôi đang thâm thanh ở Đài, khi về đến nhà chỉ còn là đồng tro tàn. Cha tôi tiếc ngẩn ngơ các bài vở của ông, cũng may là ông còn để một ít bài vở ở căn nhà trong Chợ Lớn nên cũng vớt vát được chút đỉnh. Nhưng ông cũng đã phải bỏ rất nhiều thời giờ để viết lại tất cả những bài bản đã mất. Đúng như lời chị Quỳnh Giao viết về Ông: "một người soạn nhạc với tất cả tâm hồn". Ông luôn nhớ những tác phẩm của ông như những đứa con tinh thần yêu quý. Ông chỉ cần ngồi xuống và viết lại từ lời cho đến nhạc mặc dù nhiều bài hát của ông do các bạn hữu viết lời nhưng ông vẫn thuộc vanh vách. Ngay cả thời gian sau khi mất nước (1975), các bài vở của ông lại thêm một lần nữa bị đốt bỏ, nhưng ông cũng đã viết lại các tác phẩm từ đầu tay cho đến mới nhất không sai sót tí nào.

Trở lại chuyện cháy nhà, sau đó các bạn hữu thân sơ trong giới nghệ sĩ đóng góp mỗi người một tay giúp cha tôi xây lại căn nhà của ông, vẫn tại chỗ cũ. Cha tôi quyền luyến với chỗ ấy, ông cho xây căn lầu ba tầng để ông tha hồ bày bừa các bài vở và nghiên cứu về phim ảnh. Ông dành cái sân thượng để nuôi chim cút và trồng nho, thế giới riêng của ông là đấy.

Cha tôi là người ít nói, điều đó ai cũng biết. Ông đi đi, về về, thầm lặng như cái bóng, chả nói với ai tiếng nào. Hàng xóm thấy vẻ lặng lẽ của ông cũng sợ. Con nít tùm năm tùm ba trước cửa nhà mà nghe tiếng Vespa lịch xịch của ông là lo giải tán ngay. Có một lần anh Fa tôi, lúc ấy khoảng bảy hay tám tuổi gì đó, chạy chơi ngoài ngõ bị xe Taxi

đụng phải, chỉ trầy sơ chút đỉnh, nhưng vì là con nít nên sợ hãi, khóc bù lu bù loa. Cha tôi được con nít trong xóm báo tin, chạy ra ngay hiện trường cầm cổ áo ông tài xé xóc lên khỏi mặt đất mà hét vào mặt ông ta “sao chạy thế nào để đụng phải trẻ con như thế?”. Tôi nhớ mãi hình ảnh cha tôi lúc ấy, ông nào có vạm vỡ gì, chỉ dong dong cao, thể mà chả hiểu sức ở đâu ra khiến cha tôi khỏe như voi vậy. Mặt ông tài xé thật không còn hột máu thấy thật tội – chắc tưởng đụng phải con trai của tay anh chị bụi nào đây! Dĩ nhiên sau đó thấy anh tôi không hề hấn gì thì thả ngay ông tài kia xuống và điều chỉnh giọng xuống bình thường, nghĩa là phải lắng tai mới nghe rõ ông nói gì. Sau này thỉnh thoảng chúng tôi cứ đem chuyện cha tôi làm anh hùng Hercules ra chọc cha tôi, ông chỉ hơi tủm tủm cười, chắc chính ông cũng không ngờ ông có thể nóng nảy như vậy.

Trong nhà có chuyện gì ông cũng không bao giờ to tiếng, giận lắm thì ông trợn mắt hoặc quát lên một câu rồi sau đó là bỏ mặc không thèm ngó ngang đến nữa. Tôi nhớ lần thi rớt tú tài, vừa “quê” vừa nản, và thậm chí nghĩ làm con gái học ít thôi cũng được nên thưa với cha để bỏ học luôn. Cha tôi buồn lắm, ông không nói gì nhưng mỗi ngày ông về nghỉ trưa bên nhà chúng tôi, ông cứ nằm gác tay lên trán mà thở dài. Tiếng thở dài âm thầm nhưng nào nuốt làm sao, làm tôi đau khổ hơn muôn vàn lời trách móc, thậm chí nhiều lúc tôi chỉ ao ước cha tôi mắng chửi tôi một mách nhưng ông chả trách câu nào mà chỉ có im lặng thở dài. Đến nỗi sau Hè tôi chịu hết nỗi, đành bấm bụng, muối mặt mà xách cặp đi học lớp tối để năm tới lều chõng đi thi tiếp. Lúc ấy mới thấy cha tôi trút được cái cục đá trên mặt mà tươi tỉnh trở lại. Cha tôi là thế đấy, ông vẫn tự cho mình là người câm, cái tình cảm rạt rào như sóng biển ông chỉ cất dấu trong lòng, rất thương con cái nhưng không bao giờ nói ra những lời ngọt ngào, văn hoa bóng bẩy. Tuy vậy chúng tôi cũng hiểu qua ánh mắt của ông, mỗi lần chúng tôi có sinh nhật khi đã lớn không tổ chức đình đám nữa nhưng ông cũng tự động mua cái gì đặc biệt đem về ăn, dù chả ai nhắc nhưng ông vẫn nhớ.

Cha tôi ít nói lại cương quyết nên cả họ đều nể sợ. Ngay đến bác Cả tôi cũng ngán cha tôi vì tính bác xuề xòa, nói nhiều nhưng hay mềm lòng chứ không như cha tôi, nói ít nhưng nói ra thì như đinh đóng cột vậy không ai lay chuyển nổi. Cô tôi hay phải la mắng để dạy dỗ chúng tôi nhưng khi cha tôi về đến nhà thì bà cũng không dám ồn ào vì tôn trọng sự yên lặng của cha tôi. Không dễ gì chọc quê hoặc làm cho ông nổi nóng đâu nhé, chọc già chọc dai thì ông cũng cứ tỉnh bơ như không. Chỉ có một cách đo lường cái chọc phá tinh nghịch của mình có kết quả không thì nhìn vào bàn chân của ông, hễ ngón cái nó ngoáy ngoáy, rung rung là biết cái độ nao núng của ông, càng

ngoáy tợn là ông đang bị xao động dữ tợn đó! Thí dụ tôi biết ông rất yêu các sáng tác của ông, tôi chêm lời tầm bậy vào, chỉ hát độ hai câu là thấy ngón chân ông nhúc nhích ngay, chọc già tí nữa là thấy ông cười cười, mắt long lanh chớp lia lịa, chân thì ngoáy tứ tung, và cả hai đùi rung luôn, ha ha, thế là tôi biết mình đã thắng rồi, trong nhà chỉ có tôi mới dám đùa giỡn với cha tôi như thế.

Ông có trí nhớ dai phi thường, ông học ngoại ngữ bằng tự điển nên ông như là một quyển tự điển sống. Hỏi bất cứ chữ nào ông chỉ cần nặn óc tí thôi là biết ngay. Mà ông cũng thích được tra hỏi lắm nên dù đang giận chúng tôi, nhưng hễ tôi hỏi gì về các từ ngữ Ăng-lê là ông quên giận, giải thích cặn kẽ, thế là tôi lại có cả tài phá tan cái không khí nặng nề khi cha tôi đang giận. Có phải không có tôi thì trong gia đình rất im lặng buồn chán không?

Chính vì cứ nghĩ và tự tôn mình như thế mà tôi cho mình là cái rốn của vũ trụ gia đình. Từ lúc có trí khôn để hiểu được mình không có mẹ bình thường như các trẻ con khác, cha tôi đối với tôi là tất cả. Tôi yêu và tôn thờ cha tôi, ông là sở hữu của tôi, không ai có thể chiếm đoạt được. Một cái gì thay đổi nơi cha tôi, tôi cũng không muốn, cả khoảng đời thơ ấu cho đến lớn tôi quen sống trong cái tình thương không nói nên lời đó. Cho tới khi mất nước, tôi chạy thoát ra nước ngoài, bỏ ông ở lại một mình, tôi còn nhớ sau vài tháng mất liên lạc, lần đầu tiên nhận được thư ông viết từ VN tôi đã đau đớn vô cùng vì những tưởng ông không còn có thể đi thoát được. Và đọc thư ông tôi lại càng buồn khổ hơn vì ông như một người khác mất rồi, những lời lẽ ngọt ngào âu yếm thế, có bao giờ tôi từng được nghe đâu?

Tôi đọc đi đọc lại mà vẫn không hiểu có phải thật sự là cha mình đã viết những lời dài dòng này không, ông xưa nay vẫn là người ít lời ít nói mà sao bỗng dưng bây giờ lại ra thế này. Rồi những lần thư sau, cũng toàn những lời thư thăm thiết lạ lùng ấy, tôi cho rằng cha mình đã thay đổi và tôi bắt đầu thất vọng. Cho đến khi cha tôi lập gia đình thì sự thất vọng ấy lên tới tột cùng làm tôi đâm ra hỗn láo mù quáng. Tôi có biết đâu rằng chính tôi mới là đứa con gái ngu xuẩn đã ở bên cha mình mấy chục năm mà không hiểu được con người ông. Một người chỉ có thể diễn tả tình cảm trên trang giấy chứ muôn đời không thốt ra bằng lời. Sau này khi ông sang đến Hoa Kỳ tôi mới được gặp lại và càng thấy cái ngu của mình vì cha tôi vẫn như thế đó, vẫn như thừa nào: gặp mặt thì chả biết nói gì, cứ ấp úng mà nhìn thương, nhìn cảm, qua ánh mắt mà thôi.

Rồi tôi cũng có dịp làm quen với người vợ thứ hai của cha tôi và hai em cùng cha khác mẹ với tôi: Thiên Út, Kim Mi. Cả hai cũng ảnh hưởng tính nết của cha tôi, nhìn vào tụi nó là thấy hiện thân của cha tôi: rất nhỏ nhẹ, rất dằm. Mái gia đình thứ hai của cha tôi cũng y như chúng tôi ngày xưa vậy, lúc nào cũng êm ả như nhà tu, thì ra ai ở bên ông cũng tập quen cái lối sống bằng nội tâm không cần nói thành lời ấy.

Sau này, khi cha tôi làm chương trình nhạc tiền chiến trên Đài Phát Thanh Mẹ Việt Nam của chị Như Hảo, ông hay kể những tình tiết liên quan đến mỗi sáng tác của ông. Tôi mới càng nhận thấy ông không bao giờ ngừng yêu, ông vẫn chỉ là một người đàn ông đầy tâm hồn nghệ sĩ, yêu đời yêu người nhưng vì ông hay gặp phải trắc trở trong vấn đề tình cảm. Chính tôi cũng là đã từng là một chương ngại vật, luôn luôn ngăn cản ông trên con đường tình cảm đó. Đã bao nhiêu lần tôi đã ích kỷ đặt từng cục đá chướng ngại trên bước đường đi tìm hạnh phúc của ông, nên ông đã tự dấu diếm tất cả bằng cách mang cái mặt nạ sắt lạnh lùng, khắc khổ. Ông đã chịu cô đơn trong mấy chục năm để cho những đứa con hài lòng cho đến khi trưởng thành. Vì hoàn cảnh ly tán, tuổi già đơn độc nơi quê nhà nên ông mới lập gia đình và có được nguồn an ủi lúc tuổi đã xế bóng.

Bạch La

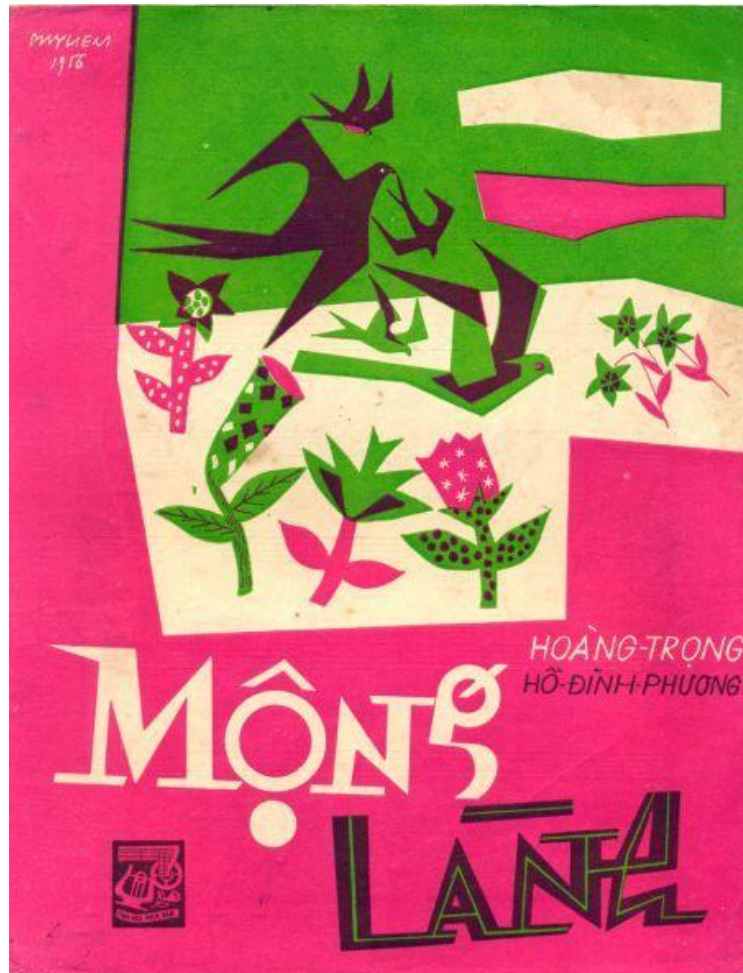
Bây giờ ngồi đây viết lại những kỷ niệm với cha tôi, tôi chỉ còn biết tự trách mình dù biết ông chẳng bao giờ bắt lỗi đứa con gái nhỏ ông hết lòng thương yêu vì tội cho nó không có mẹ như ông đã nói với tôi trước giờ ly biệt. Tôi đã lặn xả vào lòng ông mà xin ông tha thứ, ông đã vuốt tóc tôi và bảo đó là lẽ thường tình mà thôi. Tôi vẫn tiếp tục tự trách những suy nghĩ và hành động nông nổi ngày xưa của mình, có phải khi người ta mất đi vĩnh viễn cái gì không thể tìm lại được thì mới nhận thức ra nhiều điều hay lẽ phải và mới càng thấy rõ lầm lỗi mình đã phạm phải? Thấm thoát cha tôi mất đã gần một năm, từ lúc tôi ngồi thả tâm tư đi ngược lại dĩ vãng và viết lại những kỷ niệm không bao giờ phai nhạt với người cha thân yêu. Đã trải qua gần hai mùa, vì nhiều khi tôi đang viết mà những cảm xúc và nỗi nhớ

nhung dâng lên khiến tôi lại tủi lòng, khóc thương không thể viết tiếp phải bỏ ngang ở đó để làm chuyện khác nên mới mất nhiều thời gian như vậy. Khi bắt đầu là trời vào Thu mà nay đã sang Xuân, dù thế nhìn ra ngoài trời ở cái xứ xa xôi hẻo lánh này chả có khác gì, vẫn cứ xám xịt, cây cối vẫn trơ những cành khô và ra đường vẫn co ro vì gió lạnh.

Hè này chúng tôi lại sang Mỹ để tổ chức đám giỗ đầu cho cha tôi. Lúc ông còn nằm trong nhà thương và còn hy vọng được mổ để bình phục mà còn tổ chức thêm vài ba đêm nhạc Hoàng Trọng nữa thì bác sĩ cho chúng tôi biết họ đã bó tay rồi. Phải báo cho cha tôi biết tình trạng vô vọng đó thì chúng tôi đau khổ vô cùng, không ai muốn làm chuyện đó cả nhưng sau cùng cũng đành phải nói. Nhân tiện có một cậu bác sĩ VN trẻ đang thực tập trong khu cha tôi nằm, cậu này ăn nói thật lưu loát và cũng quý mến cha tôi lắm nên khi thấy chúng tôi cứ do dự mãi không biết phải trình bày thế nào thì cậu nhận lời nói dùm chúng tôi. Hôm đó tôi rất là nhát, đã đứng núp ở bên ngoài để cô Thu Tâm và mọi người vào với cậu này nói chuyện với cha tôi. Chờ hồi lâu lòng bồn chồn không yên, tôi mới rón rén bước vào phòng núp sau lưng chị người chị dâu, qua bờ vai chị, tôi chỉ có thể nhìn thấy mặt cha tôi thì vào đúng lúc cậu bác sĩ đang nói cho ông biết là ông không còn hy vọng sống nữa. Tôi sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt cha tôi lúc bấy giờ: vẻ ngỡ ngàng tuyệt vọng như một tội nhân bị tòa tuyên án tử hình vậy. Tôi đã không nén được xúc động mà phải chạy bay ra ngoài để khóc và tôi cũng chắc rằng mọi người trong phòng cũng không tránh được cái xúc động ấy. Độ một lúc sau, mọi người đi ra, mặt ai cũng bình tĩnh nhẹ nhàng và kể lại cho tôi nghe là cha tôi chỉ bàng hoàng vài giây (như tôi đã thấy) rồi ông bình thản mà chấp nhận cái lời phán quyết đó và còn pha trò để phá tan cái không khí thê lương đang ngự trị: – Thế thì năm tới, đến ngày giỗ đầu thì nhớ tổ chức gì mà ca hát nhạc của Hoàng Trọng nhé.

Vì lời ước nguyện ấy nên cô Thu Tâm quyết định mùa hè năm nay sẽ làm một buổi ca nhạc Hoàng Trọng để tưởng nhớ đến người nhạc sĩ tài hoa, hết lòng vì nghệ thuật. Tôi thấy mình phải có bổn phận giúp cô để hoàn thành tâm nguyện của người cha đã mất. Con chim đầu đàn đã ra đi không bao giờ trở lại, chúng tôi biết không thể xây dựng lại một ban Tiếng Tơ Đồng như hồi còn cha tôi nhưng chúng tôi sẽ cố gắng tổ chức một buổi ca nhạc trình bày những tác phẩm, những đứa con tinh thần mà cha tôi cả đời đã soạn ra với tất cả tâm hồn của ông. Mong rằng những nghệ sĩ và bạn hữu có lòng ưu ái với Hoàng Trọng sẵn sàng giúp đỡ chúng tôi để buổi ca nhạc thành công mỹ mãn, nơi chín suối cha tôi được hài lòng vì những công sức đã đóng góp cho nền âm nhạc Việt Nam sẽ vẫn còn tiếp tục được những người còn lại lưu truyền.

Bạch La (Germany 10/98-3/99)

Loan Châu hát MỘNG LÀNH:

https://www.youtube.com/watch?v=PY8Ataf_wko

MỘNG LÀNH

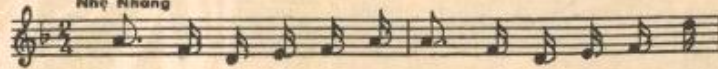
★

NHẠC :
HOÀNG TRỌNG
LỜI :
HỒ BÌNH PHƯƠNG

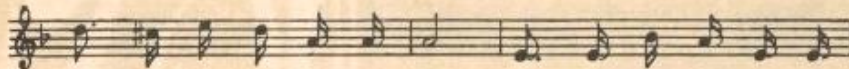

NỮ CA SỸ THANH-CẨM (HUẾ)

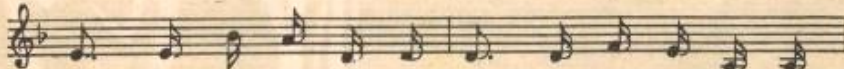
Nhẹ Nhàng

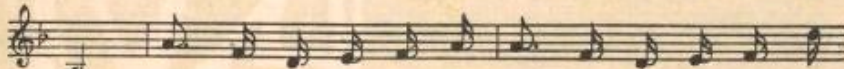
Ánh xuân về tràn dâng nắng mới to trời mừng say gió

tôi ngán đóa hoa bưng chào đời, Từng bầy én trông đẹp mùa

màng vờn cánh vui đùa nhịp nhàng hòa tiếng chung tình nồng

màn... Có riêng một mình ta với bóng không hẹn gần ai ấm

cúng mà chẳng nghe lòng lạnh lùng . Vì người ấy luôn chờ một
 lời là hiến ta trọn cuộc đời thế ước đem tình sánh
 vai . Ôi đôi mắt long lanh như ánh trăng
 thanh soi sáng đất lành một đêm thái bình , ôi môi thắm màu
 hoa năm tháng dần qua buồn những lời ca như gọi lòng
 ta . . . Ấy tơ đồng chờ ta chấp nối, nhưng nào hèn ta dám
 nói vì muốn duyên còn đẹp hoai, Vì tình ấy không là tình
 hòa mà ỉm khi lòng còn chờ : thắm ước mơ... rồi ước mơ .

Những dòng chia sẻ với mỗi tình cùng Hoàng Trọng

**** Thu Tâm ****

(Qua bài viết “Hoàng Trọng, cung thương dật tiếng tơ đồng” đã viết từ năm 1998 nhân ngày Lễ tưởng Niệm 49 ngày cố nhạc sĩ Hoàng Trọng được đăng tải trên Cali Weekly, tôi đã liên lạc với ca sĩ Thu Tâm và chị có nhã ý viết lại mối tình với nhạc sĩ Hoàng Trọng – mạn phép chị, tôi đặt tựa đề – VTrD Cali Weekly.)

Lúc còn bé, Thu Tâm được chị dắt đi hát cho các tổ chức từ thiện, cho Nha Tuyên Úy Phật Giáo do Thầy Tâm Giác tổ chức. Đến thời trung học, Thu Tâm tham gia ca hát trong trường học, vào những dịp lễ lạc để quyên góp và ủy lạo cho các chiến sĩ tiền đồn ven đô. Xong tú tài, theo học Đại học Văn Khoa ban Anh văn thì biến cố 1975, không còn dịp đi hát nữa, chỉ sinh hoạt trong phạm vi gia đình và bạn bè...

Mùa hè năm 1977, Thu Tâm được cô bạn cùng học violon ở Trường Quốc Gia Âm Nhạc Sài Gòn giới thiệu đi đàn tạm thời cho ban nhạc thuộc công ty du lịch của thành phố, Thu Tâm được xếp ngồi đàn violon cạnh nhạc sĩ Hoàng Trọng. Lúc đó, Hoàng Trọng cũng đàn và đôi khi viết hòa âm cho ban nhạc và được quen nhau từ đó.

Sau đó, Thu Tâm đi đàn cho ban nhạc khác nhưng vẫn đến thăm Hoàng Trọng để trao đổi về âm nhạc hoặc có thắc mắc gì về hòa âm, nhờ Hoàng Trọng giúp đỡ... Hoàng Trọng rất thích chụp hình vì vậy đôi khi đến chụp để lưu niệm và đôi khi rủ nhau đi mua cây kiểng về trồng. Nhà Hoàng Trọng có trồng cây Ngọc Lan và Thu Tâm rất thích loại hoa này nên luôn luôn có vài cánh hoa làm quà mỗi lần ghé thăm...

Tháng ngày trôi qua bình thường... cho đến một hôm cuối tuần, Thu Tâm đến thăm thì Hoàng Trọng cho biết, hôm giữa tuần anh bị ngất xỉu, hôn mê mà không ai hay biết... dần dần tự tỉnh dậy và đi bác sĩ, mới biết bị bệnh tiểu đường từ lâu rồi mà không hay biết. Từ khi biết bệnh tình, Hoàng Trọng bắt buộc phải ăn uống kiêng khem và bắt đầu nghiên cứu về châm cứu và dùng Ngải Cứu chữa bệnh... Và, Thu Tâm trở thành phụ tá đắc lực trong thời gian ấy.

Một trong những phương thuốc mà Hoàng Trọng muốn thử nghiệm để chữa trị bệnh tiểu đường là dùng hoa sứ Nhật Bản và trái dứa sao cho thật khô để pha nước uống. May sao hàng xóm gần nhà bố mẹ Thu Tâm có cây hoa sứ đó, nhờ vậy Thu Tâm đi xin hoa Sứ về để làm thuốc... Trong thời điểm đó, vấn đề tìm kế sinh nhai rất khó khăn nên có những buổi tối Thu Tâm đi xa, lên đàn trong Chợ Lớn, có lần gặp lúc mưa gió dữ dội. Hoàng Trọng lái chiếc vespa để nằm xếp xó từ tháng 4 năm 1975, công lưng đập mãi mới nỗ để đến đón cho bớt nguy hiểm. Càng gần nhau và chăm sóc cho nhau như thế thì khó xa nhau nên rủ đi vượt biên. Gần đến ngày đi, gặp chị bạn biết xem bói, nhờ xem cho một quẻ... chị tiên đoán chuyến đi này hung nhiều hơn cát, thế là hủy bỏ chuyện vượt biên. Sau đó, gia đình có cho Thu Tâm đi vượt biên một lần nữa nhưng cũng không thành nên Thu Tâm không nghĩ đến chuyện vượt biên nữa. Về vấn đề tình cảm, Thu Tâm cũng đến tuổi trưởng thành cho nên bố mẹ cũng để tùy ý lựa chọn con đường tương lai cho riêng mình, miễn sao có hạnh phúc là bố mẹ yên tâm.

Hoàng Trọng bắt đầu tập dưỡng sinh, luôn luôn thức dậy thật sớm, không có những đam mê như uống rượu, hút thuốc để tìm cảm hứng khi sáng tác. Có lẽ khi hoàng hôn xuống là lúc Hoàng Trọng có nhiều cảm hứng nhất, hay lên sân thượng nằm mộng mơ với trăng sao, và ướp sương hồng giò trên ấy cho đến khi thấm lạnh mới xuống phòng nghỉ.

Hoàng Trọng thường hay đến nhà Mục Sư Lưu Văn Mão (thân phụ chị Vĩnh Phúc) để hàn huyên, tâm sự và rất khâm phục đức tính vị mục sư này.

Hoàng Trọng nói năng rất thận trọng, ăn mặc dễ dãi, không phê bình chỉ trích người khác, thích cầu tiến, tự học, tự tra cứu sách vở rất nhiều. Bề ngoài trông lạnh lùng, đạo mạo nhưng tâm hồn rất trẻ trung, chất chiu gìn giữ nhiều kỷ niệm của những người thân quen. Có lúc Thu Tâm hoài nghi về chuyện tình cảm không bình thường này thì anh tâm sự là anh tin chuyện mình sẽ thành, ngay từ khi có dịp nắm bàn tay Thu Tâm lần đầu tiên. Và, niềm tin yêu của Hoàng Trọng đã biến thành sự thật, Thu Tâm cũng tin tưởng vào niềm tin yêu đó. Tuy tuổi tác rất chênh lệch nhưng hai tâm hồn rất hợp nhau qua âm nhạc, qua

mơ mộng... cũng như qua những đức tính cơ bản của con người là lòng chân thật và sự ân cần đến người khác...

SG 1990: Tâm Vấn, Mộc Lan, Thu Tâm
Anh Ngọc, Nhật Bằng & Hoàng Trọng

Cuối năm 1979, Thu Tâm có mang, Hoàng Trọng đặt rất nhiều hy vọng vào đứa con này, thúc giục Thu Tâm phải siêng năng tập đàn nhiều hơn, kiếm thầy cho Thu Tâm học thêm về hội họa, đàn tranh và rất hồi hộp chờ đón ngày chào đời của đứa con. Tháng Tám năm 1980, Thiên Út ra đời nhưng rũi thay cháu bị khuyết tật ở cánh tay và bàn tay phải! Hoàng Trọng vào thăm vợ con và ra về với nỗi buồn tê tái! Thiên Út rất kháu khỉnh và mạnh khỏe, được bố chụp nhiều hình. Đạo ấy, Hoàng Trọng khám phá ra cách chụp hình một người thành hai, ba, bốn... thành ra 4 nữa trên một tấm phim. Và, Thiên Út thành người mẫu cho

“phát minh” ấy vì vậy nhiều người làm tưởng Hoàng Trọng có con sinh đôi đạo đó! Thế là cái mộng cho con học đàn không thành nhưng bù lại hát hay. Khi còn học mẫu giáo,

Thiên Út thuộc được nhiều bài hát và có thể hát chục bài không ngừng, lớn lên có giọng hát cao và khỏe.

Năm 1983, Kim Mi ra đời, có năng khiếu về âm nhạc nên học nhạc rất nhanh, chơi được piano và flute. (Năm 1992, Hoàng Trọng và gia đình định cư tại Hoa Kỳ, Kim Mi tốt nghiệp University California Davis về Piano và Bio-Chem, vừa đi học vừa dạy đàn piano tại nhà, hiện đang theo học ngành Dược. Lúc nào nhớ tới bố thì ngồi vào đàn các bản nhạc của bố. Hai anh em bận đi học và đi làm nên không gặp nhau hằng ngày, mỗi khi có dịp gặp nhau thì em đàn anh hát, rất thương mến nhau như ước nguyện của bố).

Thời gian ở Sài Gòn, với phương tiện bằng xe đạp để di tập dưỡng sinh và những công việc một mình nhưng được đi lại nơi này nơi nọ. Khi sang Hoa Kỳ thì vấn đề đi lại tùy thuộc vào gia đình mà Hoàng Trọng thích đi đây đi đó không được nên rất buồn. Bây giờ Thu Tâm là người tài xế, vừa lo công việc nội trợ, đưa đón con cái đi học, vừa đi học, vừa đi làm, quá bận rộn nên chỉ đưa Hoàng Trọng đến nơi nào đó rồi lo việc khác. Rất may, nhạc sĩ Anh Việt ở gần nhà nên có những dịp họp mặt văn nghệ, có bạn đồng hành với nhau.

Thu Tâm, Hoàng Trọng
Kim Mi & Thiên Út 1997

Khi còn ở Việt Nam, Hoàng Trọng thường mời bà con, bạn hữu văn nghệ trước năm 1975 như ca sĩ Mộc Lan, Tâm Vấn, Anh Ngọc, Nhật Bằng... đến chung vui trong những dịp sinh nhật con cái, kỷ niệm mỗi tình có nhau... cũng là cơ hội tâm tình, hàn huyên với bao kỷ niệm xa xưa.

Thời gian đầu, như những gia đình khác mới định cư tại Hoa Kỳ, tuy gặp khó khăn nhưng được sự hỗ trợ của chính phủ và bạn bè nên tạm ổn định để đầu tư cho con cái ăn học.

Khi định cư tại Hoa Kỳ, ước mơ của Hoàng Trọng tiếp tục dần thân vào âm nhạc nhưng vấn đề đi lại nơi vùng trời

bao la này bị trở ngại nên chỉ đóng góp ở địa phương. Hoàng Trọng cộng tác với chị Như Hảo trong chương trình phát thanh Hương Xưa ở San José, Thu Tâm hát nhiều cho phần bè phụ do Hoàng Trọng viết hòa âm. Hoàng Trọng rất nghiêm chỉnh, kỹ lưỡng trong từng nốt nhạc, hát sai một tí phải chỉnh lại cho thật đúng. Vì đam mê với nghệ thuật nên thời gian này, anh rất bận rộn và ít có dịp liên lạc với bạn bè thân quen. Sau khi ngưng chương trình phát thanh, Hoàng Trọng ước mong tổ chức được chương trình ca nhạc Hoàng Trọng – Tiếng Tơ Đồng thật quy mô để có dịp quy tụ tất cả bạn bè cũ. Anh làm việc cật lực, bất kể ngày đêm, bất chấp cả sự ngăn cản của bác sỹ... Thế rồi sau buổi trình diễn đó, anh vĩnh viễn ra đi...!

Khi Hoàng Trọng vĩnh biệt cõi trần, Thu Tâm có dịp thu xếp các giấy tờ ngổn ngang trong phòng riêng của anh thì chợt bắt gặp tất cả thư từ và những mẫu giấy nhắn tin của Thu Tâm gắn vào cửa sổ nhà Hoàng Trọng từ những ngày quen biết... Lặng người để nước mắt tuôn trào... kỷ niệm chợt hiện về từ phút giây đầu tiên Thu Tâm bước vào ban nhạc và trông thấy anh mặc chemise trắng dài tay ngồi bên cửa sổ đang viết hòa âm. Tóc muối tiêu lất phất bay, trông như tiên ông đạo cốt... và, sự “liên hệ tình cảm” có vẻ như không có thật mà khó thành sự thật này cho nên dạo ấy khi viết thư cho Hoàng Trọng, Thu Tâm thường gọi anh là “Tiên Ông” và mình là “Tiên Cô”.

Mỗi khi nhớ nhau, Thu Tâm thường mộng mơ hát nhạc phẩm “Nhớ Hoài” của Hoàng Trọng với lời của Vĩnh Phúc “Thiên thai thắm xinh, đây là chốn quê hương mình...”.

Sau 10 năm Hoàng Trọng vĩnh viễn ra đi rồi mà niềm tin yêu từ thuở ban đầu dành cho Thu Tâm vẫn còn đó và là nguồn an ủi lớn lao cho Thu Tâm trong những lúc bần khổ, trăn trở trên đường đời. *Cảm ơn Hoàng Trọng, cảm ơn tình yêu của anh đến với Thu Tâm từ thuở đôi mươi với bao thăng trầm trong cuộc sống. Cảm ơn Hoàng Trọng đã mang tiếng hát Thu Tâm bay bổng trong vòm trời nghệ thuật, đi xa và Thu Tâm có cảm tưởng là mình “trẻ mãi không già” khi đi bên Hoàng Trọng hay nghĩ đến Hoàng Trọng. Hoàng Trọng đã ra đi... biệt biệt, không bao giờ trở lại nhưng hình bóng Hoàng Trọng vẫn mãi mãi bên cạnh Thu Tâm. Hiện thời Thu Tâm chỉ dạy học tại nhà và ở Community School of Music and Arts ở Mountain, lúc nào rảnh rang và có điều kiện thì*

thu thanh các bài hát của Hoàng Trọng để làm kỷ niệm... như niềm chia sẻ cho nhau- giữa người còn lại với người quá cố.

Thu Tâm - San José, tháng 3 năm 2008

🎵 [Chiều Rơi Đó Em](#) – Thu Tâm trình bày

Buổi trình diễn cuối cùng - tháng 6, năm 1998 – San Jose, California USA

mau. Chien roi do em! trên trời anh, hương liêu... Chien roi do
 em! trên trời anh thêm ngấm ngấm Chà đi
 anh dưới trời: hương, long thêm rạo bóng ngấm thường, Nhin chieu
 xuống cũi đầu lẳng lẽ... Buôn...

Chau Loan!
Viết cho 2 đànViolin
Từ ngày 2/10/1987
Chau Loan ngày 16-7-1987

ảnh chụp 1979

HOÀNG TRỌNG, cung thương dệt tiếng tơ đồng – **** Vương Trùng Dương ****

(Bài này được viết nhân lễ tưởng niệm 49 ngày cố nhạc sĩ Hoàng Trọng do nhạc sĩ Nghiêm Phú Phi, nhạc sĩ Nguyễn Hiền, nhạc sĩ Ngô Mạnh Thu, nhạc sĩ Trâm Tứ Thiêng... tổ chức vào tối thứ Bảy, ngày 5 tháng 9 năm 1998 tại phòng hội nhật báo Người Việt, Little Sài Gòn. Và, đăng tải trên tạp chí Thế Giới Nghệ Thuật. Mười năm trôi qua, những nhạc sĩ trên đã ra người thiên cổ. Để tưởng nhớ đến nhạc sĩ tài danh có công đóng góp trong kho tàng âm nhạc Việt Nam, tưởng nhớ mười năm ngày vĩnh biệt cõi trần và ba mươi năm với tác phẩm cuối cùng của nhạc sĩ Hoàng Trọng, Cali Weekly xin gửi đến quý độc giả – VTrD 2008)

Thế kỷ XX qua đi mang theo nhiều vì sao trong vòm trời âm nhạc Việt Nam, vĩnh biệt thế gian nhưng dư âm nhiều tình khúc bất hủ vẫn còn rung động bao trái tim thường ngoạn. Người nghệ sĩ tài hoa, đam mê nghệ thuật, giữ được nhân cách trong vườn hoa nghệ thuật đó, với Tiếng Tơ Đồng vào cuối thập niên 50 đến 70, đánh dấu giai đoạn vàng son của nền âm nhạc nước nhà. Nhạc sĩ của dòng nhạc trữ tình và tình tự quê hương: Hoàng Trọng.

Bày tỏ tâm tư tình cảm với người bạn đồng nghiệp sống với nhau qua chiều dài của lịch sử âm nhạc, theo nhạc sĩ Phạm Duy: “Hoàng Trọng đã từng phục vụ cho nền tân nhạc Việt Nam từ lúc phôi thai cho đến khi đã trưởng thành, tất cả đều có một hành trình rất phong phú... Trong đời tôi, chưa thấy ai nhu mì như nhạc sĩ Hoàng Trọng cả”. Với nhạc sĩ Nguyễn Hiền, Hoàng Trọng là người bạn văn nghệ suốt cả cuộc đời sống với nhau bằng chữ tâm: tâm thành, tâm ý trong nghệ thuật và cuộc sống. Trong bài viết Thuở Bình Minh Của Âm Nhạc Việt Nam, nhạc sĩ Nguyễn Hiền viết: “Những ai sinh quán ở Nam Định đều biết thành phố này có những nhạc sĩ quen thuộc với đại chúng như Đặng Thế Phong, Hoàng Quý Phạm Ngũ, tác giả bản Buồn Nhớ Quê Hương, Hoàng Trọng với những bản tango nổi danh và Đan Thọ...”.

Theo nhạc sĩ Đan Thọ: “Hoàng Trọng là khuôn mặt nghệ sĩ quý báu trong tình bạn từ lúc gặp nhau trong ban nhạc đầu tiên ở Nam Định vào thời tiền chiến và trải dài qua nửa thế kỷ cho đến lúc vĩnh biệt”.

Từ ca khúc đầu tay Đêm Trăng năm 1938, mới 16 tuổi đến ca khúc cuối cùng Chiều Rơi Đó Em năm 1978, trong 60 năm, nhạc sĩ Hoàng Trọng đã sáng tác hàng trăm bản

nhạc, trong đó có nhiều ca khúc rất quen thuộc, được mọi người ái mộ và sống mãi với thời gian. Nhạc sĩ Hoàng Trọng được mệnh danh là Vua Tango của Việt Nam.

Theo Dòng Thời Gian

Hoàng Trọng, tên thật Hoàng Trung Trọng. Sinh năm 1922 ở Hải Dương, lớn lên ở Nam Định. Năm 11 tuổi học nhạc với sự chỉ dạy của người anh ruột, nhạc sĩ Hoàng Trọng Quý. Ông chơi được nhiều nhạc cụ như vĩ cầm, tây ban cầm, hạ uy cầm và sáo. Năm 15 tuổi, học nhạc tại trường Thầy Dòng Saint Thomas Nam Định và thành lập ban nhạc đầu tiên. Ban nhạc Nam Định gồm các anh em trong gia đình như Hoàng Trung An, Hoàng Trung Vinh và các thân hữu như Đan Thọ, Bùi Công Kỳ, Đặng Thế Phong, Phạm Ngũ, Vũ Dự, Tạ Phước... Đến năm 19 tuổi, ông tiếp tục nghiên cứu âm nhạc qua sách vở và học hàm thụ từ Universelle de Paris... Hoàng Trọng là một trong những nhạc sĩ tiên phong sáng tác ca khúc cho nền tân nhạc Việt Nam.

Ca khúc Đêm Trăng (1938), Bóng Trăng Xưa (1940), Thu Qua (1941)... xuất hiện trong thời kỳ mở đầu nền âm nhạc Việt Nam.

Năm 1945 Hoàng Trọng mở phòng trà, lập ban nhạc lấy tên Thiên Thai ở Nam Định. Cuối năm 1946, chiến tranh Việt – Pháp bùng nổ, Hoàng Trọng cùng gia đình lánh cư ở Phủ Nho Quan, Phát Diệm, rồi về Hà Nội. Được sinh hoạt trong môi trường thích nghi, qua làn sóng phát thanh, những ca khúc Đêm Trăng, Thu Qua, Tiếng Đàn Ai, Lạnh Lùng, Chiều Tha Hương, Khúc Nhạc Xuân, trong đó 2 nhạc phẩm tango Bóng Trăng Xưa & Phút Chia Ly đưa tên tuổi Hoàng Trọng sáng giá và lan rộng khắp mọi miền.

Năm 1950, gia nhập vào Quân Nhạc Bảo Chính Đoàn, điều khiển dàn nhạc nhẹ của chương trình phát thanh Bảo Chính Đoàn trên đài phát thanh Hà Nội. Từ năm 1950 đến 1954, trước khi di cư vào Nam, Hoàng Trọng sáng tác trên hai mươi ca khúc: Đường Về, Gió Mùa Xuân Tới, Say Say Say, Bến Mơ, Tiếng Nhạc Trong Sương, Buồn Nhớ Quê Hương, Bên Sông Đưa Người, Cánh Hoa Xuân, Gió Lạnh Chiều Đông, Chiều Về Thôn xưa, Mơ Xuân, Hoa Xuân, Gửi Hương Cho Gió, Hững Hờ, Một Nụ Cười, Tiếng Mưa Rơi, Vui Cảnh Mùa Hè, Khóc Biệt Kinh Kỳ, Tiếng Lòng, Lá Rụng... Trong đó có ca khúc Nhạc Sầu Tương Tư, nhạc phẩm trữ tình, tiếng lòng của con tim đang vương vấn trong tình yêu & nhạc phẩm Dừng Bước Giang Hồ sinh động, vui tươi được thịnh hành, trở thành quen thuộc, yêu thích, đưa tên tuổi Hoàng Trọng vang vọng cả nước.

Năm 1954, đất nước chia đôi, theo làn sóng di cư vào Nam, ngoài ba mươi tuổi, xa gia đình, sống trong hoàn cảnh gà trống nuôi con: Hoàng Nhạc Đô, Hoàng Cung Fa, Hoàng Bạch La còn thơ dại. Lấy âm nhạc như nguồn sống, niềm an ủi vô biên để dần thân trên cuộc hành trình xa lạ. Nỗi niềm đó được thể hiện qua hai ca khúc Chiều Xưa Tưởng Nhớ & Trăng Sầu Viễn Xứ.

Với khả năng và kinh nghiệm, lưu lạc ở Sài Gòn thời gian ngắn, Hoàng Trọng cùng bằng hữu thành lập ban nhạc với nhiều ca sĩ tên tuổi để trình diễn trên đài phát thanh Sài Gòn. Theo thời gian, Hoàng Trọng đảm nhận vai trò trưởng ban nhạc Hoàng Trọng, Tây Hồ, Đất Nước Mến Yêu, lừng lẫy nhất, tên tuổi vang vọng với Tiếng Tơ Đồng... hoạt động trên hệ thống truyền thanh Sài Gòn, Quân Đội, Tự Do và băng tần Số 9 Truyền hình Việt Nam.

Từ 1955 đến 1960, Hoàng Trọng sáng tác khoảng 40 ca khúc, trong đó có nhiều ca khúc quen thuộc, nổi tiếng như Tình Không Biên Giới, Mộng Lành, Bên Bờ Đại Dương, Mộng Ban Đầu, Bận Lòng, Nhớ Về Đà Lạt, Tiễn Bước Sang Ngang, Đàn Yêu...

Bước vào đầu thập niên 60, nhiều nhạc phẩm trữ tình, lãng mạn, chất chứa yêu thương làm say đắm hàng triệu thính giả ái mộ với Tôi Vẫn Yêu Hoa Màu Tím, Một Thuở Yêu Đàn, Một Người Lên Xe Hoa, Hai Phương Trời Cách Biệt... xuất hiện thường xuyên trên làn sóng phát thanh và rất “ăn khách” qua các hãng đĩa.

Nói đến Hoàng Trọng, phải nói đến “Tiếng Tơ Đồng”, và ngược lại. Ông đã để lại lịch sử âm nhạc Việt Nam ban nhạc nổi danh, tạo dựng nhiều tiếng hát tên tuổi, đưa nhiều sáng tác của nhiều nhạc sĩ lên đỉnh vinh quang của nền âm nhạc. Khi được mời thành lập ban nhạc để trình diễn trên hệ thống truyền hình, Hoàng Trọng nhận lời. Sau thời gian chuẩn bị chu đáo, ngày 30 tháng 8 năm 1957, Tiếng Tơ Đồng xuất hiện trên đài Truyền Hình Việt Nam, qui tụ với khoảng 40 ca nhạc sĩ đã gây “dấu ấn” sâu sắc trong lòng ca nhạc. Từ đó, Tiếng Tơ Đồng vô cùng hấp dẫn, lôi cuốn giới mộ điệu, khán thính giả bốn phương và cũng là môi trường sinh hoạt, tiến thân của nhiều nghệ sĩ.

Tiếng Tơ Đồng đánh dấu giai đoạn vàng son của nền âm nhạc Việt Nam, khán thính giả có dịp thưởng ngoạn cung bậc của thời tiền chiến, âm nhạc bán cổ điển, êm dịu, nhẹ nhàng, mượt mà, mang âm hưởng của thời kỳ lãng mạn Tây phương. Khi Tiếng Tơ Đồng thành công trên bước đường nghệ thuật, Hoàng Trọng vừa lo chăm sóc Tiếng

Tơ Đồng mỗi ngày thêm sắc thái mới lạ, vừa chuyển hướng sang lãnh vực điện ảnh: nhạc phim.

Từ năm 1968 đến 1974, Hoàng Trọng viết hầu như gần hết nhạc phim Việt Nam vào thời điểm đó như Vụ Án Tình, Xin Nhận Nơi Đây Làm Quê Hương, Giã Từ Bóng Tối, Bơ Vỡ, Trao Nhau Lời Cuối, Mộng Cô Đơn, Còn Đâu, Duyên Kiếp, Lá Rừng, Người Tình Không Chân Dung, Nàng, Nhật Lá Vàng, Tình Yêu Không Đến, Gọi Sầu, Ngậm Ngùi, Ngọc Lan, Sau Giờ Giới Nghiêm, Bão Tình, Muôn Kiếp Ngậm Ngùi, Sao Phụ Tình Anh, Hương Ngọc Lan, Đường Dài Một Bóng, Năm Hiệp Sĩ Bất Đắc Dĩ, Còn Gì Cho Nhau, Bấy Ngâm, Lệ Đá, Cho Nhau Ân Tình, Mang Xuống Tuyên Đài, Chiếc Lá Bên Đường, Hoa Lư, Mùa Mưa Thương Nhớ, Triệu Phú bất Đắc Dĩ, Ngày Vui Năm Đó, Vào Thu, Hòn Phụ Tử...

Trong các bản nhạc phim này tiếng hát Lệ Thu trong Người Tình Không Chân Dung rất được thịnh hành ở Việt Nam thuở đó như tiếng hát Celine Dion qua bản My Heart Will Go On trong phim Titanic hiện nay trên thế giới. Về giải thưởng, ông đoạt giải Văn Học Nghệ Thuật trong năm 72-73 về nhạc phim trong Triệu Phú Bất Đắc Dĩ.

Cũng như nhiều nghệ sĩ tài danh khác, bước đường sinh hoạt nghệ thuật còn dài để cống hiến nhiều tác phẩm nghệ thuật cho đất nước, nhưng sau tháng 4 năm 75 trái tim và khối óc sáng tạo không còn nữa, sống âm thầm với thời gian... năm 1978 mới sáng tác tác phẩm cuối cùng Chiều Rơi Đó Em như lời tâm sự để chia sẻ nỗi buồn đau.

*“Chiều rơi đó em, trên đời anh hoàng hôn rồi
Chiều rơi đó em, trên đời anh sương lạnh rồi
Nhìn nụ hoa thắm mầu tươi, nở đẹp trong bóng chiều rơi
Chợt làm bước anh ngập ngừng trên lối*

*Chiều rơi đó em, trên đời anh lạnh tê người
Chiều rơi đó em, trên đời anh phai nụ cười
Cuộc đời anh vẫn lẻ loi, mà gặp em lúc chiều rơi
Thì tình thắm cũng là muộn mất rồi!...”*

Năm 1992, Hoàng Trọng định cư tại Hoa Kỳ trong diện đoàn tụ. Được sum họp với con cái và sống với người vợ cuối đời – ca sĩ Thu Tâm – còn trẻ, chẳng được bao năm,

Hoàng Trọng vĩnh viễn ra đi lúc 12 giờ 45, trưa thứ Năm, ngày 16 tháng 7 năm 1998 tại Paolo Alto, Bắc Cali, Hoa Kỳ, hưởng thọ 75 tuổi.

Hoàng Trọng đã sáng tác khoảng hai trăm bản nhạc, ông đặt lời cho một số tác phẩm, còn lại với lời viết như Quách Đàm, Hồ Đình Phương, Hoàng Dương, Nguyễn Túc, Vĩnh Phúc...

Những tác phẩm tiêu biểu theo mẫu tự alphabet gồm:

Bắc Một Nhịp Cầu – Bạn Lòng – Bế Bàn – Bên Bờ Đại Dương – Bến Mơ – Bên Sông Đưa Người – Bơ Vơ – Bóng Trăng Xưa – Buồn Nhớ Quê Hương – Cánh Hoa Xưa – Cánh Hoa Yêu – Châu Đốc Miền Quê Yêu – Chiều Mưa – Chiều Mưa Nhớ Bắc – Chiều Rơi Đó Em – Chiều Tha Hương – Chiều Về Thôn Xưa – Chiều Vững Tàu – Dừng Bước Giang Hồ – Đêm Trăng – Đêm Về – Đẹp Giấc Mơ Hoa – Đường Về – Đường Về Dĩ Vãng – Em Còn Nhớ Không Em – Gió Lạnh Chiều Đông – Gió Mùa Xuân Tới – Hai Phương Trời Cách Biệt -Hẹn Gió Xuân Về – Hình Ảnh Quê Xưa – Hoa Xuân – Hồn Thanh Niên – Hương Đồi Đẹp Tươi – Hương Mộc Lan -Hương Yêu – Khóc Biệt Kinh Kỳ – Khúc Ca Màu Xanh – Khúc Đàn Tâm – Khúc Hát Mùa Chiêm – Khúc Nhạc Xuân – Khúc Tình Ca Ngày Cưới – Lá Rụng – Lạnh Lùng – Mộng Ban Đầu – Mộng Cô Đơn – Mộng Đẹp Ngày Xanh – Mộng Đẹp Tình Xuân – Mộng Lành – Mộng Ngày Hội Hương – Một Người Lên Xe Hoa – Một Nụ Cười – Một Thuở Yêu Đàn – Mùa Hoa Thắm – Ngàn Thu Áo Tím – Ngõ Ngang – Người Đi Chưa Về – Người Tình Không Chân Dung – Nguồn Mến Yêu – Nhạc Sầu Tương Tư – Nhật Lá Vàng – Nhịp Vỡng Ngày Xanh – Nhớ Hoài – Nhớ Thương – Nhớ Về Đà Lạt – Phút Chia Ly – Say Say Say – Thôi Đừng Lưu Luyến Em Ơi – Thu Qua – Thương Về Quê Cha – Tiễn Bước Sang Ngang – Tiếng Đàn Ai – Tiếng Lòng – Tìm Lại Hương Yêu – Tìm Một Ánh Sao – Tình Đầu – Tình Thơ Mộng – Tình Trăng – Tôi Vẫn Yêu Hoa Màu Tím – Trăng Lên – Trang Nhật Ký – Trăng Sầu Viễn Xứ – Vào Mộng – Vui Cảnh Mùa Hè – Vui Cảnh Xây Đồi...

Trong nền điện ảnh Việt Nam, Hoàng Trọng viết nhạc cho rất nhiều phim, trong đó có những phim có tiếng như Xin Nhận Nơi Đây Làm Quê Hương, Giã Từ Bóng Tối, Người Tình Không Chân Dung, Sau Giờ Giới Nghiêm, Bão Tình...

Hoàng Trọng đã được giải thưởng Văn Học Nghệ Thuật trong năm 1972-1973 với nhạc của phim Triệu Phú Bất Đắc Dĩ.

Trái Tim Nghệ Sĩ

Ông hoàng của nhạc khúc tango sau thời gian cố gắng thực hiện Đêm Nhạc Hoàng Trọng để đánh dấu 60 năm cuộc đời âm nhạc và 40 năm với Tiếng Tơ Đồng... Nói đến Hoàng Trọng phải nhắc đến Tiếng Tơ Đồng và ngược lại. Hơn nửa thế kỷ dẫn thân cho nghệ thuật, trong vòm trời âm nhạc Việt Nam, một vì sao rơi, bao nhiêu niềm thương tiếc.

Âm nhạc có lẽ nhập vào tận huyết quản của Hoàng Trọng, yêu cung bậc đến nỗi dùng nốt nhạc để đặt tên cho con cái. Thế nhưng, nghệ sĩ sống giữa ngàn hoa song trái tim khô héo trước muôn màu khoe sắc! Hoàng Trọng lập gia đình năm 1945, được 3 người con rồi chia tay người vợ đầu đời. Trái tim rướm máu, nỗi niềm đó thể hiện qua lời ca tiếng nhạc: *“Ai thay ai đổi tơ duyên bước chân sang thuyền. Riêng ta ấp ủ trong tim tình đầu nào quên... Bao nhiêu lá thay màu,. Ngày nào ta vẫn khắc sâu ngàn câu mến thương”* (Tình Đầu). Niềm nhớ khôn nguôi với hình ảnh năm cũ vẫn canh cánh bên lòng *“Ai biết thương nhớ bao giờ nguôi. Lạnh lùng trông cánh lá khô nhẹ rơi. Tìm dư âm cũ nhớ nhau mà thôi. Đêm đêm dõi bóng một người. Tôi đi tìm thuở xa xôi”* (Một Thuở Yêu Đan).

Hơn hai thập niên, Hoàng Trọng sống trong thế giới âm thanh, thế giới đèn màu, sống giữa bóng hồng thướt tha, yếu điệu thực nữ nhưng bao mối tình đi phơn phớt qua trái tim, lãng đãng như sương khuya, đấng cay trong hơi thở. Hoàng Trọng sống độc thân để nuôi con, ông để trái tim mình trọn vẹn với con. Trong 3 người con, Bạch La là con gái út mang hình ảnh yêu thương thuở xa xưa và Bạch La không muốn hình ảnh người đàn bà nào ngự trị trong trái tim người cha đáng kính. Bản tính nhu mì, con người mẫu mực, trái tim khô héo nhưng tỏa ra rừng âm thanh thánh thót, điệu vợ, huyền ảo, lời ca chất chứa yêu thương, đam mê, trữ tình, nồng ấm.

Là nghệ sĩ, người cha, về tình cảm, khó có ai nghĩ đến con cái như Hoàng Trọng. Năm 1975 Cung Fa di tản sang Hoa Kỳ, Bạch La lưu lạc sang Đức, ông sống trong cảnh cô đơn. Ông mang niềm bất hạnh lớn lao, không còn sống với âm nhạc, không được gần gũi với con cái. Sau 3 năm, con trai và con gái ở phương xa lập gia đình, ông tiến bước với người ca sĩ trẻ, nhỏ hơn khoảng hai con giáp, làm bạn đời để sống bên nhau khi tuổi xế chiều. Ông viết ca khúc Chiều Rơi Đó Em cho Thu Tâm và hơn thập niên sau đó ông không sáng tác ca khúc nào khác. Với Thu Tâm, được 2 người con là Thiên Út và

Kim Mi; Hoàng Trọng muốn truyền máu huyết âm nhạc lại người con gái và tuy còn nhỏ nhưng Kim Mi chịu khó học hỏi, rèn luyện âm nhạc để thừa hưởng di sản tinh thần của thân phụ.

Trong sáu năm định cư tại Thung Lũng Hoa Vàng, Hoàng Trọng trở lại với âm nhạc nhưng không được không khí sôi động, hấp dẫn như thuở xa xưa. Ông trở lại với âm nhạc như chim muông trở về rừng tìm tiếng hót cho an ủi tuổi già, cho thỏa lòng khát khao mong đợi. Ông tìm được niềm vui, hạnh phúc gia đình với âm nhạc với sự rung cảm, đồng điệu trên bước đường sinh hoạt văn nghệ. Hoàng Trọng muốn thực hiện “dấu ấn cuộc đời nghệ thuật” nơi hải ngoại nên mê say lao vào công việc. Tuổi già, sức yếu nhưng khi bắt tay vào nghệ thuật lại miệt mài, bất chấp sức khỏe. Và rồi, Đêm Nhạc Hoàng Trọng là đêm định mệnh cho cuộc đời nghệ thuật, có lẽ ông cũng linh cảm được điều gì đó khi quy tụ đông đảo thân nhân và bằng hữu để cùng nhìn nhau lần cuối trong ngày tháng lưu vong. Sau đêm đó, Hoàng Trọng ngã bệnh, khó thở, nôn mửa thức ăn, đi vào bệnh viện và bệnh tình ngày càng thêm trầm kha cho đến lúc vĩnh viễn từ biệt cõi trần. “Rồi Ngày Sẽ Trôi Qua” nhưng dòng nhạc vẫn còn lại vương vấn nơi chốn cát bụi trần gian.

Ngàn Thu Áo Tím

Từ ngàn xưa, mùa thu là mùa của thi ca, hội họa và âm nhạc. Mùa thu đến và được thể hiện với âm nhạc Việt Nam trên nửa thế kỷ, tuy nhiên những tình ca mùa thu đã đi sâu vào lòng người, vượt không gian và mãi mãi quyến rũ với thời gian.

Nói đến mùa thu, với âm nhạc, nói đến tình ca. Thế giới âm thanh của thương yêu, nhưng nhớ, khổ đau trong trái tim rộn rã, nồng nàn, say đắm và rướm máu. Nhiều tình ca mùa thu từ thời tiền chiến cho đến nay đều giống nhau từ giai điệu đến lời ca, êm ái, nhẹ nhàng, lả lướt, thướt tha... như thời tiết mà tạo hóa đã an bài. Những bài ca mùa thu đã trở thành quen thuộc như *Buồn Tàn Thu* của Văn Cao, *Thu Quyến Rũ* của Đoàn Chuẩn – Từ Linh, *Đêm Thu*, *Giọt Mưa Thu* của Đặng Thế Phong, *Thu Vàng* của Cung Tiến, *Mùa Thu Paris*, *Nắng Thu*, *Mùa Thu Chết* của Phạm Duy, *Mùa Thu Không Trở Lại* của Phạm Trọng, *Thu Ca* của Phạm Mạnh Cương, *Hoài Thu* của Văn Trí, *Thu Tím Lá Vàng* của Vân Tùng, *Mùa Thu Trong Mưa* của Trường Sa, *Mùa Thu Cho Em* của Ngô Thụy Miên, *Thu Hát Cho Người* của Vũ Đức Sao Biển, *Thu Sầu* của Lam Phương, *Nhìn Những Mùa Thu Đi* của Trịnh Công Sơn, *Tiệc Thu* của Trần Thiện Thanh... như những ca khúc tuyệt vời, đã một thời làm vang vọng khung trời mùa thu, vượt thời gian. Hoàng Trọng cũng góp mặt trong rừng âm điệu huyền nhiệm, du dương trác tuyệt đó để làm nhịp cầu chuyển tiếp từ tiền chiến đến nay, ngoài *Thu Qua*, có *Ngàn Thu Áo Tím*. Ở hải ngoại, dù không sống trong thời khắc bốn mùa như quê nhà nhưng niềm rung cảm trong thu với ca khúc mang hình ảnh mùa thu với niềm đau thương rất tuyệt vời như những bản nhạc bán cổ điển của những nhạc sĩ tài danh trên thế giới vào thời kỳ lãng mạn của âm nhạc vào thế kỷ XIX.

Tiếng hát Thái Thanh, Quỳnh Giao... qua *Ngàn Thu Áo Tím* đã vượt thời gian và không gian. Thế nhưng, định mệnh với người nhạc sĩ lại đến trong âm nhạc, đôi khi bắt gặp sự linh cảm xa xăm nào đó với tình yêu. Khi viết ca khúc, *Thu Tâm* vẫn còn bé nhỏ và xa lạ nhưng bốn thập niên sau, ca khúc đó trở thành tiếng lòng, tâm sự của người bạn đời, góa phụ. Trong đêm tưởng niệm, tiếng hát *Thu Tâm* thay cho nỗi niềm thổn thức, khóc thương với hình ảnh tình quân:

“Từ khi xa anh, em vẫn yêu và nhớ. Mà sao anh đi, đi mãi không về nữa. Một bóng áo tím buồn ngẩn ngơ, khóc trong chiều gió mưa, khóc thương hình bóng xưa...”

... Anh xa khơi, bóng mưa giăng đầy lối. Anh xa xôi, áo bay trong chiều tím. Anh xa xôi, áo em tím lẻ loi, tím lên khung trời nhớ nhưng đầy vui...”

Ngàn thu mưa rơi trên áo em màu tím. Ngàn thu đau thương vương áo em màu tím. Nhuộm tím những chuỗi ngày vắng nhau, tháng năm còn lướt mau, biết bao giờ thấy nhau...”

Cùng với ca khúc Nghìn Thu Áo Tím, ca khúc "[Tôi Vẫn Yêu Hoa Màu Tím](#)" với tiếng hát Thái Thanh đã làm rung động hàng triệu trái tim thường ngoạn âm nhạc.

*“Trời buồn đem mây tím về chơi vui khiến lòng tôi nhớ!
 Một mùa thu xưa lúc còn thơ ấu bên vườn mộng mơ.
 Tôi đã yêu hoa màu tím.
 Tôi đã hay mơ thầm kín,
 Hay đứng bên song trông áng mây trôi lướt sang ngàn nơi.
 Chiều chiều đi trong nắng nhạt hoa rơi ép vào trang giấy.
 Và màu tôi yêu thuở nào xa vắng bây giờ còn đây.
 Hiu hắt trăng thu mờ úa
 Nâng cánh hoa xưa thầm nhớ
 Man mác không gian mây tím giăng ngang in vào thu vàng.*

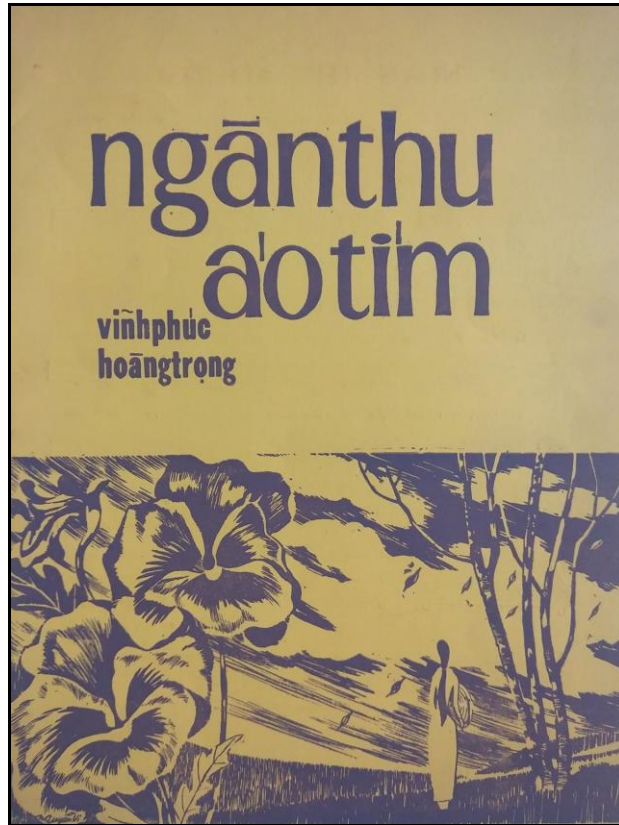
*Thu về hoa tím tàn, trần gian ngõ ngàng và tìm tôi xao xuyến mơ màng.
 Ôi màu hoa mỹ miều, gọi thương nhớ nhiều, ngàn năm tôi mãi còn yêu!...”*

Trong buổi lễ tưởng niệm, với chiếc áo dài màu tím, người góa phụ Thu Tâm với ca khúc Nghìn Thu Áo Tím như lời vĩnh biệt, mọi người đều xúc động, không cầm được nước mắt!

Hoàng Trọng đi suốt cuộc hành trình trong chiều dài của âm nhạc Việt Nam. Ông không còn hiện diện trên cõi trần, trong không gian vô tận, thoáng hiện một vì sao màu tím với giải ngân hà bồng bềnh như những chuỗi âm thanh.

Vương Trùng Dương

Thu Tâm hát: <https://www.youtube.com/watch?v=sBJYfovAqs>

Thái Thanh hát: <https://www.youtube.com/watch?v=uRDjhMd6Y3Y>

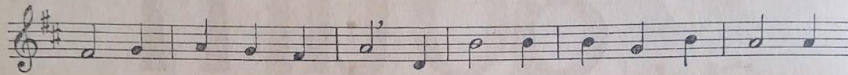
NGÀN THU ÁO TÍM

VĨNH - PHÚC
HOÀNG - TRỌNG

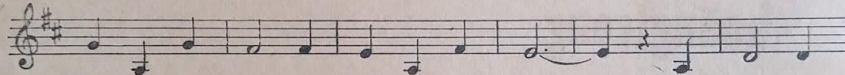
MODERATO

Ngày xưa xa - xôi em rất yêu màu tím, ngày xưa vô

tư em sống trong triu - mến chiều xuống áo tím thường thướt tha, bước

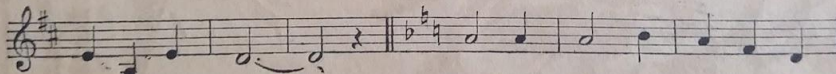
trên đường thăm hoa, ngắm mây chiều lướt xa... Từ khi yêu

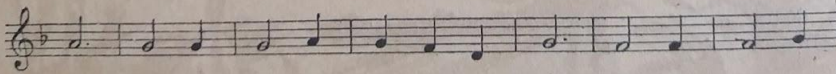
anh, anh bắt xa màu tím sâu thương cho em mơ - ước chưa kịp

đến... Trời đã rét lướt cùng gió mưa khóc anh chiều tiễn - đưa, thế

thôi tàn giấc mơ! Anh xa - xôi. Bóng mưa giăng mờ

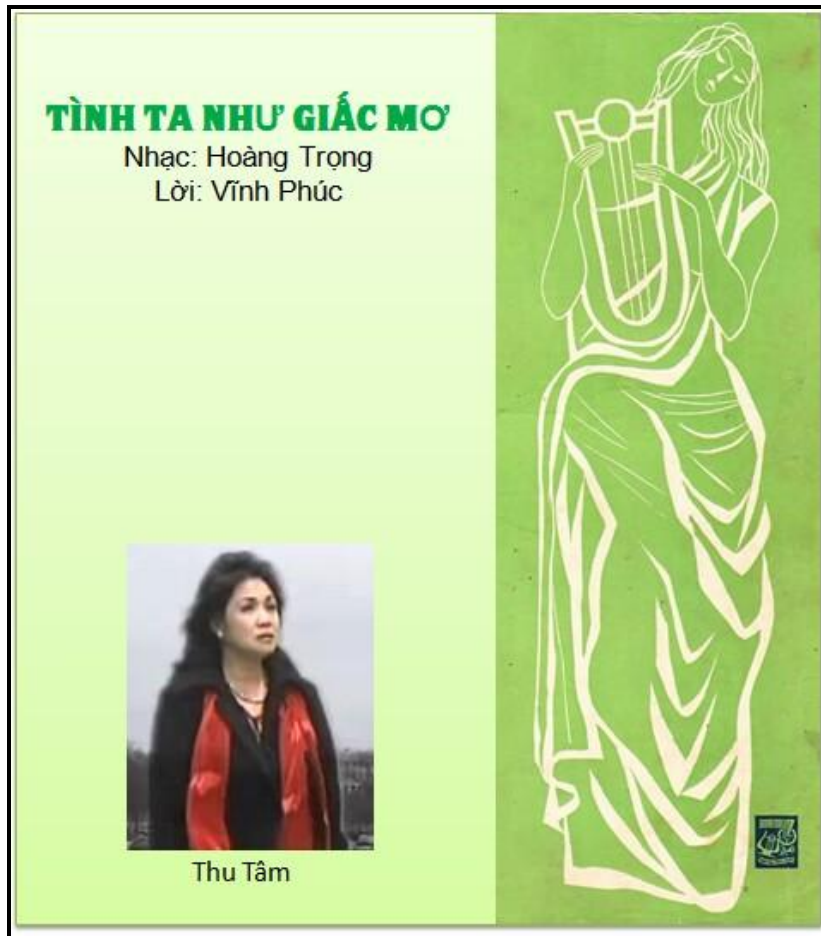

lối, Anh xa - xôi, áo bay trong chiều rơi, Anh xa - xôi, áo

CÁM TRÍCH DỊCH IN LẠI
HOẶC SỬA LỜI CA KHÁC

Giấy Phép số 2696 BTT-BC3-XB
Cấp ngày 28 tháng 9 năm 1964

ôm tím lè loi. Tím lên khung trời nhớ - nhưng đây vơi Mưa rơi
 rơi bóng anh như làn khói... Mưa rơi rơi, bóng anh xa ngàn - khơi
 Mưa rơi rơi có hay chăng lòng tôi Có hay bao giờ bóng người yêu tới.
 Từ khi xa anh em vẫn yêu và nhớ mà sao anh
 đi, đi mãi không về nữa! Một bóng áo tím buồn ngàn - ngơ, ước
 trong chiều gió mưa, khóc thương hình bóng xưa... Ngàn thu mưa rơi, trên
 áo em màu tím, ngàn thu đau - thương vương áo em màu tím, nhuộm tím những
 chuỗi ngày vắng nhau tháng năm còn lướt mau, biết bao giờ thấy nhau... *FINE*

TÌNH TA NHƯ GIẤC MƠ

Thu Tâm hát:

<http://cothommagazine.com/nhac/HoangTrong/TinhTaNhuGiacMo-HT-VP-TT.mp3>

Đèo Văn Sách hát:

<https://www.youtube.com/watch?v=CzWVa5Qif4o>

TÌNH TA NHƯ GIẤC MƠ

Nhạc: Hoàng Trọng, 1978

Lời: Vĩnh Phúc, 1992

♩ = 80

3 Chiều nay _____ trông lá _____ vàng theo gió rơi rụng từng loạt tàn

6 ủa, Bỗng đứng lòng nghẹn - ngào lệ mờ... Chiều nay _____ em nhớ _____ về năm

9 cũ, có một ngày mình gặp - gỡ, Ước-mơ đẹp mộng đẹp từ đó... _____ Thời -

12 gian _____ ru ám _____ tình đôi - lứa, êm - đềm từng ngày rạng - rỡ, Đắm-say cùng hẹn-hò đôi-

15 chơ... _____ Trần - gian _____ đan - kết _____ tình đôi - lứa, tháng ngày tràn - đầy niềm

18 nhớ, Mến-yêu dệt thành cuộc tình mơ... _____ Đời sống _____ lắm sóng gió, _____ tình chia -

21 cách bất ngờ, Khi lòng _____ vừa nồng ấm, _____ chợt bơ - vơ... _____ Ngày

24 tháng _____ đến vẫn nhớ, _____ tình đầu dễ xóa mờ, Yêu hoài _____ một hình bóng _____ trong mộng -

27 mơ... _____ Giờ đây _____ đang lúc _____ buồn xa xứ, không ngờ gặp lại người

30 cũ, Có đâu còn là chuyện tình - cờ... _____ Nhìn sâu _____ trong mắt _____ người yêu -

đầu, đắm chìm một trời ảo - não, Vẫn mong một ngày được gần nhau... _____

RỒI NGÀY SẼ TRÔI QUA – Nhạc: Hoàng Trọng; lời: Vĩnh Phúc

Kim Tước hát: <https://www.youtube.com/watch?v=8sWWX4E2ED0>

Vũ Trung Hiền hát: <https://www.youtube.com/watch?v=7ppRD0ff31g>

Nenita hát: <https://www.youtube.com/watch?v=RCaGhPit8pk>

(141) **Rời Ngay Sẽ Trời Qua** *Allegro #1*
Cot 17
 (1976)

Andante

I Rời ngay sẽ trời qua, Bao nhiêu ngày chờ đợi mong, Xin lỗi ngàn ngàn tia nắng,
 II Rời ngay sẽ trời qua, Sao ai còn mang gánh nặng lê thê trên đôi chân tôi

hông sẽ khứt lợng theo thời gian... Rời ngay sẽ trời qua, Bao nhiêu ngày chờ đợi
 trên sông kiếp đời đau đớn than... Rời ngay sẽ trời qua, Ai sẽ nếm nếm chua
 loi theo nhau về nơi cuối trời, Vết biển xa xăm tay với... Rời ngay sẽ trời
 gọi mong ta đừng quên đáp lời, Đời sống sẽ được thấy mới Rời ngay sẽ trời
 qua, Hôm nay còn trông thấy người, Mai đây là xa cách
 qua, Bao giờ trời không trở lại, Rời đi dần theo tháng
 trời sống với nỗi thường mà thời... Rời ngay sẽ trời qua, Hoa tươi rồi hoa héo
 ngay, Hoa tươi rồi bao giờ phai... Rời ngay sẽ trời qua, Hôm nay này đang đứng
 tại, Cây xanh rồi cây héo sang, Tại nắng rồi cũng phải tàn...
 đó, Ai tìm nhau còn chưa trời, Ngươi bán tranh phước muộn đời...
 Bao nhiêu lần luyến, Bao nhiêu lần quên sẽ theo nhau chầm chầm trong quên...
 Fe - sau quên quên, Đưa tay ai yêu đến ta trong giấc yêu anh em...
 Đĩa - vì quên sang mong đợi đời sống sẽ qua tựa lời gió... Rời ngay sẽ trời
 một tội được tha... Tại thập tự giá chia xưa chước ta đó... Rời ngay sẽ trời
 qua, Công danh gì đây cũng tàn Rời nhanh tựa như lá vàng thổi lúc gió thổi trasa
 qua, Mao tay sờ sờ lên với Thưa ta một trời giữa đời, Gió thổi đi rồi thì
 lòn... Rời ngay sẽ trời qua, Tại đây rồi không trở lại trời theo sâu thẳm thẳm
 à! Rời ngay sẽ trời qua, Đêm lương mầu trời (S) phay trời ta một gánh nặng trong đời
 này chầm chầm quên lòng quên đời Rời ngay sẽ trời rời, Ngàn năm một đời (S) đời
 rời, Bình an hạnh phúc muộn đời

TIẾNG TƠ ĐỒNG & DÒNG NHẠC LÃNG MẠN CỦA HOÀNG TRỌNG (1922-1998)

“Tiếng Tơ Đồng & Dòng Nhạc Lãng Mạn của HOÀNG TRỌNG” -

Phan Anh Dũng biên soạn

Thực hiện: 2008; Bổ túc: 9/2021

Xin vui lòng gửi thêm tài liệu về: dathphan1@gmail.com